

श्री योगसार प्रकरणम्

(प्रथमः प्रस्तावः)

यथावस्थितदेवस्वरूपोपदेशः

प्रणम्य परमात्मानं, रागद्वेषविवर्जितम्।	
योगसारं प्रवक्ष्यामि, गम्भीरार्थं समासतः	॥१॥
यदा ध्यायति यद् योगी, याति तन्मयतां तदा।	
ध्यातव्यो वीतरागस्तद्, नित्यमात्मविशुद्धये	॥२॥
शुद्धस्फटिकसंकाशो, निष्कलश्यात्मनात्मनि।	
परमात्मेति संज्ञातः, प्रदत्ते परमं पदम्	॥३॥
किन्तु न ज्ञायते तावद्, यावद् मालिन्यमात्मनः।	
जाते साम्येन नैर्मल्ये, स स्फुटः प्रतिभासते	॥४॥
तत्त्वगन्तानुबन्धादि, -कषायविगमकमात्।	
आत्मनः शुद्धिं कृत् साम्यं, शुद्धं शुद्धतरं भवेत्	॥५॥
साम्यशुद्धिकमेषौव, स विशुद्धयत आत्मनः।	
सम्यक्त्वाद्विगुणेषु स्यात्, स्फुटः स्फुटतरः प्रभुः	॥६॥
सर्वमोहक्षयात् साम्ये, सर्वशुद्धे सयोगिनि (नः)।	
सर्वशुद्धात्मनस्त्वेष, प्रभुः सर्वस्फुटीभवेत्	॥७॥
कषाया अपसर्पन्ति, यावत् क्षान्त्यादिताडिताः।	
तावदात्मैव शुद्धोऽयं, भजते परमात्मताम्	॥८॥
अपसर्पन्ति ते यावत्, प्रबलीभूय देहिषु।	
स तावन्मलिनीभूतो, जहाति परमात्मताम्	॥९॥
कषायास्तन्निहन्तव्या, -स्तथा तत्सह्यारिणः।	
नोऽकषायाः शिवद्वारा, -र्गलीभूता मुमुक्षुभिः	॥१०॥
हन्तव्यः क्षमया क्रोधो, मानो मादवयोगतः।	
माया यार्जवभावेन, लोभः संतोषपोषतः	॥११॥
उर्षः शोको जुगुप्सा य, भयं रत्यरती तथा।	
वेदत्रयं य हन्तव्यं, तत्त्वज्ञैर्दृढैर्यतः	॥१२॥
रागद्वेषमयेष्वेषु, हतेष्वान्तर-वैरिषु।	
साम्ये सुनिश्चले याया, -दात्मैव परमात्मताम्	॥१३॥
स तावद् देहिनां त्मिन्नः, सम्यग् यावन्न लक्ष्यते।	
लक्षितस्तु भजत्यैक्यं, रागाद्यञ्जनमार्जनात्	॥१४॥
यादृशोऽनन्तवीर्यादि, -गुणोऽतिविमलः प्रभुः।	
तादृशास्तेऽपि जायन्ते, कर्ममालिन्यशोधनात्	॥१५॥
आत्मानो देहिनो त्मिन्नाः, कर्मपङ्ककलङ्किताः।	
अदेहः कर्मनिर्मुक्तः, परमात्मा न त्मिद्यते	॥१६॥
संभ्ययानेकद्रुपोऽपि, गुणतस्त्वेक एव सः।	
अनन्तदर्शनज्ञान, -वीर्यानन्दगुणात्मकः	॥१७॥
जातद्रुपं यथाजात्यं, बहुद्रुपमपि स्थितम्।	
सर्वत्रापि तदेवैकं, परमात्मा तथा प्रभुः	॥१८॥
आकाशवदद्रुपोऽसौ, चिद्रूपो नीरुजः शिवः।	
सिद्धिक्षेत्रगतोऽनन्तो, नित्यः शं परमश्नुते	॥१९॥
येनैवाराधितो भावात्, तस्यासौ कुरुते शिवम्।	
सर्वजन्तुसमस्यास्य, न परात्मविभागिता	॥२०॥
कृतकृत्योऽयमारोध्यः, स्यादाज्ञापालनात् पुनः।	
आज्ञा तु निर्मलं चित्तं, कर्तव्यं स्फटिकोपमम्	॥२१॥

ज्ञानदर्शनशीलानि, पोषणीयानि सर्वदा।	
रागद्वेषादयो दोषा, उन्तव्याश्च क्षणे क्षणे	॥२२॥
अेतावत्येव तस्याज्ञा, कर्मद्रुमकुठारिका।	
समस्तद्वादशाङ्गार्थ, -सारभूतातिदुर्लभा	॥२३॥
विश्वस्य वत्सलेनापि, त्रैलोक्यप्रभुषापि या	
साक्षाद् विहरमाणेन, श्रीवीरेश तदा किल	॥२४॥
त अेव रक्षिता द्रुःभ, -लैरवाद् भवसागरात्।	
धयं यैः स्वीकृता भक्ति, -निर्भरैरभयादितिः	॥२५॥
यैस्तु पापभराकान्तैः, कालशौकरिकादितिः।	
न स्वीकृता भवाभ्मोघौ, ते भ्रमिष्यन्ति द्रुःभिताः	॥२६॥
सर्वजन्तुहितज्ञैवा, -ज्ञैव मोक्षैकपद्धतिः।	
यरिताज्ञैव यारित्र, -माज्ञैव भवभञ्जनी	॥२७॥
धयं तु ध्यानयोगेन, भाव-सारस्तुतिस्तवैः।	
पूजादितिः सुयारित्र, -ययया पाविता भवेत्	॥२८॥
आराधितोऽस्त्वसौ, भावस्त्वेन व्रतययया।	
तस्य पूजादिना द्रव्य-, स्त्वेन तु सरागतः	॥२९॥
यिन्तामण्यादिकल्पस्य, स्वयं तस्य प्रभावतः।	
कृतो द्रव्यस्तोऽपि स्यात्, कल्याणाय तदर्थिनाम्	॥३०॥
स्वर्गापवर्गदो द्रव्य-, स्त्वोऽत्रापि सुभावदः।	
हेतुश्चित्तप्रसत्तेस्तत्, कर्तव्यो गृह्णित्वा सदा	॥३१॥
भवेद् विरतिरप्यस्य, यथाशक्ति पुनर्यदि।	
ततः प्रक्षरितः सिंहः, कर्मनिर्मथनं प्रति	॥३२॥
श्रावको बहुकर्मापि, पूजाद्यैः शुभभावतः।	
दलयित्वाभिलं कर्म, शिवमाप्नोति सत्वरम्	॥३३॥
येनाज्ञा यावदाराद्धा, स तावद्वलभते सुभम्।	
यावद् विराधिता येन, तावद् द्रुःभं लभेत सः	॥३४॥
सदा तत्पालने लीनैः, परमात्मात्मनात्मनि।	
सम्यक् स ज्ञायते ज्ञातो, मोक्षं य कुरुते प्रभुः	॥३५॥
बुद्धो वा यद्वि वा विष्णु, -र्यद्वा ब्रह्माथवेश्वरः।	
उच्यतां स जिनेन्द्रो वा, नार्थभेदस्तथापि हि	॥३६॥
ममैव देवो देवः स्यात्, तव नैवेति केवलम्।	
मत्सरस्फूर्जितं सर्व, -मज्ञानानां विजृम्भितम्	॥३७॥
यथावस्थितविज्ञात, -तत्स्वज्ञपास्तु किं क्वचित्।	
विवदन्ते मडात्मान, -स्तत्त्वविश्रान्तदृष्टयः?	॥३८॥
स्वज्ञपं वीतरागत्वं, पुनस्तस्य न रागिता।	
रागो यद्यत्र तत्रान्ये, दोषा द्वेषादयो ध्रुवम्	॥३९॥
तैर्दोषैर्दूषितो देवः, कथं भवितुमर्हति?	
धत्थं माध्यस्थ्यमास्थाय, तत्त्वबुद्ध्यावधार्यताम्	॥४०॥
यद्वा रागादितिर्दोषैः, सर्वसंकलेशकारकैः।	
दूषितेन शुभेनापि, देवेनैव हि तेन किम्	॥४१॥
वीतरागं यतो ध्यायन्, वीतरागो भवेद् भवी।	
धलिका भ्रमरीभिता, ध्यायन्ती भ्रमरी यथा	॥४२॥
रागादिदूषितं ध्यायन्, रागादिविवशो भवेत्।	
कामुकः कामिनीं ध्यायन्, यथा कामैकविल्वलः	॥४३॥
रागाद्यस्तु पाप्मानो, भवभ्रमणकारणम्।	
न विवादोऽत्र कोऽप्यस्ति, सर्वथा सर्वसंभते	॥४४॥

वीतरागमतो ध्यायन्, वीतरागो विमुच्यते। रागादिभोदितं ध्यायन्, वीतरागो विमुच्यते। रागादिभोदितं ध्यायन्, सरागो बद्धयते स्फुटम् य अवे वीतरागः स, देवो निश्चयीयतां ततः। भविनां भवदम्भोलिः, स्वतुल्यपदवीप्रदः	॥४५॥ ॥४६॥
--	--------------

(द्वितीयः प्रस्तावः)
तत्त्वसारोपदेशकः

सर्वेऽपि साम्प्रतं लोकाः, प्रायस्तत्त्वपराङ्मुखाः। द्विष्यन्ते स्वाग्रहग्रस्ता, दृष्टिरागेश भोदिताः दृष्टिरागो मडामोडो, दृष्टिरागो मडाभयः। दृष्टिरागो मडामारो, दृष्टिरागो मडाज्वरः पतितव्यं जनैः सर्वैः, प्रायः कालानुभावतः। पापो मत्सरहेतुस्तद्, निर्मितोऽसौ सतामपि भोडोपहतचित्तास्ते, मैत्र्यादिभिरसंसृताः। स्वयं नष्टा जनं मुग्धं, नाशयन्ति य धिग् लडा परे हितमतिमैत्री, मुद्विता गुणोदनम्। उपेक्षा दोषमाध्यस्थं, करुणा दुःखमोक्षधीः मैत्री निभिलसन्त्वेषु, प्रमोदो गुणशाविषु। माध्यस्थमविनेयेषु, करुणा दुःखिदेषु धर्मकल्पद्रुमस्यैता, मूलं मैत्र्यादिभावनाः। यैर्न ज्ञाता न याव्यस्ताः, स तेषामतिदुर्लभः अडो विथित्रं मोडान्ध्यं, तदन्धैरिड यज्जनैः। दोषा असन्तोऽपीक्ष्यन्ते, परे सन्तोऽपि नात्मनि मदीयं दर्शनं मुष्यं, पाप्मण्डान्यपराणि तु। मदीय आगमः सारः, परकीयास्त्वसारकाः तात्त्विका वयमेवान्ये, भ्रान्ताः सर्वेऽप्यतात्त्विकाः। धति मत्सरिणो दूरोत्, -सारितास्तत्त्वसारतः यथाहतानि भाण्डानि, विनश्यन्ति परस्परम्। कुर्वन्तः परदोषाणां, ग्रहणं भवकारणम् यथा परस्य पश्यन्ति, दोषान् यद्यात्मनस्तथा। सेवाजराभरत्वाय, रससिद्धिस्तदा नृणाम् रागद्वेषविनाभूतं, साम्यं तत्त्वं यदुच्यते। स्वशंसिना क्व तत् तेषां, परदूषणद्वयिनाम् मानेऽपमाने निन्दायां, स्तुतौ वा लोष्टुकाज्यने। श्रविते मरणे लाभा, -लाभे रङ्के मडद्विके शत्रौ मित्रे सुषे दुःखे, हृषीकार्ये शुभाशुभे। सर्वत्रापि यदकत्वं, तत्त्वं तद् भेद्यतां परम् अष्टकस्यापि योगस्य, सारभूतमिदं भुलु। यतो यमादिव्यासोऽस्मिन्, सर्वोऽप्यस्यैव हेतवे क्रियते दधिसाराय, दधिमन्थो यथा किला तथैव साम्यसाराय, योगाव्यासो यमादिकः अद्य कल्येऽपि कैवल्यं, साम्येनानेन नान्यथा। प्रमादः क्षणमप्यत्र, ततः कर्तुं न साम्प्रतम् किं बुद्धेन किमीशेन, किं धात्रा किमु विष्णुना। किं जिनेन्द्रेण रागाद्यै, -र्यदि स्वं कलुषं मनः? किं नाग्न्येन सितै रक्तैः, किं पटैः किं जटाभरैः।	॥१॥ ॥२॥ ॥३॥ ॥४॥ ॥५॥ ॥६॥ ॥७॥ ॥८॥ ॥९॥ ॥१०॥ ॥१२॥ ॥१३॥ ॥१४॥ ॥१५॥ ॥१६॥ ॥१७॥ ॥१८॥ ॥१९॥ ॥२०॥
--	---

કિં મુણ્ડમુણ્ડનેનાપિ, સામ્યં સર્વત્ર નો યદિ?	॥૨૧॥
કિં વ્રતૈઃ કિં વ્રતાચારૈઃ, કિં તપોભિર્જપૈશ્ચ કિમ્?	॥૨૨॥
કિં ધ્યાનૈઃ કિં તથા ધ્યેયૈ, -ર્ન ચિત્તં યદિ ભાસ્વરમ્	॥૨૩॥
કિં ક્લિષ્ટેન્દ્રિયરોધેન, કિં સદા પઠનાદિભિઃ।	॥૨૪॥
કિં સર્વસ્વપ્રદાનેન, તત્ત્વં નોન્મીલિતં યદિ?	॥૨૫॥
નાગ્યલો મુખવસ્ત્રં ન, ન રાકા ન ચતુર્દશી।	॥૨૬॥
ન શ્રાદ્ધાદિપ્રતિષ્ઠા વા, તત્ત્વં કિન્ત્વમલં મનઃ	॥૨૭॥
દૃષ્ટ્વા શ્રીગૌતમં બુદ્ધૈ, -સ્ત્રિપગ્યશતતાપસૈઃ।	॥૨૮॥
ભરતપ્રભુખૈર્વાપિ, ક્વ કૃતો બાહ્યકુગ્રહઃ?	॥૨૯॥
દૃઢપ્રહારિવીરેણ, ચિલાતીપુત્રયોગિના।	॥૩૦॥
ઇલાપુત્રાદિભિશ્ચૈવ, સેવિતો યોગ ઉત્તમઃ	॥૩૧॥
યેન કેન પ્રકારેણ, દેવતારાધનાદિના।	॥૩૨॥
ચિત્તં ચન્દ્રોજ્જ્વલં કાર્યં, કિમન્યૈર્ગ્રહકુગ્રહૈઃ?	॥૩૩॥
તથા ચિન્ત્યં તથા વાચ્યં, ચેષ્ટિતવ્યં તથા તથા।	॥૩૪॥
મલીમસં મનોડત્યર્થં, યથા નિર્મલતાં વ્રજેત્	॥૩૫॥
ચગ્યલસ્યાસ્ય ચિત્તસ્ય, સદૈવોત્પથચારિણઃ।	॥૩૬॥
ઉપયોગપરૈઃ સ્થેયં યોગિભિર્યોગકાઙ્કિભિઃ	॥૩૭॥
સુકરં મલધારિત્વં, સુકરં દુસ્તપં તપઃ।	॥૩૮॥
સુકરોડક્ષનિરોધશ્ચ, દુષ્કરં ચિત્તશોધનમ્	॥૩૯॥
પાપબુદ્ધ્યા ભવેત્ પાપં, કો મુગ્ધોડપિ ન વેત્યદઃ।	॥૪૦॥
ધર્મબુદ્ધ્યા તુ યત્ પાપં, તચ્ચિન્ત્યં નિપુણૈર્બુધૈઃ	॥૪૧॥
અણુમાત્રા અપિ ગુણા, દૃશ્યન્તે સ્વધિયાત્મનિ।	॥૪૨॥
દોષાસ્તુ પર્વતસ્થૂલા, અપિ નૈવ કથંચન	॥૪૩॥
ત એવ વૈપરીત્યેન, વિજ્ઞાતવ્યાઃ પરં વચઃ।	॥૪૪॥
દિડ્મોહ ઇવ કોડપ્યેષ, મહામોહો મહાબલઃ	॥૪૫॥
ધર્મસ્ય બહુધાધ્વાનો, લોકે વિભ્રમહેતવઃ।	॥૪૬॥
તેષુ બાહ્યફટાટોપા-, તત્ત્વવિભ્રાન્તદૃષ્ટયઃ	॥૪૭॥
સ્વસ્વદર્શનરાગેણ, વિવદન્તો મિથો જનાઃ।	॥૪૮॥
સર્વથૈવાત્મનો ધર્મ, મન્યન્તે ન પરસ્ય તુ	॥૪૯॥
યત્ર સામ્યં સ તત્રૈવ, કિમાત્મપરચિન્તયા।	॥૫૦॥
જાનીત તદ્વિના હંહો!, નાત્મનો ન પરસ્ય ચ	॥૫૧॥
ક્ષાન્ત્યાદિર્દશધા ધર્મઃ, સર્વધર્મશિરોમણિઃ।	॥૫૨॥
સોડપિ સામ્યવતામેવ, મૈત્ર્યાદિકૃતકર્મણામ્	॥૫૩॥
સામ્યં સમસ્તધર્માણાં, સારં જ્ઞાત્વા તતો બુધાઃ।	॥૫૪॥
બાહ્યં દૃષ્ટિગ્રહં મુક્ત્વા, ચિત્તં કુરુત નિર્મલમ્	॥૫૫॥

(તૃતીયઃ પ્રસ્તાવઃ)

સામ્યોપદેશઃ

સહજાનન્દસામ્યસ્ય, વિમુખા મૂઢબુદ્ધ્યઃ।	॥૧॥
ઇચ્છન્તિ દુઃખદં દુઃખો, -ત્પાદં વૈષયિકં સુખમ્	॥૨॥
કષાયા વિષયા દુઃખ-, મિતિ વેત્તિ જનઃ સ્ફુટમ્।	॥૩॥
તથાપિ તન્મુખઃ કસ્માદ્, ધાવતીતિ ન બુદ્ધ્યતે	॥૪॥
સર્વસડ્ગ-પરિત્યાગઃ, સુખમિત્યપિ વેત્તિ સઃ।	॥૫॥
સંમુખોડપિ ભવેત્ કિં ન, તસ્યેત્યપિ ન બુદ્ધ્યતે	॥૬॥
સૂક્ષ્માઃ સૂક્ષ્મતરા ભાવા, ભદન્તે સૂક્ષ્મબુદ્ધિભિઃ।	॥૭॥
એતદ્ દ્વયં તુ દુર્ભેદં, તેષામપિ હિ કા ગતિઃ?	॥૮॥
અપરાધાક્ષમા કોધો, માનો જાત્યાદ્યહંકૃતિઃ।	

लोभः पदार्थतृष्णा य, माया कपटयेष्टितम्	॥५॥
शब्दरूपसस्पर्श,- गन्धाश्रय मृगतृष्णिका।	
दुःखयन्ति जनं सर्वं, सुखात्मासविमोहितम्	॥६॥
नोपेन्द्रस्य न येन्द्रस्य, तत् सुखं नैव यच्छिः।	
साम्यामृतविनिर्भग्नो, योगी प्राप्नोति यत् सुखम्	॥७॥
रागोऽभीष्टेषु सर्वेषु, द्वेषोऽनिष्टेषु वस्तुषु।	
क्रोधः कृतापराधेषु, मानः परपरात्मवे	॥८॥
लोभः परार्थसंप्राप्तौ, माया य परवच्यनो।	
गते मृते तथा शोको, दुर्षश्रयागतजातयोः	॥९॥
अरतिर्विषयग्रामे, याशुभे य शुभे रतिः।	
यौरादिव्यो भयं यैव, कुत्सा कुत्सितवस्तुषु	॥१०॥
वेदोदयश्च संभोगे, व्यलीयेत मुनेर्यदा।	
अन्तःशुद्धिकरं साम्या,- उमृतमुज्जृम्भते तदा	॥११॥
अतेषु येन केनापि, कृष्णसर्पेण देहिनः।	
दृष्टस्य नश्यति क्षिप्रं, विवेकवरञ्जितम्	॥१२॥
दुर्विज्ञेया दुरुच्छेदा, अतेऽभ्यन्तरवैरिणः।	
उत्तिष्ठमाना अवातो, रक्षणीयाः प्रयत्नतः	॥१३॥
यद्यात्मा निर्जितोऽमीत्ति,- स्ततो दुःखागमो मडान्।	
यद्यात्मना जिता अते, मडान् सौख्यागमस्तदा	॥१४॥
सहजानन्दता सेयं, सैवात्मारामता मता।	
उन्मनीकरुणं तद् यद्, मुनेः शमरसे लयः	॥१५॥
साम्यं मानसत्वावेषु, साम्यं वचनवीथिषु।	
साम्यं कायिकयेष्टासु, साम्यं सर्वत्र सर्वदा	॥१६॥
स्वपता जाग्रता रात्रौ, दिवा यापिलकर्मसु।	
कायेन मनसा वाया, साम्यं सेव्यं सुयोगिना	॥१७॥
यदि त्वं साम्यसंतुष्टो, विश्वं तुष्टं तदा तवा	
तल्लोकस्यानुवृत्त्या किं?, स्वमेवैकं समं कुरु	॥१८॥
श्रुतश्रामण्ययोगानां, प्रपज्यः साम्यहेतवे।	
तथापि तत्त्वतस्तस्मात्, जनोऽयं प्लवते अहिः	॥१९॥
स्वाधीनं स्वं परित्यज्य, विषमं द्रोषमन्दिमू।	
अस्वाधीनं परं मूढ!, समीकर्तुं किमाग्रहः	॥२०॥
वृक्षस्य च्छेद्यमानस्य, लूण्यमाणस्य वाजिनः।	
यथा न रोषस्तोषश्च, त्वेद् योगी समस्तथा	॥२१॥
सूर्यो जनस्य तापाय, सोमः शीताय विद्यते।	
तद् योगी सूर्यसोमात्मः, सहजानन्दतां भजेत्	॥२२॥
यथा गुडादिदानेन, यत् किञ्चित् त्याज्यते शिशुः।	
यत् किञ्चित् शुभध्याने, नशाशुभं त्याज्यते तथा	॥२३॥
सर्वभूताविनात्मूतं, स्वं पश्यन् सर्वदा मुनिः।	
भैत्राद्यमृतसंभग्नः, क्व क्लेशांशमपि स्पृशेत्?	॥२४॥
नाज्ञानाद् बालको वेत्ति, शत्रुभित्रादिकं यथा।	
तथात्र येष्टते ज्ञानी, तद्विधैव परं सुखम्	॥२५॥
तोषणीयो जगन्नाथ, स्तोषणीयश्च सद्गुरुः।	
तोषणीयस्तथा स्वात्मा, किमन्यैर्भत तोषितैः?	॥२६॥
कषायविषयाकान्तो, अहिर्बुद्धिरयं जनः।	
किं तेन रुष्टतुष्टेन, तोषरोषो य तत्र किम्?	॥२७॥
असदाचारिणः प्रायो, लोकाः कालानुभावतः।	

द्वेषस्तेषु न कर्तव्यः, संविभाव्य भवस्थितिम्	॥२८॥
निःसङ्गो निर्ममः शान्तो, निरीहः संयमे रतः।	
यदा योगी भवेदन्त,-स्तत्त्वमुद्भवासते तदा	॥२९॥
सद्वृक्षं प्राप्य निर्वाति, रवितप्तो यथाध्वगः।	
भोक्षाध्वस्थस्तपस्तप्त,-स्तथा योगी परं लयम्	॥३०॥
धृति साम्यतनुत्राण,-त्रातयारित्रविग्रहः।	
भोहस्य ध्वजिनीं धीरो, विध्वंसयति लीलया	॥३१॥

(चतुर्थः प्रस्तावः)

सत्त्वोपदेशः

त्यक्त्वा रजस्तमोभावौ, सत्त्वे चित्तं स्थिरीकुरु।	
न हि धर्माधिकारोऽस्ति, हीनसत्त्वस्य द्वेष्टिनः	॥१॥
हीनसत्त्वो यतो जन्तु,-र्भाधितो विषयादितिः।	
भाढं पतति संसारे, स्वप्रतिज्ञाविलोपनात्	॥२॥
सावद्यं सकलं योगं, प्रत्याप्यायान्यसाक्षिकम्।	
विस्मृतात्मा पुनः क्लीबः, सेवते धैर्यवर्जितः	॥३॥
तावद् गुरुवयः शास्त्रं, तावत् तावद्य भावनाः।	
कषायविषयैर्यावद्, न मनस्तरलीभवेत्	॥४॥
कषायविषयग्रामे, धावन्तमतिदुर्जयम्।	
यः स्वमेव ज्यत्येकं, स वीरतिलकः कुतः?	॥५॥
धीराणामपि वैधुर्यं,-करै रौद्रपरीषदैः।	
स्पृष्टः सने कोऽपि वीरेन्द्रः, संभुषो यदि धावति	॥६॥
उपसर्गे सुधीरत्वं, सुभीरुत्वमसंयमे।	
लोकातिगं द्वयमिदं, मुनेः स्याद् यदि कस्यचित्	॥७॥
दुस्सहा विषयास्तावत्, कषाया अतिदुःसहा।	
परीषदोपसर्गाश्च, धिगूधिगू दुःसहदुःसहाः	॥८॥
जगत्त्रयैकमल्लश्च, कामः केन विञ्चयते।	
मुनिवरं विना कंचियन्, चित्तनिग्रहकारिणम्	॥९॥
मुनयोऽपि यतस्तेन, विवशीकृतयेतसः।	
धोरे भवान्धकूपेऽस्मिन्, पतित्वा यान्त्यधस्तलम्	॥१०॥
तावद् धैर्यं महत्त्वं य, तावत् तावद् विवेकिता।	
कटाक्षविशिषान् यावद्, न क्षिपन्ति मृगेषुणाः	॥११॥
गृहं य गृहवार्ता य, राज्यं राज्यश्रियोऽपि या	
समर्प्य सकलं स्त्रीणां, येष्टन्ते दासवज्जनाः	॥१२॥
सा मित्रं सैव मन्त्री य, सा बन्धुः सैव ञ्जितम्।	
सा देवः सा गुरुश्चैव, सा तत्त्वं स्वाभिनी य सा	॥१३॥
रात्रौ दिवा य सा सा सा, सर्वं सर्वत्र सैव हि।	
अेवं स्त्र्यासक्तचित्तानां, क्व धर्मकरणे रतिः?	॥१४॥
स्त्रीसमुद्रेऽत्र गम्भीरे, निमग्नमभिलं जगत्।	
उन्मज्जति महात्माऽस्माद्, यदि कोऽपि कथंयन्	॥१५॥
दूरे दूरतरे वास्तु, अङ्गधारोपमं व्रतम्।	
हीनसत्त्वस्य हा चिन्ता, स्वोदरस्यापि पूरणे	॥१६॥
यत् तदर्थं गृहस्थानां, बहु यादृशतानि सः।	
बहुधा य करोत्युच्यैः, श्रेव दैन्यं प्रदर्शयन्	॥१७॥
त्वमार्या त्वं य माता मे, त्वं स्वसा त्वं पितुः स्वसा।	
धृत्यादिज्ञातिसंभन्धान्, कुरुते दैन्यमाश्रितः	॥१८॥
अहं त्वदीयपुत्रोऽस्मि, कवलैस्तव वर्धितः।	

तव भागहरश्चैव, ज्वकस्ते तवेडकः	॥१८॥
अेवमादीनि दैन्यानि, क्लीबः प्रतिजनं मुहुः।	
कुरुते नैकशस्तानि, कः प्रकाशयितुं क्षमः?	॥२०॥
आगमे योगिनां या तु, सैँही वृत्तिः प्रदर्शिता।	
तस्यास्त्रस्यति नाम्नापि, का कथायरणे पुनः?	॥२१॥
किन्तु सातैकलिप्सुः स, वस्त्राडारादिमूर्च्छया।	
कुर्वाणो मन्त्रतन्त्रादि, गृहव्याप्तिं य गेहिनाम्	॥२२॥
कथयंश्च निमित्ताद्यं, लाभालाभं शुभाशुभम्।	
कोटिं काकिणिमात्रेण, डारयेत् स्वं व्रतं त्यजन्	॥२३॥
यारित्रैश्वर्यसंपन्नं, पुण्यप्राग्भारभाजनम्।	
मूढबुद्धिर्न वेत्ति स्वं, त्रैलोक्योपरिवर्तिनम्	॥२४॥
ततश्च त्मिक्कुप्रायं, मन्यमानो विपर्ययात्।	
भावनिःस्वधनेशानां, ललनानि करोत्यसौ	॥२५॥
प्रशान्तस्य निरीहस्य, सदानन्दस्य योगिनः।	
छन्दयोडपि ते रङ्क-प्रायाः स्युः किमुतापराः?	॥२६॥
किं विभुत्वेन किं भोगैः, किं सौन्दर्येण किं श्रिया।	
किं ज्वितेन ज्वानां, दुःखं येत् प्रगुणं पुरः	॥२७॥
नार्थ्यते यावदैश्वर्यं, तावदायाति संभुजम्।	
यावदव्यर्थ्यते तावत्, पुनर्याति पराङ्मुजम्	॥२८॥
अर्धैर्यादिवियार्येद- , मिथ्याव्याकुलमानसः।	
डा डा डेति तदर्थं स, धावन् धावन् न भिद्यते	॥२९॥
स्थिरो धीरस्तु गम्भीरः, संपत्सु य विपत्सु या	
आध्यते न य हर्षेण, विषादेन न य क्वयित्	॥३०॥
ये सिद्धा ये य सेत्स्यन्ति, सर्वे सत्त्वे प्रतिष्ठिताः।	
सत्त्वं विना हि सिद्धिर्न, प्रोक्ता कुत्रापि शासने	॥३१॥
अेवमेव, सुभनैव, सिध्यन्ति यद्वि कौलिकाः।	
तद् गृहस्थाद्योडध्येते, किं न सिध्यन्ति कथ्यताम्	॥३२॥
सुभाभिलाषिणोडत्यर्थं, अस्ता ऋद्ध्यादिगौरवैः।	
प्रवाहवाहिनो ह्यत्र, दृश्यन्ते सर्वजन्तवः	॥३३॥
अेवमेव सुभनैव, सिद्धिर्यद्वि य मन्यते।	
तत्प्राप्तौ सर्वजन्तूनां, तदा रिक्तो भवेद् भवः	॥३४॥
लोकेडपि सात्त्विकेनैव, ज्वयते परवाहिनी।	
उद्दूढूलिकोडपि नान्येषां, दृश्यतेडल्नाय नश्यताम्	॥३५॥
लोकोत्तरान्तरङ्गस्य, मोहसैन्यस्य तं विना।	
संभुषं नापरैः स्थातुं, शक्यते नात्र कौतुकम्	॥३६॥
सर्वमज्ञस्य दीनस्य, दुष्करं प्रतिभासते।	
सत्त्वैकवृत्तिवीरस्य, ज्ञानिनः सुकरं पुनः	॥३७॥
द्वित्रास्त्रि-यतुरा वापि, यद्वि सर्वजगत्यपि।	
प्राप्यन्ते धैर्यगाम्भीर्यौ, -दायोद्विगुणशालिनः	॥३८॥
आहुत्येन तद्भासा, -मात्रा अपि क्लौ कुतः।	
भुसप्रायस्तु लोकोडयं, पूरितो भवपूरकैः	॥३९॥
मानुष्यं दुर्लभं लब्ध्वा, ये न लोकोत्तरं इलम्।	
गृह्णन्ति सुभमायत्यां, पशवस्ते नरा अपि	॥४०॥
तत्पुनर्भोक्षदो धर्मः, शीलाङ्गवहनात्मकः।	
प्रतिज्ञोतःप्लवात् साध्यः, सत्त्वसारैकमानसैः	॥४१॥
ततः सत्त्वमवष्टभ्य, त्यक्त्वा कुत्राडिशां ग्रहम्।	

ક્રિયતાં ભોઃ! સુધર્મસ્ય, કરણાયોદ્યમઃ સદા ॥૪૨॥

(પગ્ચમ પ્રસ્તાવઃ)

ભાવશુદ્ધિજનકોપદેશઃ

કાયેન મનસા વાચા, યત્કર્મ કુરુતે યદા
સાવધાનસ્તદા તત્ત્વ,-ધર્માન્વેષી મુનિર્ભવેત્ ॥૧॥
ઇષ્ટાનિષ્ટેષુ ભાવેષુ, સદા વ્યગ્રં મનો મુનિઃ।
સમ્યક્નિશ્ચયતત્ત્વજ્ઞઃ, સ્થિરીકુર્વીત સાત્ત્વિકઃ ॥૨॥
અશુભં વા શુભં વાપિ, સ્વસ્વકર્મફલોદયમ્।
ભુજ્જાનાનાં હિ જીવાનાં, હર્તા કર્તા ન કશ્યન ॥૩॥
મૃતપ્રાયં યદા ચિત્તં, મૃતપ્રાયં યદા વપુઃ।
મૃતપ્રાયં યદાઽક્ષાણાં, વૃન્દં પક્વં તદા સુખમ્ ॥૪॥
આજન્માજ્ઞાનચેષ્ટાઃ સ્વા, નિન્દ્યાસ્તાઃ પ્રાકૃતૈરપિ।
વિચિન્ત્ય મૂઢ! વૈદગ્ધ્ય,-ગર્વં કુર્વન્ન લજ્જસે ॥૫॥
નિરુન્ધ્યચ્ચિત્તદુર્ધ્યાન, નિરુન્ધ્યાદયતં વચઃ।
નિરુન્ધ્યાત્ કાયચાપલ્યં, તત્ત્વતલ્લીનમાનસઃ ॥૬॥
દિનાતિવાહિકાં કષ્ટાં, દૃષ્ટ્વા બન્ધાદિદુઃખિનામ્।
રુદ્ધમેકાન્તમૌનાભ્યાં, તપશ્ચિન્તં સ્થિરીકુરુ ॥૭॥
મુનિના મસૃણં શાન્તં, પ્રાજ્ઞલં મધુરં મૃદુ।
વદતા તાપલેશોઽપિ, ત્યાજ્યઃ સ્વસ્ય પરસ્ય ચ ॥૮॥
કોમલાપિ સુસામ્યાપિ, વાણી ભવતિ કર્કશા।
અપ્રાજ્ઞલાસ્ફુટાત્યર્થ, વિદગ્ધા ચર્વિતાક્ષરા ॥૯॥
ઔચિત્યં યે વિજાનન્તિ, સર્વકાર્યેષુ સિદ્ધિદમ્।
સર્વપ્રિયંકરા યે ચ, તે નરા વિરલા જને ॥૧૦॥
ઔચિત્યં પરમો બન્ધુ,-રૌચિત્યં પરમં સુખમ્।
ધર્માદિમૂલમૌચિત્ય,-મૌચિત્યં જનમાન્યતા ॥૧૧॥
કર્મબન્ધદૃઢશ્લેષં, સર્વસ્યાપ્રીતિકં સદા।
ધર્માર્થિના ન કર્તવ્યં, વીરેણ જટિનિ યથા ॥૧૨॥
બીજભૂતં સુધર્મસ્ય, સદાચારપ્રવર્તનમ્।
સદાચારં વિના સ્વૈરિ,-ણ્યુપવાસનિભો હિ સઃ ॥૧૩॥
મૂર્તો ધર્મઃ સદાચારઃ, સદાચારોઽક્ષયો નિધિઃ।
દૃઢં ધૈર્યં સદાચારઃ, સદાચારઃ પરં યશઃ ॥૧૪॥
લોભમુન્મૂલયન્મૂલા,-દમ્પ્રમતો મુનિઃ સદા।
ક્ષાયોપશમિકે ભાવે, સ્થિતોઽનુત્સુકતાં વ્રજેત્ ॥૧૫॥
સંસારસરણિર્લોભો, લોભઃ શિવપથાયલઃ।
સર્વદુઃખખનિર્લોભો, લોભો વ્યસનમન્દિરમ્ ॥૧૬॥
શોકાદીનાં મહાકન્દો, લોભઃ ક્રોધાનલાનિલઃ।
માયાવલ્લિસુધાકુલ્યા, માનમત્તેભવારુણી ॥૧૭॥
ત્રિલોક્યામપિ યે દોષા,-સ્તે સર્વે લોભસંભવાઃ।
ગુણાસ્તથૈવ યે કેઽપિ, તે સર્વે લોભવર્જનાત્ ॥૧૮॥
નૈરપેક્ષ્યાદનૌત્સુક્ય,-મનૌત્સુક્યાચ્ય સુસ્થતા।
સુસ્થતા ચ પરાનન્દ-, સ્તદપેક્ષાં ક્ષયેદ્ મુનિઃ ॥૧૯॥
અધર્મો જિહ્મતા યાવદ્, ધર્મઃ સ્યાદ્ યાવદાર્જવમ્।
અધર્મધર્મયોરેતદ્, દ્વયમાદિમકારણમ્ ॥૨૦॥
સુખમાર્જવશીલત્વં, સુખં નીચૈશ્ય વર્તનમ્।
સુખમિન્દ્રિયસંતોષઃ, સુખં સર્વત્ર મૈત્ર્યકમ્ ॥૨૧॥
સંતુષ્ટં સરલં સોમં, નમ્રં તં કૂરગડ્ડુકમ્।

ध्यायन् मुनिं सदा चित्ते, को न स्याद्यन्त्रनिर्मलः?	॥२२॥
सुकुमारसुदुपेण, शालिभद्रेण भोगिना।	
तथा तप्तं तपो ध्यायन्, न भवेत् कस्तपोरतः?	॥२३॥
किं न येतयसे मूढ?, मृत्युकालेऽप्युपस्थिते।	
विषयेषु मनो यत्ते, धावत्येव निरङ्कुशम्	॥२४॥
श्रविते गतशेषेऽपि, विषयेषु वियोज्य ते।	
येत् तपः प्रगुणं येत-, स्ततः किञ्चिद् न हारितम्	॥२५॥
कूटजन्मावतारं स्वं, पापोपायैश्च संकुलम्।	
व्यर्थं नीत्वा अताद्यापि, धर्मं चित्तं स्थिरीकुरु	॥२६॥
अनन्तान् पुद्गलावर्तान्, -नात्मन्नेकेन्द्रियादिषु।	
भ्रान्तोऽसि श्रेयसेऽपि, -वेदनाभिरभिद्रुतः	॥२७॥
साम्प्रतं तु दृढीभूय, सर्वदुःखवानलम्।	
व्रतदुःखं कियत्कालं, सद्य मा मा विधीत भोः	॥२८॥
उपदेशादिना किञ्चित्, कथञ्चित् कार्यते परः।	
स्वात्मा तु स्वहिते योक्तुं, मुनीन्द्रैरपि दुष्करः	॥२९॥
यद्यद् दुःखं सुभत्वेन, दुःखत्वेन सुखं यदा।	
मुनिर्वेत्ति तदा तस्य, भोक्षलक्ष्मीः स्वयंवरा	॥३०॥
सर्वं वासनया दुःखं, सुखं वा परमार्थतः।	
भ्रायत्यस्त्रेक्षणोऽप्येको, एतोऽप्यन्यस्तु तुष्यति	॥३१॥
सुखमग्नौ यथा कोऽपि, लीनः प्रेक्षणकादिषु।	
गतं कालं न जानाति, तथा योगी परेऽक्षरे	॥३२॥
मृगमित्रो यथो योगी, वनवाससुभे रतः।	
तथा विषयशर्म्यशा, -मृगतृष्णा विलीयते	॥३३॥
वने शान्तः सुखासीनो, निर्द्वन्द्वो निष्परिग्रहः।	
प्राप्नोति यत्सुखं योगी, सार्वभौमोऽपि तत्कुतः	॥३४॥
जन्मभूत्वात् पुलिन्दानां, वनवासे यथा रतिः।	
तथा विदिततत्त्वानां, यद्वि स्यात् किमतः परम्	॥३५॥
अको गर्भस्थितो जात, अक अको विनङ्क्ष्यसि।	
तथापि मूढ! पत्न्यादीन्, किं ममत्वेन पश्यसि?	॥३६॥
पापं कृत्वा स्वतो त्मिन्, कुटुम्बं पोषितं त्वया।	
दुःखं सखिष्यसे तेन भ्रान्तोऽसि हा मदान्तरे?	॥३७॥
यत् सर्वं क्षणाद् वस्तु, दृश्यतेऽथ न दृश्यते।	
अजरामरवत् पापं, तथापि कुरुषे कथम्	॥३८॥
सप्तधातुमये श्लेष्म, -मूत्राद्यशुचिपूरिते।	
शरीरकेऽपि पापाय, कोऽयं शौचाग्रहस्तव?	॥३९॥
शारीरमानसैर्दुःखैः, -र्षदुःखा बहुद्वेष्टिनः।	
संयोज्य साम्प्रतं श्रव!, भविष्यसि कथं स्वयम्	॥४०॥
धर्मं न कुरुषे मूर्ख!, प्रमादस्य वशंवदः।	
कल्ये हि त्रास्यते कस्त्वां, नरके दुःखविल्वलम्	॥४१॥
कन्धराबद्धपापाशमा, भवाब्धौ यद्यधोगतः।	
क्व धर्मरज्जुसंप्राप्तिः, पुनरुच्छलनाय ते	॥४२॥
दुःखदुःखेऽत्र संसारे, सुखलेशभ्रमोऽपि यः।	
सोऽपि दुःखसदृशेषु-नुविद्धोऽतः कुतः सुखम्?	॥४३॥
दुःखितान्भिलाञ्जन्तून्, पश्यतीह यथा यथा।	
तथा तथा भवस्यास्य, विशुद्धात्मा विरज्यति	॥४४॥
संसारावर्तनिर्मग्नो, घूर्णमानो वियेतनः।	

अध अेव जनो याति, निकटेऽपि तटे हृडा	॥४५॥
तिर्यग्गोडयं यथाच्छिन्दन्, नद्याः स्यात् पारगः सुधीः।	
भवस्यापि तथोत्सर्गा,-पवादकुशलो मुनिः	॥४६॥
अेभिः सर्वात्मना भावै,-र्भावितात्मा शुभाशयः।	
कामार्थविमुषः शूरः, सुधर्मेकरतिर्भवेत्	॥४७॥
उति तत्त्वोपदेशौघ-क्षावितामलमानसः।	
निर्द्वन्द्व उयिताचारः, सर्वस्यानन्ददायकः	॥४८॥
स्वस्वदुपस्थितः पीत्वा, योगी योगरसायनम्।	
निःशेषकलेशनिर्मुक्तं, प्राप्नोति परमं पदम्	॥४९॥

पूर्वाचार्यश्रीसोमप्रभसूरिरचितः

सिन्दूर-प्रकरः

सिन्दूरप्रकरस्तपःकरिशिरःकोडे कषायाऽटवी,- दावार्यिनिययः प्रबोधदिवस-प्रारम्भ-सूर्योदयः।	
मुक्तिस्त्री-कुयकुम्भ-कुङ्कुमरसः श्रेयस्तरोः पल्लव,- प्रोल्लासः कमयोर्नभद्युतिभरः पार्श्वप्रभोः पातु वः	॥१॥
सन्तः सन्तु मम प्रसन्नमनसो वायां विचारोद्यताः, सूतेऽम्भः कमलानि तत्परिमलं वाता वितन्वन्ति यत्। किंवाभ्यर्थनयानया यद्वि गुणोऽस्त्यासां ततस्ते स्वयं, कर्तारः प्रथनं न येदथ यशःप्रत्यर्थिना तेन किम्	॥२॥
त्रिवर्ग-संसाधन-मन्तरेषा, पशोरिवायुर्विफलं नरस्या तत्राऽपि धर्म प्रवरं वदन्ति, न तं विना यद्भवतोऽर्थकामौ	॥३॥
यः प्राप्य दृष्ट्वापमिदं नरत्वं, धर्म न यत्नेन करोति मूढः। क्लेशप्रबन्धेन स लब्धमब्धौ, यिन्तामिष्टिं पातयति प्रमादात्	॥४॥
स्वर्णस्थाले, क्षिपति स रजः पादशौचं विधत्ते, पीयूषेषा प्रवरकरिणं वाडयत्यैन्धत्मारम्। यिन्तारत्नं विडिरति कराद्वायसोऽयनार्थ- यो दृष्ट्वापं गमयति मुधा मर्त्यजन्म प्रमत्तः	॥५॥
ते धत्तूरतरुं वपन्ति भवने, प्रोन्मूल्य कल्पद्रुमं, यिन्तारत्नमपास्य कायशकलं स्वीकुर्वते ते जडाः। विकीय द्विरदं गिरीन्द्रसदृशं कीलान्ति ते रासलं, ये लब्धं परिहृत्य धर्ममधमा धावन्ति भोगाशया	॥६॥
अपारे संसारे, कथमपि समासाद्य नृत्नं, न धर्म यः कुर्याद्विषयसुष-तृष्णा-तरवितः। भ्रुडन् पारावारे प्रवरमपलाय प्रवलणं, स मुष्यो मूर्खाणामुपलमुपलब्धुं प्रयतते	॥७॥
भक्तिं तीर्थकरे गुरौ जिन्मते संघे य हिंसाऽनृत- स्तेयाभ्र-परिग्रहाद्युपरमं क्रोधाद्यरीणां जयम्। सौजन्यं गुणिसङ्गमिन्द्रियदमं दानं तपो भावनां, वैराग्यं य कुरुष्व निर्वृतिपदे यद्यस्ति गन्तुं मनः	॥८॥
पापं लुम्पति दुर्गतिं दलयति व्यापादयत्यापदं, पुण्यं संयिनुते श्रियं वितनुते पुष्पाति नीरोगताम्।	

સૌભાગ્યં વિદધાતિ પલ્લવયતિ પ્રીતિં પ્રસૂતે યશઃ,
 સ્વર્ગં યચ્છતિ નિર્વૃત્તિં ચ રચયત્યર્ચાહતાં નિર્મિતા ॥૯૮॥
 સ્વર્ગસ્તસ્ય ગૃહાઙ્ગણાં સહચરી સામ્રાજ્યલક્ષ્મીઃ શુભા,
 સૌભાગ્યાદિ-ગુણાવલિર્વિલસતિ સ્વૈરં વપુર્વેશ્મનિ।
 સંસારઃ સુતરઃ શિવં કરતલ-કોડે લુઠત્યજ્જસા,
 યઃ શ્રદ્ધાભર-ભાજનં જિનપતેઃ પૂજાં વિધત્તે જનઃ ॥૧૦૦॥
 કદાચિન્નાતઙ્કઃ કુપિત ઇવ પશ્યત્યભિમુખં,
 વિદૂરે દારિદ્ર્યં ચકિતમિવ નશ્યત્યનુદિનમ્।
 વિરક્તા કાન્તેવ ત્યજતિ કુગતિઃ સઙ્ગમુદયો,
 ન મુગ્ધત્યભ્યર્ષાં સુહૃદિવ જિનાર્યાં રચયતઃ ॥૧૧૧॥
 યઃ પુષ્પૌર્જિનમર્ચતિ સ્મિતસુરસ્ત્રીલોચનૈઃ સોડર્યતે,
 યસ્તં વન્દત એકશસ્ત્રિજગતા સોડહર્નિશં વન્દતે।
 યસ્તં સ્તૌતિ પરત્ર વૃત્રદમનસ્તોમેન સ સ્તૂયતે,
 યસ્તં ધ્યાયતિ કલ્પતકર્મનિધનઃ સ ધ્યાયતે યોગિભિઃ ॥૧૨૨॥
 અવદ્યમુક્તે પથિ યઃ પ્રવર્તતે,
 પ્રવર્તયત્યન્યજનં ચ નિઃસ્પૃહઃ।
 સ એવ સેવ્યઃ સ્વહિતૈષિણા ગુરુઃ,
 સ્વયં તરંસ્તારયિતું ક્ષમઃ પરમ્ ॥૧૩૩॥
 વિદલયતિ કુબોધં બોધયત્યાગમાર્થં,
 સુગતિકુગતિમાર્ગૌ પુણ્યપાપે વ્યનક્તિ।
 અવગમયતિ કૃત્યાકૃત્યભેદં ગુરુર્યો,
 ભવજલનિધિપોતસ્તં વિના નાડસ્તિ કશ્ચિત્ ॥૧૪૪॥
 પિતા માતા ભ્રાતા, પ્રિયસહચરી સૂનુનિવહઃ,
 સુહૃત્સ્વામી માઘત્કરિભટરથાશ્ચઃ પરિકરઃ।
 નિમજ્જન્તં જન્તું નરકકુહરે રક્ષિતુમલં,
 ગુરોર્ધર્માઢધર્મપ્રકટનપરાત્કોડપિ ન પરઃ ॥૧૫૫॥
 કિં ધ્યાનેન ભવત્વશેષવિષય-ત્યાગૈસ્તપોભિઃ કૃતં,
 પૂર્ણા ભાવનયાડલમિન્દ્રિયદમૈઃ પર્યાપ્તમાપ્તાગમૈઃ।
 કિં ત્વેકં ભવનાશનં કુરુ ગુરુપ્રીત્યા ગુરોઃ શાસનં,
 સર્વે યેન વિના વિનાથબલવત્ સ્વાર્થાય નાડલં ગુણાઃ ॥૧૬૬॥
 ન દેવં નાદેવં ન શુભગુરુમેવં ન કુગુરું,
 ન ધર્મં નાડધર્મં ન ગુણપરિણઢ્ઢં ન વિગુણમ્।
 ન કૃત્યં નાડકૃત્યં ન હિતમહિતં નાપિ નિપુણં,
 વિલોકન્તે લોકા જિનવચનચક્ષુર્વિરહિતાઃ ॥૧૭૭॥
 માનુષ્યં વિફલં વદન્તિ હૃદયં વ્યર્થં વૃથા શ્રોત્રયો-
 નિર્માણં ગુણદોષભેદકલનાં તેષામસંભાવિનીમ્।
 દુર્વારં નરકાન્ધકૂપપતનં મુક્તિં બુધા દુર્લભાં,
 સાર્વજ્ઞઃ સમયો દયારસમયો યેષાં ન કષ્ઠાત્તિથિઃ ॥૧૮૮॥
 પીયૂષં વિષવજ્જલં જ્વલનવત્તેજસ્તમઃસ્તોમવ-
 ન્મિત્રં શાત્રવવત્ સજં ભુજગવચ્ચિન્તામાણે લોષ્ઠવત્।
 જ્યોત્સ્નાં ગ્રીષ્મજઘર્મવત્ સ મનુતે કારુણ્યપણ્યાપણં,

<p> जैनेन्द्रं मतमन्यदर्शनसमं यो दुर्मतिर्मन्यते धर्मं जागरयत्यघं विघटयत्युत्थापयत्युत्पथं, भिन्ते मत्सरमुखिणन्ति कुनयं मथ्नाति मिथ्यामतिम्। वैराग्यं वितनोति पुष्यति कृपां मुष्णाति तृष्णां य य- त्तज्जैनं मतमर्थति प्रथयति ध्यायत्यधीते कृती रत्नानामिव रोहण-क्षितिधरः भं तारकाशाभिव, स्वर्गः कल्पमहीरुहाभिव सरः पङ्केरुहाशाभिव। पाथोधिः पयसाभिवेन्दुमलसां स्थानं गुणानामसा- वित्यालोच्य विरच्यतां भगवतः संघस्य पूजाविधिः यः संसार-निरास-लालस-मतिर्भुक्त्यर्थमुत्तिष्ठते, यं तीर्थं कथयन्ति पावनतया येनाडस्ति नाडन्यः समः। यस्मै तीर्थपतिर्नमस्यति सतां यस्माच्छुभं जायते, स्कृतिर्यस्य परा वसन्ति य गुणा यस्मिन्स संघोऽर्थ्यताम् लक्ष्मीस्तं स्वयमभ्युपैति रत्नसा कीर्त्तिस्तमाविङ्गति, प्रीतिस्तं भजते मतिः प्रथतते तं लब्धुमुत्कृष्टया। स्वःश्रीस्तं परिरब्धुमिच्छति मुहुर्भुक्तिस्तमालोकते, यः संघं गुणराशिकेविसदनं श्रेयोरुचिः सेवते यद्भक्ततेः इलमर्लदादिपदवीमुष्यं कृषेः शस्यवत्, यत्किं त्रिदशेन्द्रतादि तृषावत् प्रासङ्गिकं गीयते। शक्तिं यन्महिमस्तुतौ न दधते वायोऽपि वायस्पतेः, संघः सोऽघरः पुनातु यरुणान्यासैः सतां मन्दिरम् कीडात्तुः सुकृतस्य दुष्कृतरजःसंसारवात्या भवो- दन्वत्रौर्वसनाग्निभेघपटली संकेतद्वृती श्रियाम्। निःश्रेणिस्त्रिदिवौकसः प्रियसप्ती मुक्तेः कुगत्यर्गला, सत्त्वेषु क्रियतां कृपैव भवतु क्लेशैरशेषैः परैः यदि आवा तोये तरति तरणिर्यद्युदयति, प्रतीच्यां सपतार्यिर्यदि भजति शैत्यं कथमपि। यदि क्षमापीठं स्यादुपरि सकलस्याऽपि जगतः, प्रसूते सत्त्वानां तदपि न वधः क्वाऽपि सुकृतम् स कमलवनमग्नेर्वासरं भास्वदस्ता- दभृतमुरगवक्त्रात्साधुवाहं विवादात्। रुगपगममञ्जुर्षाञ्जुवितं कालकूटा- दभिलषति वधाघः प्राणिनां धर्ममिच्छेत् आयुर्दीर्घतरं वपुर्वतरतरं गोत्रं गरीयस्तर, वित्तं भूरितरं भवं बहुतरं स्वामित्वमुच्यैस्तरम्। आरोग्यं विगतान्तरं त्रिजगति श्लाघ्यत्वमल्पेतरं, संसाराम्बुनिधिं करोति सुतरं येतः कृपाद्रान्तरम् विश्वासायतनं विपत्तिदहनं देवैः कृताराधनं, मुक्तेः पथ्यदनं जलाग्निशमनं व्याघ्रोरग-स्तंभनम्। श्रेयःसंवननं समृद्धिजननं सौजन्य-संश्रवणं, कीर्त्तः केलिवनं प्रभावत्ववनं सत्यं वयः पावनम् यशो यस्माद् तस्मीभवति वनवल्नेरिव वनं, </p>	<p> ॥१८॥ ॥२०॥ ॥२१॥ ॥२२॥ ॥२३॥ ॥२४॥ ॥२५॥ ॥२६॥ ॥२७॥ ॥२८॥ ॥२९॥ </p>
--	---

निदानं द्युःभानां यदवनिरुडाशां जलमिवा न यत्र स्याच्छयाउडतप एव तपःसंयमकथा, कथंयित्तन्मिथ्या वयनमभिधत्ते न मतिमान् असत्यमप्रत्ययमूलकारणं, कुवासनासन्न समृद्धिवारणम्। विपन्निदानं परवञ्चनीर्जितं, कृतापराधं कृतिभिर्विवर्जितम्	॥३०॥ ॥३१॥
तस्याऽग्निर्जलमर्षवः स्थलमरिभिर्त्रं सुराः किंकराः, कान्तारं नगरं गिरिर्गृहमहिर्मात्यं मृगारिर्भृगः। पातालं बिलमस्त्रमुत्पलदलं व्यालः शृगालो विषं, पीयूषं विषमं समं य वयनं सत्याञ्जितं वक्ति यः तमभिलषति सिद्धिस्तं वृणीते समृद्धि- स्तमभिसरति कीर्तिर्भुञ्जते तं भवार्तिः। स्पृहयति सुगतिस्तं नेक्षते दृगतिस्तं, परिहरति विपत्तं यो न गृह्णात्यदत्तम् अदत्तं नाडददत्ते कृतसुकृतकामः किमपि यः शुभश्रेष्ठिस्तस्मिन् वसति कलहंसीव कमलो। विपत्तस्माद् दूरं व्रजति रजनीवाम्बरमणो- र्विनीतं विद्येव त्रिदिवशिवलक्ष्मीर्भजति तम् यन्निर्वर्तितकीर्तिधर्मनिधनं सर्वागसां साधनं, प्रोन्मीलद्वधबन्धनं विरथितकिलष्टाशयोद्बोधनम्। दौर्गत्यैकनिबन्धनं कृतसुगत्याश्लेषसंरोधनम्, प्रोत्सर्पत्प्रधनं जिघृक्षति न तद् धीमानदत्तं धनम् परजनमनःपीडाकीडावनं वधत्माना- भवनमवनिव्यापिव्यापल्लताघनमण्डलम्। कुगतिगमने मार्गः स्वर्गापवर्गपुरार्गलं, नियतमनुपादेयं स्तेयं नृणां छितकाङ्क्षिणाम् दत्तस्तेन जगत्यकीर्तिपटलो गोत्रे मभीकूर्यक- श्यारित्रस्य जलाञ्जलिर्गुणगणारामस्य द्वावानलः। संकेतः सकलापदां शिवपुरद्वारे कपाटो दृढः, कामार्तस्त्यजति प्रबोधयति वा स्वस्त्रीं परस्त्रीं न यः व्याघ्रव्यालजलानलाद्विपदस्तेषां व्रजन्ति क्षयं, कल्याणानि समुल्लसन्ति विबुधाः सान्निध्यमध्यासते। कीर्तिः स्फूर्तिमियर्ति यात्युपययं धर्मः प्रणश्यत्यघं, स्वर्निर्वाणसुभानि संनिदधते ये शीलमाभित्त्रते हरति कुलकलङ्कं लुम्पते पापपङ्कं, सुकृतमुपयिनोति श्लाघ्यतामातनोति। नमयति सुरवर्गं हन्ति दृगोपसर्गं, रययति शुचि शीलं स्वर्गभोक्षौ सलीलम् तोयत्यग्निरपि स्रजत्यहिरपि व्याघ्रोऽपि सारङ्गति, व्यालोऽप्यश्चति पर्वतोऽप्युपलति क्वेदोऽपि पीयूषति। विघ्नोऽप्युत्सवति प्रियत्यरिरपि कीडातडागत्यपां,- नाथोऽपि स्वगृह्यत्यटव्यपि नृणां शीलप्रभावाद् ध्रुवम् कालुष्यं जनयन् जडस्य रययन् धर्मद्रुमोन्मूलनं, किलश्यन्तीति कृपाक्षमाकमलिनी-लोत्नाम्बुधि वर्द्धयन्। मर्यादातटमुद्रुजन् शुभमनो-हंसप्रवासं दिशन्,	॥३२॥ ॥३३॥ ॥३४॥ ॥३५॥ ॥३६॥ ॥३७॥ ॥३८॥ ॥३९॥ ॥४०॥

કિં ન કલેશકરઃ પરિગ્રહનદીપૂરઃ પ્રવૃદ્ધિ ગતઃ કલહકલભવિન્ધ્યઃ ક્રોધગૃધ્રશ્મશાનં, વ્યસનભુજગરન્ધ્રં દ્વેષદસ્યુપ્રદોષઃ। સુકૃતવનદવાગ્નિર્માર્દિવામ્બોદવાયુ- ર્નયનલિનતુષારોડત્યર્થમર્થાનુરાગઃ	॥૪૧॥
પ્રત્યર્થી પ્રશમસ્ય મિત્રમધૃતેર્મોહસ્ય વિશ્રામભૂઃ, પાપાનાં ખનિરાપદાં પદમસદ્ધ્યાનસ્ય લીલાવનમ્। વ્યાક્ષેપસ્ય નિધિર્મદસ્ય સચિવઃ શોકસ્ય હેતુઃ કલેઃ, કેલીવેશ્મ પરિગ્રહઃ પરિહૃતેયોગ્યો વિવિક્તાત્મનામ્ વસ્તિસ્તૃપ્યતિ નેન્ધનૈરિહ યથા નામ્બોભિરમ્બોનિધિ,- સ્તદ્વન્મોહઘનો ઘનૈરપિ ઘનૈર્જન્તુર્ન સંતૃપ્યતિ। ન ત્વેવં મનુતે વિમુચ્ય વિભવં નિઃશેષમન્યં ભવં, યાત્યાત્મા તદહં મુઘૈવ વિદઘામ્યેનાંસિ ભૂયાંસિ કિમ્ યો મિત્રં મધુનો વિકાર-કરણો સંત્રાસ-સંપાદને, સર્પસ્ય પ્રતિભિમ્બમડ્ગદહને સપ્તાર્થિષઃ સોદરઃ। ચૈતન્યસ્ય નિષૂદને વિષતરોઃ સબ્રહ્મચારી ચિરં, સ ક્રોધઃ કુશલાભિલાષકુશલૈઃ પ્રોન્મૂલમુન્મૂલ્યતામ્ ફલતિ કલિત-શ્રેયઃશ્રેણિ-પ્રસૂનપરંપરઃ, પ્રશમપયસા સિક્તો મુક્તિં તપશ્ચરણદ્વગુમઃ। યદિ પુનરસૌ પ્રત્યાસત્તિ પ્રકોપહવિર્ભુજો, ભજતિ લભતે ભસ્મીભાવં તદા વિફલોદયઃ સંતાપં તનુતે ભિન્નતિ વિનયં સૌહાર્દમુત્સાદય- ત્યુદ્વેગં જનયત્યવઘવચનં સૂતે વિઘત્તે કલિમ્। કીર્તિં કૃન્તતિ દુર્મતિં વિતરતિ વ્યાહન્તિ પુણ્યોદયં, દત્તે યઃ કુગતિં સ હાતુમુચિતો રોષઃ સદોષઃ સતામ્ યો ધર્મ દહતિ દ્રુમં દવ ઇવોન્મજ્જાતિ નીતિં લતાં, દન્તીવેન્દુકલાં વિઘ્નુતુદ ઇવ ક્લિશ્નાતિ કીર્તિં નૃણામ્। સ્વાર્થ વાયુરિવામ્બુદં વિઘટયત્યુલ્લાસયત્યાપદં, તૃષ્ણાં ધર્મ ઇવોચિતઃ કૃતકૃપાલોપઃ સ કોપઃ કથમ્ યસ્માદાવિ-ર્ભવતિ વિતતિ-ર્દુસ્તરાપન્નદીનાં, યસ્મિન્ શિષ્ટાભિરુચિતગુણ-ગ્રામનામાપિ નાસ્તિ। યશ્ચ વ્યાપ્તં વહતિ વધધી-ધૂમ્યયા ક્રોધદાવં, તં માનાદ્રિં પરિહર દુરારોહમૌચિત્યવૃત્તેઃ શમાલાનં ભજન્, વિમલમતિનાડીં વિઘટયન્, કિરન્ દુર્વાકુ-પાંશૂત્કરમગણયન્નાગમશૃણિમ્। ભ્રમન્નૂર્વ્યા સ્વૈરં વિનયનયવીર્થી વિદલયન્, જનઃ કં નાડનર્થ જનયતિ મદાન્ધો દ્વિપ ઇવ ઔચિત્યાચરણં વિલુમ્પતિ પયોવાહં નભસ્વાનિવ, પ્રધ્વંસં વિનયં નયત્યહિરિવ પ્રાણસ્પૃશાં જીવિતમ્। કીર્તિં કેરવિણીં મતડ્ગજ ઇવ પ્રોન્મૂલયત્યજ્જસા, માનો નીચ ઇવોપકારનિકરં હન્તિ ત્રિવર્ગ નૃણામ્ મુષ્ણાતિ યઃ કૃતસમસ્તસમીહિતાર્થ- સંજીવનં વિનય-જીવિતમડ્ગભાજામ્। જાત્યાદિમાન-વિષજં વિષમં વિકારં, તં માર્દવામૃતરસેન નયસ્વ શાન્તિમ્ કુશલ-જનન-વન્ધ્યાં, સત્ય-સૂર્યાસ્ત-સન્ધ્યાં,	॥૪૨॥ ॥૪૩॥ ॥૪૪॥ ॥૪૫॥ ॥૪૬॥ ॥૪૭॥ ॥૪૮॥ ॥૪૯॥ ॥૫૦॥ ॥૫૧॥ ॥૫૨॥

कुगतियुवतिमालां, मोहमातङ्ग-शालाम्।
 शम-कमल-छिमान्नीं दुर्यशो-राजधानीं,
 व्यसनशत-सहायां दूरतो मुञ्च मायाम् ॥५३॥
 विधाय मायां विविधैरुपायैः,
 परस्य ये वञ्चनमायरन्ति।
 ते वञ्चयन्ति त्रिद्विवापवर्ग-
 सुष्मान्महामोहसभाः स्वमेव ॥५४॥
 मायामविश्वास-विलासमन्दिरं,
 दुराशयो यः कुरुते धनाशया।
 सोऽनर्थसार्थं न पतन्तभीक्ष्णते,
 यथा भिडालो लगुडं पयः पिबन् ॥५५॥
 मुग्धप्रतारणपरायणमुञ्जिहीते,
 यत्पाटवं कपटलम्पटयित्तवृत्तेः।
 ञ्चर्यत्युपप्लवमवश्यमिडाऽप्यकृत्वा,
 नाऽपथ्यभोजनमिवामय-मायतौ तत् ॥५६॥
 यद्दृष्टुर्गामटवीमटन्ति विकटं कामन्ति देशान्तरं,
 गाढन्ते गढनं समुद्रमतनु-कलेशां कृषिं कुर्वते।
 सेवन्ते कृपणां पतिं गजघटा-संघट्टट्टुःसंयरे,
 सर्पन्ति प्रधनं धनान्धितधियस्तल्लोभविस्फूर्जितम् ॥५७॥
 मूलं मोहविषद्रुमस्य सुकृताम्बोराशिकुम्भोद्भवः,
 क्रीडाग्नेररशिः प्रतापतरशि-प्रच्छादने तोयदः।
 कीडासन्न करेर्विवेकशशिनः स्वर्भानुरापन्नदी-
 सिन्धुः कीर्तिलताकलाप-कलभो लोभः पराभूयताम् ॥५८॥
 निःशेषधर्मवनदाह-विजृम्भमाणो,
 द्रुःप्रौढभस्मनि विसर्पदकीर्तिधूमो।
 भाटं धनेन्धनसमागमदीप्यमाने,
 लोभानले शलभतां लभते गुणपौघः ॥५९॥
 जातः कल्पतरुः पुरः सुरगवी तेषां प्रविष्टा गृहं,
 शिन्तारत्नमुपस्थितं करतले प्राप्तो निधिः संनिधिमू।
 विश्वं वश्यमवश्यमेव सुलभाः स्वर्गापवर्गश्रियो,
 ये संतोषमशेषदोषदहन-ध्वंसाम्बुदं भिन्नते ॥६०॥
 वरं क्षिप्तः पाणिः कुपितःशिनो वक्त्रकुलरे,
 वरं ञ्म्पापातो ज्वलदनलकुण्डे विरयितः।
 वरं प्रासप्रान्तः सपदि जठरान्तर्विनिहितो,
 न जन्मं दौर्जन्यं तदपि विपदां सन्न विदुषा ॥६१॥
 सौजन्यमेव विदधाति यशश्चयं य,
 स्वश्रेयसं य विभवं य लवक्षयं या
 दौर्जन्यमावहसि यत् कुमते तदर्थं,
 धान्येऽनलं दिशसि तज्जलसेकसाध्ये ॥६२॥
 वरं विभववन्ध्यता, सुजनभावभाजां नृणा-
 मसाधुचरितार्जिता न पुनरुज्जिताः संपदः।
 कुशत्वमपि शोभते सलजमायतौ सुन्दरं,
 विपाकविरसा न तु श्रयथुसंभवा स्थूलता ॥६३॥
 न भ्रूते परदूषणं परगुणं वक्त्यल्पमप्यन्वहं,
 संतोषं वलते परधिषु पराभासासु धत्ते शुभम्।
 स्वश्लाघां न करोति नोज्जति नयं नौचित्यमुल्लङ्घय-

त्युक्तोप्यप्रियमक्षमां न रययत्येतय्यरित्रं सताम् ॥६४॥
 धर्मं ध्वस्तदयो यशश्युतनयो वित्तं प्रमत्तः पुमान्,
 काव्यं निष्प्रतिभस्तपः शमदयाशून्योऽल्पमेधाः श्रुतम्।
 वस्त्वालोऽकमलोऽनश्रयलमना ध्यानं य वाञ्छत्यसौ,
 यः सङ्गं गुणिनां विमुख्य विभतिः कल्याणमाकाङ्क्षति ॥६५॥
 हरति कुमतिं त्मिन्ते मोहं करोति विवेकितां,
 वितरति रतिं सूते नीतिं तनोति गुणावलिम्।
 प्रथयति यशो धत्ते धर्मं व्यपोहति दुर्गतिं,
 जनयति नृणां किं नात्मीष्टं गुणोत्तमसङ्गमः ॥६६॥
 लब्धुं बुद्धिकलापमापदमपाकर्तुं विहर्तुं पथि,
 प्राप्नुं कीर्तिमसाधुतां विधुवितुं धर्मं समासेवितुम्।
 रोद्धुं पापविपाकमाकलयितुं स्वर्गापवर्गश्रियं,
 येत्वं यित्त! समीहसे गुणावतां सङ्गं तदङ्गीकुरु ॥६७॥
 छिभति महिमाभ्योऽयं यदानीलत्युदयाम्बुदे,
 द्विरदति दयाराभे क्षेमक्षमात्सुति वञ्चति।
 समिधति कुमत्यग्नौ कन्दत्यनीतिलतासु यः,
 किमभिलषता श्रेयः श्रेयः स निर्गुणसङ्गमः? ॥६८॥
 आत्मानं कुपथेन निर्गमयितुं यः शूकलाश्रायते,
 कृत्याकृत्यविवेकञ्जवितदतौ यः कृष्णसर्पायते।
 यः पुण्यद्रुमभण्डभण्डनविधौ स्फूर्जत्कुठारायते,
 तं लुप्तप्रतमुद्रमिन्द्रियगणं जित्वा शुभंयुर्भव ॥६९॥
 प्रतिष्ठां यन्निष्ठां नयति नयनिष्ठां विघटय-
 त्यकृत्येष्वधत्ते मतिमतपसि प्रेम तनुते।
 विवेकस्योत्सेकं विदलयति दत्ते य विपदं,
 पदं तद्वोषाणां करण-निकुरम्भं कुरु वशे ॥७०॥
 धत्तां भौनमगारमुज्जतु विधिप्रागल्भ्यमत्यस्यता,-
 मस्त्वन्तर्गणमागमश्रममुपादत्तां तपस्तप्यताम्।
 श्रेयः पुञ्जनिकुञ्जलज्जन्महावातं न येद्विन्द्रिय,-
 प्रातं जेतुमवैति तस्मिन्निदुतं जानीत सर्वं ततः ॥७१॥
 धर्मध्वंसधुरीणमत्नमरसावारीणमापत्प्रथा,-
 लंकर्मीणमशर्मनिर्मितिकलापारीणमेकान्ततः।
 सर्वात्रीनमनात्मनीनमनयात्यन्तीनमिष्टे यथा,-
 कामीनं कुमताध्वनीनमज्यन्नक्षौधमक्षेमत्माङ् ॥७२॥
 निम्नं गच्छति निम्नगेव नितरां निद्रेव विष्कम्भते,
 यैतन्यं महिरेव पुष्यति महं धूम्येव दत्तेऽन्धताम्।
 यापत्यं यपलेव युम्भति दवज्जवालेव तृष्णां नय,-
 त्युल्लासं कुलटाङ्गनेव कमला स्वैरं परिव्राम्यति ॥७३॥
 दयादाः स्पृहयन्ति तस्करगणा मुष्णन्ति लूमिलुजो,
 गृह्णन्ति खलमाकलय्य हुतलुग्लस्मीकरोति क्षणात्।
 अम्भः प्लावयति क्षितौ विनिहितं यक्षा हरन्ते उठाद्,
 द्रुवृत्तास्तनया नयन्ति निधनं धिग्भस्वधीनं धनम् ॥७४॥
 नीयस्याऽपि यिरं यदूनि रययन्त्यायान्ति नीयैर्नीतिं,
 शत्रोरप्यगुणात्मनोऽपि विदधत्युयैर्गुणोत्कीर्तनम्।
 निर्वेदं न विदन्ति किञ्चिदकृतज्ञस्यापि सेवाकमे,
 कष्टं किं न मनस्विनोऽपि मनुजाः कुर्वन्ति वित्तार्थिनः॥७५॥
 लक्ष्मीः सर्पति नीयमर्षावपयःसंगादिवाम्भोजिनी,

संसर्गादिव कष्टकाकुलपदा न क्वाऽपि धत्ते पदम्।
यैतन्यं विषसन्निधेरिव नृणामुज्जसयत्यञ्जसा, ॥७५॥
धर्मस्थाननियोजनेन गुणित्त्रिभिर्ब्रह्मि तदस्याः इलम्
आरित्रं यिनुते धिनोति विनयं ज्ञानं नयत्युन्नति,
पुष्पाति प्रशमं तपः प्रबलयत्युल्लासयत्यागमम्।
पुण्यं कन्दलयत्यधं दलयति स्वर्गं ददाति कृमात्,
निर्वाणश्रियमातनोति निहितं पात्रे पवित्रं धनम् ॥७७॥
दारिद्र्यं न तमीक्षते न भजते दौर्भाग्यमालम्बते,
नाडकीर्तिर्न पराभवोत्तिलषते न व्याधिरास्कन्दति।
दैन्यं नाद्रियते दृनोति न दरः क्लिश्नन्ति नैवापदः,
पात्रे यो वितरत्यनर्थदलनं दानं निदानं श्रियाम् ॥७८॥
लक्ष्मीः कामयते मतिर्भृगयते कीर्तिस्तमालोकते,
प्रीतिश्र्युम्भति सेवते सुभगता नीरोगताऽऽदिविङ्गति।
श्रेयःसंलतिरत्युपैति वृणुते स्वर्गोपभोगस्थिति,-
भुक्तिर्वाञ्छति यः प्रयच्छति पुमान् पुण्यार्थमर्थं निजम् ॥७९॥
तस्यासन्ना रतिनुयरी कीर्तिरुत्कृष्टिता श्रीः,
स्निग्धा बुद्धिः परिययपरा यक्वर्तित्वऋद्धिः।
पाणौ प्राप्ता त्रिदिवकमला कामुकी भुक्तिर्संपत्,
सप्तक्षेत्र्यां वपति विपुलं वित्तभीजं निजं यः ॥८०॥
यत्पूर्वार्जितकर्मशैलकुलिशं यत्कामदावानल-
ज्वालाजालजलं यद्गुणकरुणामाहिमन्त्राक्षरम्।
यत्प्रत्यूहतमःसमूहदिवसं यल्लब्धिलक्ष्मीलता,-
मूलं तद् द्विविधं यथाविधि तपः कुर्वीत वीतस्पृहः ॥८१॥
यस्माद्विघ्नपरंपरा विघटते दास्यं सुराः कुर्वते,
कामः शाम्यति दाम्यतीन्द्रियगणः कल्याणमुत्सर्पति।
उम्भिलन्ति महर्द्धयः कलयति ध्वंसं ययः कर्मणां,
स्वाधीनं त्रिदिवं शिवं य भवति श्लाघ्यं तपस्तपः किम् ॥८२॥
कान्तारं न यथेतरो ज्वलयितुं दक्षो दवाग्निं विना,
दावाग्निं न यथा परः शमयितुं शक्तो विनाम्बोधरम्।
निष्ठातः पवनं विना निरसितुं नान्यो यथाम्बोधरं,
कर्माधं तपसा विना किमपरो हर्तुं समर्थस्तथा ॥८३॥
संतोषस्थूलमूलः प्रशमपरिकरः, स्कन्धबन्धप्रपञ्चः,
पञ्चाक्षीरोधशाभः स्फुरदभयदलः शीलसंपत्प्रवालः।
श्रद्धाम्बुःपूरसेकाद्विपुलकुलबलैश्वर्यसौन्दर्यभोगः,
स्वर्गादिप्राप्तिपुष्पः शिवपदङ्गलदः स्यात्तपःपादपोडयम् ॥८४॥
नीरागे तरुणीकटाक्षितमिव त्यागव्यपेतप्रभौ,
सेवाकष्टमिवोपरोपणमिवाम्बोजन्मनामश्मनि।
विष्वग्वर्षमिवोपरक्षितितले दानार्हदर्यातपः-
स्वाध्यायाध्ययनादि निष्फलमनुष्ठानं विना भावनाम् ॥८५॥
सर्वं शीप्सति पुण्यमीप्सति दयां धित्सत्यधं मित्सति,
कोधं दित्सति दानशीलतपसां साङ्ग्यमादित्सति।
कल्याणोपययं यिकीर्षति भवाम्बोधस्तटं लिप्सते,
भुक्तिस्त्रीं परिरिप्सते यदि जनस्तद् भावयेद् भावनाम् ॥८६॥
विवेकवनसारिणीं प्रशमशर्मसंश्रवनीं,
भवार्णवमहातरीं महनदावमेघावलीम्।
यलाक्षभृगवागुरां गुरुकषायशैलाशनिं,

विमुक्तिपथवेसरीं लजत भावनां किं परैः घनं दत्तं वित्तं जिनवयनमभ्यस्तमभिलं, क्रियाकाण्डं यण्डं रयितमवनौ सुप्तमसकृत्। तपस्तीव्रं तप्तं यरणमपि शीर्षां चिरतरं, न येच्चित्ते भावस्तुषुवपनवत्सर्वमङ्गलम् यदृशुत्तरजःपाथो दृप्तोन्द्रियद्विरदाङ्कुशं, कुशलकुसुमोद्यानं माद्यन्मनःकपिशृङ्खला। विरतिरमणीलीलावेशम स्मरणवरत्नेषुं, शिवपथरथस्तद्वैराग्यं विमृश्य भावाडलयः यण्डानिलस्फुरितमब्दययं दवार्यि,- वृक्षप्रजं तिमिरमण्डलमर्कभिम्भम्। वज्रं महीधनिवहं नयते यथान्तं, वैराग्यमेकमपि कर्म तथा समग्रम् नमस्या देवानां यरणवरिवस्या शुभगुरो,- स्तपस्या निःसीमश्रमपदमुपास्या गुणवताम्। निषद्याडरण्ये स्यात् करुणादमविद्या य शिवदा, विरागः क्रूरागःक्षपणानिपुणोऽन्तः स्फुरति येत् भोगान् कृष्णामुजङ्गमोगविषमान् राज्यं रजःसन्निभं, बन्धून्बन्धनिबन्धनानि विषयग्रामं विषान्नोपमम्। भूति सौख्योदरां तृणामिव स्त्रैषां विदित्वा त्यजन्, तेष्वसक्तिमनाविलो विलम्बते मुक्तिं विरक्तः पुमान् जिनेन्द्रपूजा गुरुपर्युपास्तिः, सत्त्वानुकम्पा शुभपात्रदानम्। गुणानुरागः श्रुतिरागमस्य, नृजन्मवृक्षस्य इलान्यमूनि त्रिसन्ध्यं देवार्थां विरयय ययं प्रापय यशः, श्रियः पात्रे वापं जनय नयमार्गं नय मनः। स्मरकोधाघारीन् दलय कलय प्राणिषु दयां, जिनोक्तं सिद्धान्तं शृणु वृणु जवान्मुक्तिकमलाम् कृत्वाडर्हत्पदपूजनं यतिजनं नत्वा विदित्वाडडगमं, दित्वा सङ्गमधर्मकर्मदधियां पात्रेषु दत्त्वा धनम्। गत्वा पद्धतिमुत्तमकमजुषां जित्वाऽन्तरारिप्रजं, स्मृत्वा पञ्चनमस्त्रियां कुरु करुणोऽस्थमिष्टं सुषम् प्रसरति यथा कीर्तिर्दिकु क्षपाकरसोदरा- डड्युदयजननी याति स्फूर्तिं यथा गुणसंततिः। कलयति यथा वृद्धिं धर्मः कुकर्मदतिक्रमः, कुशलसुलभे न्याय्ये कार्यं तथा पथि वर्तनम् करे श्लाघ्यस्त्यागः शिरसि गुरुपाद-प्रणमनं, मुषे सत्या वाणी श्रुतमधिगतं य श्रवणयोः। दृदि स्वस्था वृत्तिर्विजयि लुज्योः पौरुषमडो, विनाप्यैश्वर्येण प्रकृतिमहतां मण्डनमिदम् भवारण्यं मुक्त्वा, यद्वि जिगमिषुमुक्तिनगरीं, तदानीं मा कार्षीर्विषयविषवृक्षेषु वसतिम्। यतश्छायाप्येषां प्रथयति मडामोडमयिरा,- दयं जन्तुर्यस्मात्पदमपि न गन्तुं प्रभवति सोमप्रभायार्थमत्मा य यज्ञ,	॥८७॥ ॥८८॥ ॥८९॥ ॥९०॥ ॥९१॥ ॥९२॥ ॥९३॥ ॥९४॥ ॥९५॥ ॥९६॥ ॥९७॥ ॥९८॥
--	--

पुंसां तमःपङ्कमपाकरोति।
 तदप्यमुष्मिन्नुपदेशलेशे,
 निशम्यमानेऽनिशमेति नाशम् ॥८८॥
 अत्नजदृष्टितदेवा-यार्यपट्टोदयाद्रि,-
 द्युमणिविजयसिंहायार्यपादारविन्दे।
 मधुकरसमतां यस्तेन सोमप्रत्नेषा,
 व्यरथि मुनिप-राज्ञा सूक्तमुक्तावलीयम् ॥१००॥

न्यायविशा. मडोपा. श्रीयशोविजयविरचित

अध्यात्म उपनिषद्

औन्द्रवृन्दनतं नत्वा वीतरागं स्वयम्भुवम्।
 अध्यात्मोपनिषन्नामा ग्रन्थोऽस्मात्त्रिविधीयते ॥१॥
 आत्मानमधि कृत्य स्याद्यः पञ्चायार्यारिमा।
 शब्दयोगार्थनिपुणास्तदध्यात्मं प्रयक्षते ॥२॥
 रुढ्यर्थनिपुणास्त्वाहुश्चित्तं मैत्र्याद्विवासितम्।
 अध्यात्मं निर्मलं ब्राह्मव्यवहारोपबृंहितम् ॥३॥
 अवेम्भूतनये ज्ञेयः प्रथमोऽर्थोऽत्र कोविदैः।
 यथायथं द्वितीयोऽर्थो व्यवहारार्थसूत्रयोः ॥४॥
 गलत्रयकृतब्रान्तिर्यः स्याद्विश्रान्तिसम्भुषः।
 स्याद्वादविशदालोकः स अवेध्यात्मत्वाजनम् ॥५॥
 मनोवत्सो युक्तिगर्वी मध्यस्थस्यानुधावति।
 तामाकर्षति पुच्छेन तुच्छाग्रहमनःकपिः ॥६॥
 अनर्थायैव नार्थाय ज्ञातिप्रायाश्च युक्तयः।
 उस्ती उन्तीति वयने प्राप्ताप्राप्तविकल्पवत् ॥७॥
 ज्ञायेरन् हेटुवादेन पदार्था यद्यतीन्द्रियाः।
 कालेनैतावता प्राज्ञैः कृतः स्यात्तेषु निश्चयः ॥८॥
 आगमश्चोपपत्तिश्च सम्पूर्णा दृष्टिलक्षणा।
 अतीन्द्रियाणामर्थानां सद्भावप्रतिपत्तये ॥९॥
 अन्तरा केवलज्ञानं छन्नस्थाः भल्वयक्षुषः।
 उस्तस्पर्शसमं शास्त्रज्ञानं तद्वयवहारकृत् ॥१०॥
 शुद्धोच्छाद्यपि शास्त्राज्ञानिरपेक्षस्य नो हितम्।
 भौतहन्तुर्यथा तस्य पदस्पर्शनिषेधनम् ॥११॥
 शासनात् त्राणशक्तेश्च बुधैः शास्त्रं निरुच्यते।
 वयनं वीतरागस्य तस्य नान्यस्य कस्यचित् ॥१२॥
 वीतरागोऽनृतं नैव ब्रूयात्तद्वेत्त्वत्वावतः।
 यस्तद्वाक्येष्वनाश्वासस्तन्मडामोहजृम्भितम् ॥१३॥
 शास्त्रे पुरस्कृते तस्माद्वीतरागः पुरस्कृतः।
 पुरस्कृते पुनस्तस्मिन्नियमात् सर्वसिद्धयः ॥१४॥
 अनेन केचित् समापत्तिं वदन्त्यन्ये ध्रुवं पदम्।
 प्रशान्तवाहितामन्ये विसत्मागक्षयं परे ॥१५॥
 यर्भयक्षुर्भृतः सर्वे देवाश्चावधियक्षुषः।
 सर्वतश्चक्षुषः सिद्धा योगिनः शास्त्रयक्षुषः ॥१६॥
 परीक्षन्त कषच्छेदतापैः स्वर्णा यथा जनाः।
 शास्त्रेऽपि वर्णिकाशुद्धिं परीक्षन्तां तथा बुधाः ॥१७॥
 विधयः प्रतिषेधाश्च भूयांसो यत्र वर्णिताः।
 अेकाधिकारा दृश्यन्ते कषशुद्धिं वदन्ति ताम् ॥१८॥

सिद्धान्तेषु यथा ध्यानाध्ययनादिविधिव्रजः।	
लिसादीनां निषेधाश्च भूयांसो भोक्षगोयराः	॥१९॥
अर्थकामविमिश्रं यद्यस्य क्लृत्पकथाविलम्बं।	
आनुषङ्गिकमोक्षार्थं यन्न तत् कषशुद्धिमत्	॥२०॥
विधीनां य निषेधानां योगक्षेमकरी क्रिया।	
वर्ण्यते यत्र सर्वत्र तच्छासं छेदशुद्धिमत्	॥२१॥
कायिकाद्यपि कुर्वीत गुप्तश्च समितो मुनिः।	
कृत्ये ज्यायसि किं वाच्यमित्युक्तं समये यथा	॥२२॥
अन्यार्थं किञ्चिद्भुष्टं यत्रान्यार्थमपोहते।	
द्विविधिप्रतिषेधं तन्न शास्त्रं छेदशुद्धिमत्	॥२३॥
निषिद्धस्य विधानेऽपि लिसादेर्भूतिकामितिः।	
दाहस्येव न सद्द्वैतैर्याति प्रकृतिदृष्टता	॥२४॥
लिसा भावकृतो दोषो दाहस्तु न तथेति येत्।	
भूत्यर्थं तद्विधोनेऽपि भावदोषः कथं गतः	॥२५॥
वेदोक्तत्वान्मनःशुद्धया कर्मयज्ञोऽपि योगिनः।	
ब्रह्मयज्ञ इतीच्छन्तः श्येनयागं त्यजन्ति किम्	॥२६॥
वेदान्तविधिशेषत्वमतः कर्मविधेरितम्।	
भिन्नात्मदर्शकाः शेषा वेदान्ता एव कर्मज्ञाः	॥२७॥
कर्मज्ञां निरवधानां चित्तशोधकतां परम्।	
साङ्ख्याचार्या अपीच्छन्तीत्यास्तामेषोऽत्र विस्तरः	॥२८॥
यत्र सर्वनयालम्बिविचारप्रबलाग्निना।	
तात्पर्यश्यामिका न स्यात्तच्छासं तापशुद्धिमत्	॥२९॥
यथाह सोमिलप्रश्ने ञिनः स्याद्दाहसिद्धये।	
द्रव्यार्थादहमेकोऽस्मि दृग्ज्ञानार्थाद्भुत्वावपि	॥३०॥
अक्षयश्याव्ययश्यास्मि प्रदेशार्थविचारतः।	
अनेकभूतभावात्मा पर्यायार्थपरिग्रहात्	॥३१॥
द्वयोरेकत्वबुद्ध्यापि यथा द्वित्वं न गच्छति।	
नयैकान्तधियाप्येवमनेकान्तो न गच्छति	॥३२॥
सामग्र्येण न मानं स्याद् द्वयोरेकत्वधीर्यथा।	
तथा वस्तुनि वस्त्वंशबुद्धिर्ज्ञेया नयात्मिका	॥३३॥
ऐकदेशेन यैकत्वधीर्द्वयोः स्याद्यथा प्रमा।	
तथा वस्तुनि वस्त्वंशबुद्धिर्ज्ञेया नयात्मिका	॥३४॥
इत्थं य संशयत्वं यन्नयानां भाषते परः।	
तदपास्तं विलंबानां प्रत्येकं न नयेषु यत्	॥३५॥
सामग्र्येण द्वयालंबेऽप्यविरोधे समुच्यते।	
विरोधे दुर्नयप्राताः स्वशस्त्रेण स्वयं उताः	॥३६॥
कथं विप्रतिषिद्धानां न विरोधः समुच्यते।	
अपेक्षाभेदतो हन्तैव विप्रतिषिद्धता	॥३७॥
भिन्नापेक्षा यथैकत्र पितृपुत्रादिकल्पना।	
नित्यानित्याद्यनेकान्तस्तथैव न विरोत्स्यते	॥३८॥
व्यापके सत्यनेकान्ते स्वरूपपररूपयोः।	
आनेकान्त्यान्न कुत्रापि निर्णीतिरिति येन्मतिः	॥३९॥
अव्याप्यवृत्तिधर्माणां यथावच्छेदकाश्रया।	
नापि ततः परावृत्तिस्तत् किं नात्र तथेक्ष्यते	॥४०॥
आनेगमान्त्यभेदं तत्परावृत्तावपि स्फुटम्।	
अभिप्रेताश्रयैव निर्णयो व्यवहारकः	॥४१॥

अनेकान्तेऽप्यनेकान्तादनिष्ठैवमपाकृता।	
नयसूक्ष्मेक्षिकाप्रान्ते विश्रान्तेः सुलभत्वतः	॥४२॥
आत्माश्रयादयोऽप्यत्र सावकाशा न कर्हिचित्।	
ते हि प्रमाणासिद्धार्थात् प्रकृत्यैव पराङ्मुखाः	॥४३॥
उत्पन्नं दधिभावेन नष्टं द्रुघतया पयः।	
गौरसत्वात् स्थिरं ज्ञानं स्याद्वाद्द्विद् ज्ञानोऽपि कः	॥४४॥
धृष्टं प्रधानं सत्वाद्यैर्विरुद्धैर्गुम्भितं गुणैः।	
साङ्ख्यः सङ्ख्यावतां भुष्यो नानेकान्तं प्रतिक्षिपेत्	॥४५॥
विज्ञानस्यैकमाकारं नानाकारकरम्भितम्।	
धृष्टंस्तथागतः प्राज्ञो नानेकान्तं प्रतिक्षिपेत्	॥४६॥
यित्रमेकमनेकं य इपं प्रामाणिकं वदन्।	
योगो वैशेषिको वापि नानेकान्तं प्रतिक्षिपेत्	॥४७॥
प्रत्यक्षं मितिमात्रंशे भेयांशे तद्विलक्षणम्।	
गुरुज्ञानं वदन्नेकं नानेकान्तं प्रतिक्षिपेत्	॥४८॥
जातिव्यक्त्यात्मकं वस्तु वदन्ननुभवोचितम्।	
भट्टो वापि मुरारिर्वा नानेकान्तं प्रतिक्षिपेत्	॥४९॥
अबद्धं परमार्थेन अबद्धं य व्यवहारतः।	
ब्रुवाणो ब्रह्मवेदान्ती नानेकान्तं प्रतिक्षिपेत्	॥५०॥
ब्रुवाणा भिन्नभिन्नार्थान्नयत्वेदव्यपेक्षया।	
प्रतिक्षिपेयुर्नो वेदाः स्याद्वाद् सार्वतान्त्रिकम्	॥५१॥
विमतिः सम्मतिर्वापि यार्वाकस्य न भृग्यते।	
परलोकात्मभोक्षेषु यस्य मुह्यति शेमुषी	॥५२॥
तेनानेकान्तसूत्रं यद्यद्वा सूत्रं नयात्मकम्।	
तदेव तापशुद्धं स्यान्न तु दुर्नयसंज्ञितम्	॥५३॥
नित्यैकान्ते न हिंसादि तत्पर्यायापरिक्षयात्।	
मनःसंयोगनाशाद्यै व्यापारानुपलम्भतः	॥५४॥
बुद्धिलेपोऽपि को नित्यनिर्लेपात्मव्यवस्थितौ।	
सामानाधिकरण्येन बन्धभोक्षौ हि सङ्गतौ	॥५५॥
अनित्यैकान्तपक्षेऽपि हिंसादिकमसङ्गतम्।	
स्वतो विनाशशीलानां क्षणानां नाशकोऽस्तु कः	॥५६॥
आनन्तर्यं क्षणानां तु न हिंसादिनियामकम्।	
विशेषादर्शनात्तस्य बुद्धलुब्धकयोर्मिथः	॥५७॥
सङ्कलेशेन विशेषश्चेदानन्तर्यमपार्थक्यम्।	
न हि तेनापि सङ्कलष्टमध्ये भेदो विधीयते	॥५८॥
मनोवाक्काययोगानां भेदादेवं क्रियाभिदा।	
समग्रैव विशीर्येतेत्येतदन्यत्र यर्थितम्	॥५९॥
नित्यानित्याद्यनेकान्तशास्त्रं तस्माद्विशिष्यते।	
तद्दृष्ट्यैव हि माध्यस्थ्यं गरिष्ठमुपपद्यते	॥६०॥
यस्य सर्वत्र समता नयेषु तनयेष्विवा	
तस्यानेकान्तवादस्य क्व न्यूनाधिकशेमुषी	॥६१॥
स्वतन्त्रास्तु नयास्तस्य नांशाः किं तु प्रकल्पिताः।	
रागद्वेषौ कथं तस्य दूषणेऽपि य भूषणे	॥६२॥
अर्थे मलेन्द्रजालस्य दूषितेऽपि य भूषिते।	
यथा ज्ञानानां माध्यस्थ्यं दुर्नयार्थे तथा मुनेः	॥६३॥
दूषयेदज्ञ एवोच्यैः स्याद्वाद् न तु पण्डितः।	
अज्ञप्रलापे सुज्ञानां न द्वेषः करुणैव तु	॥६४॥

त्रिविधं ज्ञानमाख्यातं श्रुतं चिन्ता यत्नानाम्। आद्यं कोष्ठमभीजात्वं वाक्यार्थविषयं मतम्	॥५५॥
महावाक्यार्थं यत्तु सूक्ष्मयुक्तिशतान्वितम्। तद्विद्वितीयं जले तैलबिन्दुरीत्या प्रसूत्वरम्	॥५६॥
अदम्पर्यगतं यस्य विध्याद्यौ यत्नवस्य यत्। तृतीयं तद्विशुद्धोप्यजात्यरत्नविभानिभम्	॥५७॥
आद्ये ज्ञाने मनाङ्गं पुंसस्तद्रागादर्शनग्रहः। द्वितीये न भवत्येष चिन्तायोगात्कदाचन	॥५८॥
यारिसञ्जविनीयारकारकज्ञाततोऽन्तिमे। सर्वत्रैव हिता वृत्तिर्गाभ्मीर्यात्तत्त्वदर्शिनः	॥५९॥
तेन स्याद्वादमालम्ब्य सर्वदर्शनतुल्यताम्। मोक्षोद्देशावि(द्वि?)शेषेण यः पश्यति स शास्त्रवित्	॥६०॥
माध्यस्थ्यमेव शास्त्रार्थो येन तस्यारु सिध्यति। स अथ धर्मवादः स्यादन्यद्बालिशवल्गनम्	॥६१॥
पुत्रदारादिसंसारो धनिनां भूढयेतसाम्। पण्डितानां तु संसारः शास्त्रमध्यात्मवर्जितम्	॥६२॥
माध्यस्थ्यसहितं ह्येकपदज्ञानमपि प्रमा। शास्त्रकोटिवृथैवान्या तथा योक्तं महात्मना	॥६३॥
वादांश्च प्रतिवादांश्च वदन्तोऽनिश्चिन्तांस्तथा। तत्त्वान्तं नैव गच्छन्ति तिलपीलकवद्गतौ	॥६४॥
एति यद्विवदन्तात्पदानि बुद्ध्वा प्रशमविवेचनसंवरात्भिधानि। प्रदलितदुरितः क्षणाच्च्येलातितनय	
एतं त्रिदशालयं जगाम नयानेकान्तार्थावगमरहितस्यास्य इलितम्, कथं माध्यस्थ्येन स्फुटमिति विधेयं भ्रमपदम्।	॥६५॥
समाधेरव्यक्ताद्यदमिदधति व्यक्तसदृशम्। इदं योगाचार्या ध्रुवमभिनवेशो विगलिते	॥६६॥
विशेषाद्योधादा संपदि तदनेकान्तसमये, समुन्मीलद्भक्तिर्भवति य एहाध्यात्मविशदः। भृशं धीरोदात्तप्रियतमगुणोऽजागररुचिर्यशः श्रीस्तस्याङ्क त्यजति न कदापि प्रणयिनी	॥६७॥

प्रथमोऽधिकारः समाप्तः

द्विशा दर्शितया शास्त्रैर्गच्छन्नस्यमतिः पथि। ज्ञानयोगं प्रयुञ्जत तद्विशेषोपलब्धये	॥१॥
योगजादृष्टजनितः स तु प्रातिभसंज्ञितः। सन्ध्येव दिनरात्रिभ्यां केवलश्रुतयोः पृथङ्	॥२॥
पदमात्रं हि नान्वेति शास्त्रं दिग्दर्शनोत्तरम्। ज्ञानयोगो मुनेः पार्श्वमाकेवल्यं न मुञ्चति	॥३॥
तत्त्वतो ब्रह्मणः शास्त्रं लक्षकं न तु दर्शकम्। न यादृष्टात्मतत्त्वस्य दृष्टान्तिर्निवर्तते	॥४॥
तेनात्मदर्शनाकाङ्क्षी ज्ञानेनान्तर्भुजो भवेत्। द्रष्टृदृष्टात्मता मुक्तिर्दृश्यैकात्म्यं भवन्नमः	॥५॥
आत्मज्ञाने मुनिर्मग्नः सर्वं पुद्गलविलम्बम्। महेन्द्रजलवद्वेत्ति नैव तत्रानुरज्यते	॥६॥

आस्वादिता सुमधुरा येन ज्ञानरतिः सुधा।	
न लगत्येव तस्येतो विषयेषु विषेष्विव	॥७॥
सत्तत्त्वचिन्तया यस्यात्सिसमन्वागता षमे।	
आत्मवान् ज्ञानवान् वेदधर्मवान् ब्रह्मवांश्च सः	॥८॥
विषयान् साधकः पूर्वमनिष्टत्वधिया त्यजेत्।	
न त्यजेन्न य गृह्णीयात् सिद्धो विन्धात् स तत्त्वतः	॥९॥
योगारम्भदशास्थस्य दुःखमन्तर्बहिः सुखम्।	
सुखमन्तर्बहिर्दुःखं सिद्धयोगस्य तु ध्रुवम्	॥१०॥
प्रकाशशक्त्या यद्रूपमात्मनो ज्ञानमुच्यते।	
सुखं स्वप्नविश्रान्तिशक्त्या वाच्यं तदेव तु	॥११॥
सर्वं परवशं दुःखं सर्वमात्मवशं सुखम्।	
अेतदुक्तं समासेन लक्षणं सुखदुःखयो	॥१२॥
ज्ञानमग्रस्य यच्छर्म तद्वक्तुं नैव पार्यते।	
नोपमेयं प्रियाश्लेषैर्नापि तस्यन्दनद्रवैः	॥१३॥
तेजोलेश्याविवृद्धिर्या पर्यायकमवृद्धितः।	
भाषिता भगवत्याद्यौ सेत्यम्भूतस्य युज्यते	॥१४॥
चिन्मात्रलक्षणान्यव्यतिरिक्तत्व मात्मनः।	
प्रतीयते यदश्रान्तं तदेव ज्ञानमुत्तमम्	॥१५॥
शुभोपयोगोऽप्युपयं समाधिः सविकल्पकः।	
शुद्धोपयोगोऽप्युपयं निर्विकल्पस्तदेकदृक्	॥१६॥
आद्यः सालम्भनो नाम योगोऽनालम्भनः परः।	
छायाया दर्पशाभावे भुजविश्रान्तिसंनिभः	॥१७॥
यदृश्यं यस्य निर्वाच्यं मननीयं यद्भुवि।	
तद्रूपं परसंश्लिष्टं न शुद्धद्रव्यलक्षणम्	॥१८॥
अपदस्य पदं नास्तीत्युपक्रम्यागमे ततः।	
उपाधिमात्रव्यावृत्त्या प्रोक्तं शुद्धात्मलक्षणम्	॥१९॥
यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सः।	
एति श्रुतिरपि व्यक्तमेतदर्थानुभाषिणी	॥२०॥
अतीन्द्रियं परं ब्रह्म विशुद्धानुभवं विना।	
शास्त्रयुक्तिशतेनापि नैव गम्यं कदाचन	॥२१॥
केषां न कल्पना दर्वी शास्त्रक्षीरान्नगाहिनी।	
विरलास्तद्रसास्वादविदोऽनुभवजिह्वया	॥२२॥
पश्यतु ब्रह्मनिर्द्वन्द्वं निर्द्वन्द्वानुभवं विना।	
कथं लिपिमयी दृष्टिः वाङ्मयी वा मनोमयी	॥२३॥
न सुषुप्तिरभोऽत्वात्नापि य स्वापज्जगरौ।	
कल्पनाशिल्पविश्रान्तेस्तुर्यैवानुभवो दशा	॥२४॥
अधिगत्यापिलं शब्दब्रह्म शास्त्रदृशा मुनिः।	
स्वसंवेद्यपरं ब्रह्मानुभवैरधिगच्छति	॥२५॥
ये पर्यायेषु निरतास्ते ह्यन्यसमयस्थिरताः।	
आत्मस्वभावनिष्ठानां ध्रुवा स्वसमयस्थितिः	॥२६॥
आवापोद्वापविश्रान्तिर्यत्राशुद्धनयस्य तत्।	
शुद्धानुभवसंवेद्यं स्वप्नं परमात्मनः	॥२७॥
गुणस्थानानि यावन्ति यावन्त्यश्यापि मार्गशाः।	
तदन्यतरसंश्लेषो नैवातः परमात्मनः	॥२८॥
कर्भोपाधिकृतान् भावान् य आत्मन्यध्यवस्यति।	

तेन स्वात्माविकं रूपं न बुद्धं परमात्मनः	॥२८॥
यथा त्मृत्यैः कृतं युद्धं स्वाभिन्वेवोपययते।	॥३०॥
शुद्धात्मन्यविवेकेन कर्मस्कन्धोर्जितं तथा	॥३१॥
मुषितत्वं यथा पान्थगतं पथ्युपययते।	॥३२॥
तथा व्यवहरत्यज्ञश्चिद्रूपे कर्मविक्रियाम्	॥३३॥
स्वत एव समायान्ति कर्माण्यारब्धशक्तितः।	॥३४॥
अेकक्षेत्रावगाहेन ज्ञानी तत्र न दोषत्माक्	॥३५॥
दारुयन्त्रस्थपाज्यालीनृत्यतुल्याः प्रवृत्तयः।	॥३६॥
योगिनो नैव बाधायै ज्ञानिनो लोकवर्तिनः	॥३७॥
प्रारब्धादृष्टजनितात् सामायिकविवेकतः।	॥३८॥
क्रियापि ज्ञानिनो व्यक्ताभौयितीं नातिवर्तते	॥३९॥
संसारे निवसन् स्वार्थसज्जः कञ्जलवेश्मनि।	॥४०॥
लिप्यते निम्बिलो लोको ज्ञानसिद्धो न लिप्यते	॥४१॥
नाहं पुद्गलभावानां कर्ता कारयिता य न।	॥४२॥
नानुमन्तापि येत्यात्मज्ञानवान् लिप्यते कथम्	॥४३॥
लिप्यते पुद्गलस्कन्धो न लिप्ये पुद्गलैरहम्।	॥४४॥
यित्रव्योमाञ्जनेनेव ध्यायन्निति न लिप्यते	॥४५॥
लिप्यता ज्ञानसम्पातप्रतिघाताय केवलम्।	॥४६॥
निर्लेपज्ञानमग्नस्य क्रिया सर्वोपयुज्यते	॥४७॥
तपःश्रुतादिना मत्तः क्रियावानपि लिप्यते।	॥४८॥
भावनाज्ञानसम्पन्नो निष्क्रियोऽपि न लिप्यते	॥४९॥
समलं निर्मलं येदमिति द्वैतं यदागतम्।	॥५०॥
अद्वैतं निर्मलं ब्रह्म तदैकमवशिष्यते	॥५१॥
महासामान्यरूपेऽस्मिन्मज्जन्ति नयज्ञा त्मिदाः।	॥५२॥
समुद्र एव कल्लोलाः पवनोन्माथनिर्मिताः	॥५३॥
षड्द्रव्यैकात्म्यसंस्पर्शि सत्सामान्यं हि यद्यपि।	॥५४॥
परस्यानुपयोगित्वात् स्वविश्रान्तं तथापि तत्	॥५५॥
नयेन सङ्ग्रहेणैवमृजुसूत्रोपश्लिष्यते।	॥५६॥
सख्यिदानन्दरूपत्वं ब्रह्मणो व्यतिष्ठते	॥५७॥
सत्त्वचित्वादिधर्माणां त्मेदात्मेदविचारणो।	॥५८॥
न यार्थोऽयं विशीर्येत निर्विकल्पप्रसिद्धितः	॥५९॥
योगजानुत्पत्तौ सन्मात्रे निर्विकल्पके।	॥६०॥
विकल्पोघासहिष्णुत्वं तूषणं न तु दूषणम्	॥६१॥
यो ह्याप्यातुमशक्योऽपि प्रत्याप्यातु न शक्यते।	॥६२॥
प्राज्ञैर्न दूषणीयोऽर्थः स माधुर्यविशेषवत्	॥६३॥
कुमारी न यथा वेत्ति सुषुप्तं दयितभोगजम्।	॥६४॥
न जानाति तथा लोको योगिनां ज्ञानजं सुषुप्तम्	॥६५॥
अत्यन्तपक्वबोधाय समाधिनिर्विकल्पकः।	॥६६॥
वाय्वोऽयं नार्धविज्ञस्य तथा योक्तं परैरपि	॥६७॥
आदौ शमदमप्रायैर्गुणैः शिष्यं प्रबोधयेत्।	॥६८॥
पश्यात् सर्वमिदं ब्रह्म शुद्धस्त्वमिति बोधयेत्	॥६९॥
अज्ञस्यार्धप्रबुद्धस्य सर्वं ब्रह्मेति यो वदेत्।	॥७०॥
महानरकजालेषु स तेन विनियोजितः	॥७१॥
तेनादौ शोधयेत्स्वित्तं सद्विकल्पैर्प्रतादित्मिः।	॥७२॥
यत्कामादिविकाराणां प्रतिसंभ्याननाशयता	॥७३॥
विकल्परूपा मायेयं विकल्पेनैव नाशयते।	॥७४॥

अवस्थान्तरभेदेन तथा योक्तं परैरपि	॥५२॥
अविद्ययैवोत्तमया स्वात्मनाशोद्यमोत्थया।	
विद्या सम्प्राप्यते राम सर्वदोषापहारिणी	॥५३॥
शाम्यति ह्यस्त्रमस्त्रेण मलेन क्षाल्यते मलः।	
शमं विषं विषेष्टीति रिपुणा ह्यन्यते रिपुः	॥५४॥
ईदृशी भूतमायेयं या स्वनाशेन हर्षदा।	
न लक्ष्यते स्वभावोऽस्याः प्रेक्ष्यमाष्टौव नश्यति	॥५५॥
प्रतापिः शुभसङ्कल्पो निर्नाश्याशुभवसासनाम्।	
दाहं विनैव दहनः स्वयमेव विनङ्क्ष्यति	॥५६॥
धर्मं नैश्वयेयिकी शक्तिर्न प्रवृत्तिर्न वा क्रिया।	
शुभसङ्कल्पनाशार्थं योगिनामुपयुञ्ज्यते	॥५७॥
द्वितीयापूर्वकरणे क्षायोपशमिका गुणाः।	
क्षमाद्या अपि यास्यन्ति स्थास्यन्ति क्षायिकाः परम्	॥५८॥
धर्मं यथाबलमनुद्यममुद्यमं य कुर्वन् दशानुगुणामुत्तममान्तरार्थे।	
यिन्मात्रनिर्भरनिवेशितपक्षपातः,	॥५९॥
प्रातर्द्युरत्नमिव दीप्तिमुपैति योगी	
अव्यस्य तु प्रविततं व्यवहामार्गं,	
प्रज्ञापनीयं षडसद्गुरुवाक्यनिष्ठः।	
यिद्वर्षप्रतिफलत्रिजगद्विवर्ते,	
वर्तेत किं पुनरसौ सडजन्मरूपे	॥६०॥
भवतु किमपि तत्त्वं ब्राह्ममाव्यन्तरे वा,	
हृदि वितरति साम्यं निर्मलश्रियद्वियारः।	
तद्विड निश्चितपञ्चयार सञ्चारयारु-	
स्फुरितपरमभावे पक्षपातोऽधिको नः	॥६१॥
स्फुटमपरमभावे नैगमस्तारतम्यम्,	
प्रवदतु न तु हृष्येत्तावता ज्ञानयोगी।	
कलितपरमभावं शिष्यमत्कारसारम्,	
सकलनयविशुद्धं यित्तमेकं प्रमाणात्	॥६२॥
हरिपरनयानां गर्जितैः कुञ्जराणां,	
सडजविपिनसुप्तो निश्चयो नो भिम्बेति।	
अपि तु भवति लीलोञ्जृम्भिजृम्भोन्मुपेऽस्मिन् गलितमद्वयरास्ते नोऽश्रुवसन्त्येव भीता ॥६३॥	॥६३॥
कलितविविधबाह्यव्यापकोलाहलो-	
घव्युपरमपरमार्थे भावनापावनानाम्।	
क्वयन किमपि शोच्यं-नास्ति नैवास्ति भोच्यं,	
न य किमपि विधेयं नैव गेयं न द्येयम्	॥६४॥
धति सुपरिष्ठातात्म-भ्यातियातुर्यकेलिर्भवति यतिपतिर्यश्रियद्वयरोद्भासिवीर्यः।	
हरिहिमकरदारस्फारमन्दारगङ्गा-	
रजतकलशशुभ्रा स्यात्तदीया यशःश्री	॥६५॥

द्वितीयोऽधिकारः समाप्त

यान्येव साधनान्यादौ गृहणीयाज्ज्ञानसाधकः।	
सिद्धयोगस्य तान्येव लक्षणानि स्वभावतः	॥१॥
अत एव जगौ यात्रां सत्तपोनियमादिषु।	
यतनां सोमिलप्रश्ने भगवान् स्वस्य निश्चितम्	॥२॥
अतश्चैव स्थितप्रज्ञभावसाधनलक्षणो।	
अन्यूनाभ्यधिके प्रोक्ते योगदृष्टया परैरपि	॥३॥
नाज्ञानिनो विशेष्येत यथेच्छायरशो पुनः।	

ज्ञानी स्वलक्षणाम्बावात्तथा योक्तं परैरपि	॥४॥
बुद्धाऽद्वैतसतत्वस्य यथेच्छायरणं यद्वि	॥५॥
शुनां तत्त्वदृशां यैव को भेदोऽशुचिभक्षणे	॥६॥
अबुद्धिपूर्विका वृत्तिर्न दृष्टा तत्र यद्यपि	॥७॥
तथापि योगजादृष्टमहिम्ना सा न सम्भवेत्	॥८॥
निवृत्तमशुभायाराच्छुभायारप्रवृत्तिमत्	॥९॥
स्याद्वा चित्तमुदासीनं सामायिकवतो मुनेः	॥१०॥
विधयश्च निषेधाश्च नत्वज्ञाननियन्त्रिताः	॥११॥
बालस्यैवागमे प्रोक्तो नोदेशः पश्यकस्य यत्	॥१२॥
न य सामर्थ्ययोगस्य युक्तं शास्त्रं नियामकम्	॥१३॥
कल्पातीतस्य मर्यादाप्यस्ति न ज्ञानिनः क्वचित्	॥१४॥
भावस्य सिद्धसिद्धिभ्यां यस्याकिञ्चित्करी क्रिया	॥१५॥
ज्ञानमेव क्रियामुक्तं राजयोगस्तद्विष्यताम्	॥१६॥
मैवं नाकेवली पश्यो नापूर्वकरणं विना	॥१७॥
धर्मसंन्यासयोगी येत्यन्यस्य नियता क्रिया	॥१८॥
स्थैर्याधानाय सिद्धस्यासिद्धस्यानयनाय या	॥१९॥
भावस्यैव क्रिया शान्तचित्तानामुपयुज्यते	॥२०॥
क्रियाविरहितं उन्त ज्ञानमात्रमनर्थकम्	॥२१॥
गतिं विना पथज्ञोऽपि नाप्नोति पुरभीप्सितम्	॥२२॥
स्वानुकूलां क्रियां काले ज्ञानपूर्णाऽप्यपेक्षते	॥२३॥
प्रदीपः स्व(स?)प्रकाशो (शे?)ऽपि तैलपूर्त्यादिकं यथा॥१४॥	॥२४॥
बाह्यभावं पुरस्कृत्य ये क्रियाव्यवहारतः	॥२५॥
वदने क्वलक्षपं विना ते तृप्तिकाङ्क्षिणः	॥२६॥
गुणवद्बहुमानादेर्नित्यस्मृत्या य सत्क्रिया	॥२७॥
जातं न पातयेद्भावमजातं जनयेदपि	॥२८॥
क्षायोपशमिके भावे या क्रिया क्रियते तथा	॥२९॥
पतितस्यापि तद्भावप्रवृद्धिर्जायते पुनः	॥३०॥
गुणवृद्धयै ततः कुर्यात् क्रियाम्भलनाय वा	॥३१॥
अकं तु संयमस्थानं जिज्ञानामवतिष्ठते	॥३२॥
अज्ञाननाशकत्वेन ननु ज्ञानं विशिष्यते	॥३३॥
न हि रज्जवद्विभ्रान्तिर्गमने न निवर्तते	॥३४॥
सत्यं क्रियागमप्रोक्ता ज्ञानिनोऽप्युपयुज्यते	॥३५॥
सञ्चितादृष्टनाशार्थं नासूरोऽपि यद्व्यधात्	॥३६॥
तद्गुलस्य यथा वर्म यथा ताम्रस्य कालिका	॥३७॥
नश्यति क्रियया पुत्र पुरुषस्य तथा मलम्	॥३८॥
श्वस्य तद्गुलस्येव मलं सलजमप्यलम्	॥३९॥
नश्यत्येव न सन्देहस्तस्माद्दुग्धमवान् भव	॥४०॥
अविद्या य द्विदृक्षा य भवबीजं य वासना	॥४१॥
सलजं य मलं येति पर्यायाः कर्मणः स्मृताः	॥४२॥
ज्ञानिनो नास्त्यदृष्टं येद्भवस्मसात्कृतकर्मणः	॥४३॥
शरीरमीश्वरस्येव विदुषोऽप्यवतिष्ठते	॥४४॥
अन्यादृष्टवशनेति कश्चिद्दाल तदक्षमम्	॥४५॥
शरीरं विदुषः शिष्याद्यदृष्टाद्यद्वि तिष्ठति	॥४६॥
तदाऽसुहृददृष्टेन न नश्येदिति का प्रमा	॥४७॥
न योपादाननाशेऽपि क्षणं कार्यं यथेष्यते	॥४८॥
तार्किकैः स्थितिमतद्वयिरे विद्वत्तनुस्थितिः	॥४९॥

निरुपादानकार्यस्य क्षणं यत्तार्किकैः स्थितिः नाशहेत्वन्तरात्मावादिष्टा न य स दुर्वयः	॥२८॥
अन्यादृष्टस्य तत्पातप्रतिबन्धकतां नयेत्। म्रियमाणोऽपि ज्व्येत शिष्यादृष्टवशाद्गुरुरः	॥२९॥
स्वत्मावाग्निर्ज्ञानं यद्वि विद्वत्तनुस्थितिः। तथापि कालनियमे तत्र युक्तिर्न विद्यते	॥३०॥
उच्यतेऽप्यलस्य तच्छिन्त्यं मंत वेदान्तिनो ह्यहः। प्रारब्धादृष्टतः किं तु ज्ञेया विद्वत्तनुस्थितिः	॥३१॥
तत्प्रारब्धतरादृष्टं ज्ञाननाशं यदीष्यते। लाघवेन विजातीयं तन्नाशं तत्प्रकल्प्यताम्	॥३२॥
एतत्तं य ज्ञानिनो ज्ञाननाशकर्मक्षये सति। क्रियैकनाशकर्मोघक्षयार्थं सापि युज्यते	॥३३॥
सर्वकर्मक्षये ज्ञानकर्मणोस्तत्समुच्ययः। अन्योऽन्यप्रतिबन्धेन तथा योक्तं परैरपि	॥३४॥
न यावत्सममत्यस्तौ ज्ञानसत्पुरुषकर्मौ। अेकोऽपि नैतयोस्तावत्पुरुषस्येह सिध्यति	॥३५॥
यथा छात्रस्थिके ज्ञानकर्मणो सल्लु(ग?)त्वरे। क्षायिके अपि विज्ञेये तथैव मतिशास्त्रिभिः	॥३६॥
सम्प्राप्तकेवलज्ञाना अपि यच्छिन्नपुङ्गवाः। क्रियां योगनिरोधांभ्यां कृत्वा सिध्यन्ति नान्यथा	॥३७॥
तेन ये क्रियया मुक्ता ज्ञानमात्राभिमानिनः। ते ब्रह्मा ज्ञानकर्मण्यो नास्तिका नात्र संशयः	॥३८॥
ज्ञानोत्पत्तिं समुद्भव्या कामादीनन्यदृष्टितः। अपस्नुवानैर्लोकेभ्यो नास्तिकैर्विज्यितं जगत्	॥३९॥
ज्ञानस्य परिपाकाद्धि क्रियाऽसङ्गत्वमङ्गति। न तु प्रयाति पार्थक्यं चन्दनादिव सौरभम्	॥४०॥
प्रीतिभक्तिवयोऽसंगैरनुष्ठानं यतुर्विधम्। यत्परैर्योगिभिर्गीतं तद्विद्यं युज्यतेऽभिलम्	॥४१॥
ज्ञाने यैव क्रियायां य युगपद्विहितेऽहः। द्रव्यभावविशुद्धः सन् प्रयात्येव परं पदम्	॥४२॥
क्रियाज्ञानसंयोगविश्रान्तचित्ताः समुद्भूतर्थाध्यायित्वाः।	
नयोन्मेषनिर्णीतनिःशेषत्वावास्तपः शक्तिलब्धप्रसिद्धप्रभावाः	॥४३॥
भयकोधमायामदाज्ञाननिद्रा- प्रमादोज्जिताः शुद्धमुद्रा मुनीन्द्राः।	
यशःश्रीसमाविङ्गिता वादिदन्ति- स्मयोऽग्नेदुर्लभतुल्या जयन्ति	॥४४॥

तृतीयोऽधिकारः समाप्तः

ज्ञानक्रियाश्चद्वययुक्तसाम्य-रथाधिर्दुः शिवमार्गगामी। न ग्रामपूःकण्टकज्वरतीनां जनोऽनुपानत्क एवातिमेति	॥१॥
आत्मप्रवृत्तावतिजगद्गुः परप्रवृत्तौ अधिरान्धमूकः। सदा विद्यानन्दपदोपयोगी लोकोत्तरं साम्यमुपैति योगी	॥२॥
परीषदैश्व्य प्रबलोपसर्गयोगाव्यलत्येव न साम्ययुक्तः। स्थैर्याद्विपर्यासमुपैति जतु क्षमा न शैलेर्न य सिन्धुनाथैः ॥३॥	

ઇતસ્તતો નારતિવલ્નિયોગા-
 દુડ્ડીય ગચ્છેઘટિ ચિત્તસૂતઃ।
 સામ્યૈકસિદ્ધૌષધમૂર્ચિતઃ સન્,
 કલ્યાણસિદ્ધેર્ન તદા વિલમ્બઃ ॥૪॥
 અન્તર્નિમગ્નઃ સમતાસુખાબ્ધૌ બાહ્યે સુખે નો રતિમેતિ યોગી।
 અટત્યટવ્યાં ક ઇવર્થલુબ્ધો ગૃહે સમુત્સર્પતિ કલ્પવૃક્ષે ॥૫॥
 યસ્મિન્નવિઘાર્પિતબાહ્યવસ્તુવિસ્તારજભ્રાન્તિરુપૈતિ શાન્તિમ્।
 તસ્મિન્શ્રિયદેકાર્ણવનિસ્તરડ્ગસ્વભાવસામ્યે રમતે સુબુદ્ધિઃ ॥૬॥
 શુદ્ધાત્મતત્ત્વપ્રગુણા વિમર્શા સ્પર્શાપ્યસંવેદનમાદધાનાઃ।
 યદાન્યબુદ્ધિં વિનિવર્તયન્તિ તદા સમત્વં પ્રથતેડવશિષ્ટમ્ ॥૭॥
 વિના સમત્વં પ્રસરન્મમત્વં,
 સામાયિકં માયિકમેવ મન્યે।
 આયે સમાનાં સતિ સદ્ગુણાનાં શુદ્ધં,
 હિ તચ્છુદ્ધનયા વિદન્તિ ॥૮॥
 નિશાનભોમન્દિરરત્નદીપ્રજ્યોતિર્ભિરુદ્ધોતિતપૂર્વમન્તઃ।
 વિદ્યોતતે તત્પરમાત્મતત્ત્વં પ્રસૂત્વરે સામ્યમણિપ્રકાશે ॥૯॥
 એકાં વિવેકાડ્કુરિતાં શ્રિતા યાં,
 નિર્વાણમાપુર્ભતાદિભૂપાઃ।
 સૈવર્જુમાર્ગઃ સમતા મુનીનામન્યસ્તુ,
 તસ્યા નિખિલઃ પ્રપગ્યઃ ॥૧૦॥
 અલ્પેડપિ સાધુર્ન કષાયવલ્નાવલ્નાય વિશ્વાસમુપૈતિ ભીતઃ।
 પ્રવર્ધમાનઃ સ દહેદ્ગુણૌઘં સામ્યામ્બુપૂરૈર્યદિ નાપનીતઃ ॥૧૧॥
 પ્રારબ્ધજા જ્ઞાનવતાં કષાયા,
 આભાસિકા ઇત્યભિમાનમાત્રમ્।
 નાશો હિ ભાવઃ પ્રતિસડ્પ્યયા,
 યો નાબોધવત્સામ્યરતૌસ તિષ્ઠેત્ ॥૧૨॥
 સામ્યં વિના યસ્ય તપઃક્રિયાદેર્નિષ્ઠા,
 પ્રતિષ્ઠાર્જનમાત્ર એવા
 સ્વર્ધેનુચિન્તામણિકામકુમ્ભાન્,
 કરોત્યસૌ કાણકપર્દમૂલ્યાન્ ॥૧૩॥
 જ્ઞાની ક્રિયાવાન્ વિરતસ્તપસ્વી,
 ધ્યાની ચ મૌની સ્થિરદર્શનશ્યા
 સાધુર્ગુણં તં લભતે ન જાતુ,
 પ્રાપ્નોતિ યં સામ્યસમાધિનિષ્ઠઃ ॥૧૪॥
 દુર્યોધનેનાભિહતશ્યુકોપ ન પાણડવૈર્યો ન નુતો જહર્ષા
 સ્તુમો ભદન્તં દમદન્તમન્તઃસમત્વન્તં મુનિસત્તમં તમ્ ॥૧૫॥
 યો દહ્યમાનાં મિથિલાં નિરીક્ષ્ય શકેણ,
 નુત્નોડપિ નમિઃ પુરીં સ્વામ્।
 ન મેડત્ર કિઞ્ચિજ્જવલતીતિ મેને,
 સામ્યેન તેનોરુયશો વિતેને ॥૧૬॥
 સામ્યપ્રસાદાસ્તવપુર્મમત્વાઃ,
 સત્વાધિકાઃ સ્વં ઘ્રુવમેવ મત્વા।
 ન સેહિરેડર્તિ કિમુ તીપ્રયન્ત્ર-

निष्पीडिताः स्कन्धकसूरिशिष्याः लोकोत्तरं यारुयरित्रमेतन्मेतार्यसाधोः समतासमाधेः।	॥१७॥
हृदायकुप्यन्न यदार्द्रयर्मबद्धेऽपि मूर्धन्ययमाप तापम् जज्वाल नान्तश्च्य सुराधमेन, प्रोज्ज्वालितेऽपि ज्वलनेन मौलौ।	॥१८॥
मौलिर्मुनीनां स न केर्निषेव्यः कृष्णानुजन्मा समताऽमृताब्धिः गङ्गाजले यो न जडौ सुरेश, विद्धोऽपि शूले समतानुवेधम्।	॥१९॥
प्रयागतीर्थोदयकृन्मुनीनां मान्यः स सूरिस्तनुजोऽन्निकायाः	॥२०॥
स्त्रीभ्रूणगोब्राह्मणघातजतपापादधःपातकृताभिमुष्याः। दृढप्रहारिप्रमुखाः क्षणेन साम्यावलम्बात्पदमुख्यमापुः अप्राप्तधर्माऽपि पुराऽऽदिमार्हन्माता, शिवं यद्भगवत्यवाप।	॥२१॥
नाप्नोति पारं वयसोऽनुपाधि- समाधिसाम्यस्य विजृम्भितं तत्	॥२२॥
एति शुभमतिर्मत्वा साम्यप्रत्वावमनुत्तरं य एड निरतो नित्यानन्दः कदापि न पिद्यते। विगलदभिलाविद्यः पूर्णस्वभावसमृद्धिमान्, स भुलु लभते भावारीणां जयेन यशःश्रियम्	॥२३॥

यतुर्थोऽधिकारः समाप्त

॥ समाप्तमिदं यशःश्रयङ्कमध्यात्मोपनिषत्प्रकरणम् ॥
सहस्रावधानिश्रीमुनिस्तुन्दरसूरिविरचित

अध्यात्म स्तुतम्

जयश्रीरांतरारीणां, लेभे येन प्रशांतितः। तं श्रीवीरजिनं नत्वा, रसः शांतो विभाव्यते	॥१॥
सर्वमंगलनिधौ हृदि यस्मिन्, संगते निरुपमं सुभमेति। मुक्तिशर्म य वशीभवति द्राक्, तं भुधा भजत शांतरसेन्द्रम्	॥२॥
समतैकलीनचित्तो, ललनापत्यस्वदेहममतामुक्त्वा विषयकषायाद्यवशः शास्त्रगुणैर्दमितयेतस्कः	॥३॥
वैराग्यशुद्धधर्मा देवाहिसतत्त्वविद्विरतिधारी। संवरवान् शुभवृत्तिः साम्यरहस्यं भज शिवार्थिन्	॥४॥ युग्मम्।

अथ प्रथमः समताधिकारः

चित्तबालक मा त्याक्षीरजस्रं भावनौषधीः। यत्त्वां दृर्ध्यानभूतानछलयन्ति छलान्विषः	॥५॥
यद्विद्वियार्थैः सकलैः सुभं स्यान्नरेन्द्रयक्तित्रिदशाधिपानाम्। तद्भ्रिदवत्येव पुरो हि साम्यसुधांभुधेस्तेन तमाद्रियस्व अदृष्टवैचित्त्रयशाज्जगज्जने, विचित्रकर्माशयवाग्विसंस्थुले।	॥६॥
उदासंवृत्तिस्थितचित्तवृत्तयः, सुभं श्रयंते यतयः क्षतार्तयः	॥७॥
विश्वजंतुषु यद्वि क्षणमेकं, साम्यतो भजसि मानस मैत्रीम्। तत्सुभं परममत्र परत्राप्यशनुषे न यदभूत्तव जतु	॥८॥

न यस्य मित्रं न य कोऽपि शत्रुर्निजः
 परो वापि न कश्चिनास्ते।
 न चेन्द्रियार्थेषु रमेत येतः
 कषायमुक्तः परमः स योगी ॥८॥
 भजस्व मैत्रीं जगद्भिः शिषुः,
 प्रमोदमात्मन् गुणेषु त्वशेषतः।
 भवार्तिद्विनेषु कृपारसं सदाप्युदास्-
 ।वृत्तिं भवु निर्गुणेष्वपि ॥९०॥
 मैत्री परस्मिन् छितधीः समग्रे, भवेत्प्रमोदो गुणपक्षपातः।
 कृपा भवार्त्ते प्रतिकर्तुमीदोपेक्षैव माध्यस्थ्यमवार्यदोषे ॥९१॥
 परछितयिन्तामैत्री, परदुःखविनाशिनी तथा करुणा।
 परसुभतुष्टिर्भुविता, परदोषोपेक्षामुपेक्षा ॥९२॥
 मा कार्पीत्कोऽपि पापानि, मा यामूत्कोऽपि दुःखितः।
 मुख्यतां जगदप्येषा, मतिर्भैत्री निगद्यते ॥९३॥
 अपास्ताशेषदोषाणां, वस्तुतत्त्वावलोकिनाम्।
 गुणेषु पक्षपातो यः, स प्रमोदः प्रकीर्तितः ॥९४॥
 दीनेष्वार्तेषु भीतेषु, यायमानेषु श्रवीतम्।
 प्रतिकारपरा बुद्धिः, कारुण्यमभिधीयते ॥९५॥
 कूरकर्मसु निशंकं देवतागुरुनिदिषु।
 आत्मशंसिषु, योपेक्षा, तन्माध्यस्थ्यमुदीरितम् ॥९६॥
 येतनेतरगतेष्वभिलेषु,
 स्पर्शरूपरसधरसेषु।
 साम्यमेष्यति यदा तव येतः,
 पाणिगं शिवसुभं हि यदात्मन् ॥९७॥
 के गुणास्तव यतः स्तुतिभिश्चस्यत्कृतं
 किमकृथा मदवान् यत्।
 कैर्गता नरकत्नीः सुकृतेस्ते,
 किं जितः पितृपतिर्यदयिन्तः ॥९८॥
 गुणस्तवैर्यो गुणिनां परेषा-
 माक्रोशनिदाद्विभिरात्मनश्च।
 मनः समं शीलति मोदते वा,
 पिद्ये त य व्यत्ययतः स वेत्ता ॥९९॥
 न वेत्सि शत्रून् सुहृदश्च नैव,
 छिताछिते स्वं न परं य जन्तोः।
 द्रुषं द्विषन् वांछसि शर्म
 येतन्निदानमूढः कथमाप्स्यसीष्टम् ॥१००॥
 कृती हि सर्वं परिणामरम्यं,
 वियार्य गृह्णाति चिरस्थितीह।
 भवान्तरेऽनन्तसुभाप्तये तद्,
 आत्मन् किमायारमिमं जडासि ॥१०१॥
 निजः परो वेति कृतो विभागो, रागद्विभस्तेत्वरयस्तवात्मन्।
 यतुर्गतिक्लेशविधानतस्तत्,
 प्रमाणयन्नस्यरिनिर्मितं किम् ॥१०२॥
 अनादिरात्मा न निजः परो वा,
 कस्यापि कश्चिन्न रिपुः सुहृद्वा।
 स्थिरा न देहाकृतयोऽणवश्च,

<p> तथापि साम्यं किमुपैषि नैषु यथा विदां लेप्यमया न तत्त्वात्, सुभाय मातापितृपुत्रदाराः। तथा परेऽपीह विशीर्षात्तदाकार- मेतद्धि समं समग्रम् जानन्ति कामान्निषिलाः ससंज्ञाः, अर्थं नराः केऽपि य केऽपि धर्मम्। जैनं य केचिद् गुरुदेवशुद्धं, केचित् शिवं केऽपि य केऽपि साम्यम् स्निह्यन्ति तावद्धि निजा निजेषु, पश्यन्ति यावन्निजमर्थमेव्यः। धर्मां भवेऽत्रापि समीक्ष्य रीतिं, स्वार्थं न कः प्रेत्य छिते यतेत स्वप्नेद्रजालादिषु यद्ददाप्तौ रोषश्च, तोषश्च मुधा पदार्थैः। तथा भवेऽस्मिन् विषयैः समस्तैरेवं, विभाव्यात्मलयेऽवधेहि ओष मे जनयिता जननीयं, बन्धवः पुनरिमे स्वजनाश्या द्रव्यमेतदिति जातममत्वो, नैव पश्यसि कृतांतवशत्वम् नो धनैः परिजनैः स्वजनैर्वा, दैवतैः परियितैरपि मन्त्रैः। रक्षतेऽत्र भलु कोऽपि कृतांतान्ना, विभावयसि मूढ कीमेवम् तैर्भवेऽपि यदहो सुभमिच्छंस्तस्य, साधनतया प्रतीभातैः। मुह्यसि प्रतिकलं विषयेषु, प्रीतिमेषि न तु साम्यतत्त्वे किं कषायकलुषं कुरुषे स्वं, केषु यीन्ननु मनोऽरीधियात्मन्। तेऽपी ते हि जनकादीकङ्कपैरीष्टतां, दधुरनन्तभवेषु यांश्च शोयसि गताः कीमिमे मे, स्नेहला छती धिया विधुरात्मा। तैर्भवेषु नीहत्स्वमनंतेष्वेव, तेऽपि निहता भवता य त्रातुं न शक्या भवद्दुःखतो ये, त्वया न ये त्वामपि पातुमीशाः। ममत्वमेतेषु दधन्मुधात्मन्, पदे पदे किं शुक्यमेषि मूढ सयेतनाः पुद्गलपिऽञ्जवा, अर्थाः परे याशुमया द्वयेऽपि। दधत्यनंतान् परीष्णामत्वांस्तत्तेषु, कस्त्वर्हति रागरोषौ </p>	<p> ॥२३॥ ॥२४॥ ॥२५॥ ॥२६॥ ॥२७॥ ॥२८॥ ॥२९॥ ॥३०॥ (अर्थतो युग्मम्) ॥३१॥ ॥३२॥ ॥३३॥ ॥३४॥ </p>
---	--

अथ द्वितीयः स्त्रीभक्त्यभोग्यनाधिकारः

मुहसि प्रणययारुगिरासु,
 प्रीतितः प्रणयिनीषु कृतिस्त्वम्।
 किं न वेत्सि पततां त्वाद्धौ,
 ता नृणां भवु शिला गलबद्धाः ॥१॥
 यर्मास्थिमज्जान्त्रवसास्रमांसा-
 मेध्याद्यशुभ्यस्थिरपुद्गलानाम्।
 स्त्रीदेहपिंडाकृतिसंस्थितेषु,
 स्कंधेषु किं पश्यसि रम्यमात्मन् ॥२॥
 विलोक्य दूरस्थममेध्यमल्पं, जुगुप्ससे भोटितनासिकस्त्वम्।
 भूतेषु तेनैव विमूढ योषावपुःषु तत्किं कुरुषेऽभिलाषम् ॥३॥
 अमेध्यमांसास्रवसात्मकानि, नारीशरीराणि निषेवमाशाः।
 छलाप्यपत्यद्रविषाद्विचिंतातापान् परत्र प्रति दुर्गतींश्च ॥४॥
 अङ्गेषु येषु परिमुहसि कामिनीनां,
 येतः प्रसीद विश य क्षणमंतरेषाम्।
 सम्यक् समीक्ष्य विरमाशुचिपिंडकेत्यस्तेत्यश्रु श्रुत्यशुचिवस्तुविचारमिच्छन् ॥५॥
 विमुहसि स्मेरदृशः सुमुष्या,
 मुषेक्षणादीन्यभिवीक्षमाशाः।
 समीक्षसे नो नरकेषु तेषु,
 मोहोद्भवत्वा भाविकदर्थनास्ताः ॥६॥
 अमेध्यमस्त्रा बहुरंध्रनिर्यन्मलाविलोघत्कृमिजालकीर्णा।
 यापत्यमायानृतवंशिका स्त्री, संस्कारमोहान्नरकाव्य लुक्ता ॥७॥
 निर्भूमिर्विषकंदली गतदरी व्याघ्री निराहो महाव्याधिर्मृत्युरकारणश्रु ललनाऽनत्रा य वज्राशनिः।
 बंधुस्नेहविघातसाहसमृषावादादिसंतापभूः, प्रत्यक्षापि य राक्षसीति बिरुदैः प्याताऽऽगमे त्यज्यताम् ॥८॥

अथ तृतीयोऽपत्यमभोग्यनाधिकारः

मा भूरपत्यान्यवलोकमानो,
 मुदाकुलो मोहनृपारिणा यत्।
 शिक्षिप्सया नारक्यारकेऽसि,
 दृढं निबद्धो निगडैरमीभिः ॥१॥
 आञ्जवितं शोव त्ववान्तरेऽपि वा,
 शल्यान्यपत्यानि न वेत्सि किं हृदि।
 यलायदैर्यैर्विधार्तिदानतोऽनिशं,
 निहन्येत समाधिरात्मनः ॥२॥
 कुक्षौ युवत्याः कृमयो विचित्रा,
 अप्यस्रशुकप्रभवत्वा त्ववन्ति।
 न तेषु तस्या नहि तत्पतेश्व,
 रागस्ततोऽयं किमपत्यकेषु ॥३॥
 त्राशाशक्तेरापदि संबंधानंत्यतो मिथोऽगवताम्।

संदेहाय्योपकृतेर्भापत्येषु स्निहो ७७

॥४॥

अथ यतुर्थो धनममत्वभोयनाधिकारः

याः सुभोपकृतिर्कृत्वधिया त्वं,

भेलयन्नसि रमा ममतात्माङ्का

पाप्मनोऽधिकरुषत्वत अता,

हेतवो ददति संसृतिपातम्

॥१॥

यानि द्विषामप्युपकारकाणि,

सर्पोन्दुराद्विष्वपि यैर्गतिश्या

शक्या य नापन्मरणाभयाद्या,

उन्तुं धनेष्वेषु क अवे मोडः

॥२॥

ममत्वमात्रेण मनःप्रसादसुभं,

धनैरल्पकमल्पकालम्।

आरंभपापैः सुचिरं तु दुःखं,

स्याद्दुर्गतौ दारुणमित्यवेदि

॥३॥

द्रव्यस्तवात्मा धनसाधनो,

न धर्मोऽपि सारंभतयातिशुद्धः।

निःसंगतात्मा त्वतिशुद्धयोगात्,

मुक्तिश्चियं यच्छति तद्भवेऽपि

॥४॥

क्षेत्रवास्तुधनधान्यगवाश्चैर्भलितैः

सनिधिभिस्तनुभाजाम्।

क्लेशपापनरकाव्यधिकः स्यात्को,

गुणो न यद्वि धर्मनियोगः

॥५॥

आरंभैर्भरितो निमज्जति यतः प्राणी भवांभोनिधावीहंते कुनृपाद्यश्च पुरुषा येन श्रुलाद्वाधितुम्।

यिंताव्याकुलताकृतेष्व उरते यो धर्मकर्मस्मृतिं, विज्ञा!

भूरिपरिग्रहं त्यजत तं भोग्यं परैः प्रायशः

॥६॥

क्षेत्रेषु नो वपसि यत्सदपि स्वमेतद्यातासि,

तत्परत्भवे किमिदं गृहीत्वा।

तस्यार्जनाद्विजनिताघययार्जितात्ते,

भावी कथं नरकदुःखभराय्यभोक्षः

॥७॥

अथ पंचमो देहममत्वभोयनाधिकारः

पुष्पासि यं देहमधान्ययितयंस्तवोपकारं,

कमयं विधास्यति।

कर्माणि कुर्वन्निति यितयायति,

जगत्ययं वंययते हि धूर्तराट्

॥१॥

कारागृहाद्बहुविधाशुचिताद्विदुःआग्निर्गतुमिच्छति,

जडोऽपि हि तद्विभिद्या

क्षिप्तस्ततोऽधिकतरे वपुषि स्वकर्मव्रातेन,

तद्द्रव्ययितुं यतसे किमात्मन्

॥२॥

येद्वांछसीदमवितुं परलोकदुःखभीत्या,

ततो न कुरुषे किमु पुण्यमेवा
 शक्यं नरक्षितुमिदं हि न दुःखभीतिः
 पुण्यं विना क्षयमुपैति य वञ्छितोऽपि ॥३॥
 देहे विमुह्य कुरुषे किमघं न वेत्सि,
 देहस्थे अथ त्वजसे त्वदुःखजालम्।
 लोलाश्रितो हि सद्यते घनघातमग्निर्बाधा,
 न तेऽस्य य नभोवदनाश्रयत्वे ॥४॥
 दृष्टः कर्मविपाकभूपतिवशः कायास्वयः,
 कर्मकृत्, बद्ध्वा कर्मगुणैर्दृष्टीक्यषडैः पीतप्रमादासवम्।
 कृत्वा नारकयारकापद्वृत्तितं त्वां प्राप्य याशु खलं,
 गन्तेति स्वछिताय संयमत्परं तं वाहयाल्पं ददत् ॥५॥
 यतः शुचीन्यध्यशुचीत्ववन्ति।
 कृम्याकुलात्काकशुनाद्विभक्ष्यात्।
 द्रागूत्माविनो भस्मतया ततोऽगात्,
 मांसाद्विपिडात् स्वछितं गृहाण ॥६॥
 परोपकारोऽस्ति तपो जपो वा,
 विनश्चराद्यस्य इदं न देहात्।
 सत्माटकादल्पद्विनाप्तगोह-
 मृत्पिंडमूढः इलमश्नुते किम् ॥७॥
 मृत्पिंडज्ञपेश विनश्चरेण,
 जृगुप्सनीयेन गदालयेन।
 देहेन येदात्मछितं सुसाधं,
 धर्मान् किं तद्यतसेऽत्र मूढ! ॥८॥

अथ षष्ठो विषयप्रमादत्यागाधिकारः

अत्यल्पकल्पितसुभाय किमिन्द्रियार्थैस्त्वं,
 मुह्यसि प्रतिपदं प्रचुर प्रमादः।
 अते क्षिपन्ति गलने त्ववत्मीमकक्षे,
 जंतुं यत्र सुलभा शिवमार्गदृष्टिः ॥९॥
 आपातरभ्ये परिणामदुःखे,
 सुखे कथं वैषयिके रतोऽसि।
 जडोऽसि कार्यं रथयन् छितार्थी,
 करोति विद्वन् यदुदुर्कतर्कम् ॥१०॥
 यद्विन्द्रियार्थैरिह शर्म बिन्दुवद्यदृष्ट-
 वत्स्वःशिवगं परत्र या
 तयोर्भित्तोऽस्ति प्रतिपक्षता कृतिन्,
 विशेषदृष्ट्यान्यतरद् गृहाण तत् ॥११॥
 भुंक्ते कथं नारकतिर्यगाद्विदुःभानि,
 देहीत्यवधेहि शास्त्रैः।
 निवर्तते ते विषयेषु तृष्णा,
 भित्तेषी पापप्रययास्य येन ॥१२॥
 गर्भवासनरकाद्वेदनाः,

पश्यतोऽनवरतं श्रुतेक्षणैः।
 नो कषायविषयेषु मानसं,
 श्लिष्यते बुध विचिंतयेति ताः ॥५॥
 वध्यस्य यौरस्य यथा पशोर्वा,
 संप्राप्यमाणास्य पदं वधस्या।
 शनैः शनैरेति मृतिः समीपं,
 तथाभिलस्येति कथं प्रमादः ॥६॥
 भिम्बेषु जंतो! यदि दृःभराशेस्तद्वि-
 द्रियार्थेषु रतिं कृथा मा।
 तद्दृढत्वं नश्यति शर्म यद्राक्ष,
 नाशे य तस्य ध्रुवमेव दृःभम् ॥७॥
 मृतः किमु प्रेतपतिर्दुरामया,
 गताः क्षयं किं नरकास्थ्य मुद्रिताः।
 ध्रुवाः किमायुर्धनदेहबंधवः,
 सकौतुको यद्विषयैर्विमुह्यसि ॥८॥
 विमोहस्ये किं विषयप्रमादै-
 र्ब्रमात्सुभस्यायतिदृःभराशेः।
 तद्गर्धमुक्तस्य हि यत्सुभं ते-
 गतोपमं यायतिमुक्तिदं तत् ॥९॥

अथ सप्तमः कषायत्यागाधिकारः

रे ह्रुव! सेहिय सल्लिष्यसि य व्यथास्तास्त्वं,
 नारकादिषु पराभवभूः कषायैः।
 मुग्धोदितैः कुवयनाद्विम्बिरप्यतः किं,
 कोधान्निहंति निजपुण्यधनं दुरापम् ॥१॥
 पराभिभूतौ यदि मानमुक्ति-
 स्ततस्तपोऽपुंसमतः शिवं वा।
 मानाद्विद्वुर्वयनाद्विम्बिष्येतपः
 क्षयस्तन्नरकादि दृःभम् ॥२॥
 वैरादि यात्रेति विचार्य लाभालाभौ,
 कृतिभ्राभवसंभविन्याम्।
 तपोऽथवा मानमवा(था?) भि-
 भूताविडास्ति नूनं हि गतिर्द्विधैव ॥३॥
 श्रुत्वाकोशान् यो मुद्घा पूरितः स्यात्,
 लोष्टाद्यैर्यश्यात्ततो रोमहर्षी।
 यः प्राणान्तेऽप्यन्यदोषं न पश्यत्येष,
 श्रेयो द्राग् लभेतैव योगी ॥४॥
 को गुणस्तव कदा य कषायैर्निर्ममे,
 भ्रजसि नित्यमिमान् यत्।
 किं न पश्यासि दोषमभीषां,
 तापमत्र नरकं य परत्र ॥५॥
 यत्कषायजनितं तव सौभ्यं,
 यत्कषायपरिहानिभव्यं या।
 तद्विशेषमथवैतद्दुर्दृकं,
 संविभाव्य भ्रज धीर विशिष्टम् ॥६॥

सुभेन साध्या तपसां प्रवृत्तिर्यथा, तथा नैव तु मानमुक्तिः। आद्या न दत्तेऽपि शिवं परा तु, निदर्शनाद्बाहुभलेः प्रदत्ते	॥७॥
सम्यग्वियार्येति विहाय मानं, रक्षन् दुरापाणि तपांसि यत्नात्। मुद्या मनीषी सद्यतेऽम्बिभूतीः, शूरः क्षमायामपि नीयजताः	॥८॥
पराम्बिभूत्याल्पिकायापि कुप्यस्य- धैरपीमां प्रतिकर्तुमिच्छन्। न वेत्सि तिर्यङ्गनरकाटिकेषु, तास्तैरनंतास्त्वतुला भवित्रीः	॥९॥
धत्से कृतिन्! यद्यपकारकेषु, कोधं ततो धेह्यरिषट्क अवा अथोपकारिष्वपि तद्भवार्तिकृत्- कर्महन्मित्रभङ्गिर्द्विषत्सु	॥१०॥
अधीत्यनुष्ठानतपःशमाद्यान्, धर्मान् विचित्रान् विदधत्समायान्। न लप्स्यसे तत्फलमात्मदेल- कलेशाधिकं तांश्व्य भवांतरेषु	॥११॥
सुभाय धत्से यद्वि लोभमात्मनो, ज्ञानाद्विरत्नत्रितये विधेहि तत्। दुःभाय येदत्र परत्र वा कृतिन्, परिग्रहे तद्भङ्गिरांतरेऽपि य	॥१२॥
करोषि यत्प्रेत्यहिताय किञ्चित्, कदाचिदल्पं सुकृतं कथयित्। माउल्लरस्तन्मदमत्सराद्यैर्विना- य तन्मा नरकातिथिभूः	॥१३॥
पुरापि पापैः पतितोऽसि संसृतौ, दधासि रे किं गुणामत्सरं पुनः। न वेत्सि किं घोरजले निपात्यसे, नियंत्र्यसे शृंगलया य सर्वतः	॥१४॥
कष्टेन धर्मो लवशो मिलत्ययं, क्षयं कषायैर्युगपत् प्रयाति या अतिप्रयत्नार्जितमर्जुनं ततः, किमज्ञ! ही डारयसे नभस्वाता	॥१५॥
शत्रूभवन्ति सुहृदः कलुषीभवन्ति, धर्मा यशांसि नियितायशसीभवन्ति। स्निह्यन्ति नैव पितरोऽपि य बांधवाश्च, लोकद्वयेऽपि विपदो भविनां कषायैः	॥१६॥
रूपलाभकुलविक्रमविद्याश्रीतपोवितरशप्रभुताद्यैः। किं महं वदसि वेत्सि न, भूढाऽनंतशः स्वभृशलाघवदुःखम् विना कषायान्न भवार्तिराशिर्भवेद्-	॥१७॥

ભવેદેવ ય તેષુ સત્સુ।
 મૂલં હિ સંસારતરોઃ કષાયાસ્તત્તાન્,
 વિહાયૈવ સુખી ભવાત્મન્
 સમીક્ષ્ય તિર્યકુનરકાદિવેદનાઃ,
 શ્રુતેક્ષણૈર્ધર્મદુરાપતાં તથા।
 પ્રમોદસે યદ્વિષયૈઃ સકૌતુકૈસ્તતસ્તવાત્મન્!
 વિફલૈવ ચેતના

॥૧૮॥

યૌરૈસ્તથા કર્મકરૈર્ગૃહીતે,
 દુષ્ટૈઃ સ્વમાત્રેઽપ્યુપતપ્યસે ત્વમ્।
 પુષ્ટૈઃ પ્રમાદૈસ્તનુભિશ્ચ પુણ્યધનં,
 ન કિં વેત્સ્યપિ લુટ્યમાનમ્
 મૃત્યોઃ કોઽપિ ન રક્ષિતો ન જગતો દ્યારિઘમુત્રાસિતં, રોગસ્તેનનૃપાદિજા ન ચ ભિયો નિર્ણાશિતાઃ ષોડશા
 વિઘ્વસ્તા નરકા ન નાપિ સુખિતા ધર્મેસ્ત્રિલોકી સદા, તત્કો નામ ગુણો મદશ્ચ વિભુતા કા તે સ્તુતીચ્છા
 ય કા

॥૧૯॥

॥૨૦॥

॥૨૧॥

અથાષ્ટમઃ શાસ્ત્રગુણાધિકારઃ

શિલાતલાભે દ્વદિ તે વહંતિ,
 વિશંતિ સિદ્ધાન્તરસા ન ચાન્તઃ।
 યદત્ર નો જીવદયાદ્રતા તે,
 ન ભાવનાંકુરતતિશ્ચ લભ્યા

॥૧॥

યસ્યાગમાંભોદરસૈર્ન ધૌતઃ,
 પ્રમાદપંકઃ સ કથં શિવેચ્છુઃ।
 રસાયનૈર્યસ્ય ગદાઃ ક્ષતા નો,
 સુદુર્લભં જીવિતમસ્ય નૂનમ્
 અધીતિનોઽર્યાદિકૃતે જિનાગમઃ,
 પ્રમાદિનો દુર્ગતિપાપતેર્મુઘા।

॥૨॥

જ્યોતિર્વિમૂઢસ્ય હિ દીપપાતિનો,
 ગુણાય કસ્મૈ શલભસ્ય ચક્ષુષી
 મોદન્તે બહુતર્કતર્કણચણાઃ કેચિજજયાદ્વાદિનાં,
 કાચ્યૈઃ કેચન કલ્પિતાર્થઘટનૈસ્તુષ્ટાઃ કવિખ્યાતિતઃ।
 જ્યોતિર્નાટકનીતિલક્ષણધનુર્વેદાદિશાસ્ત્રૈઃ પરે,
 બ્રૂમઃ પ્રેત્યહિતે તુ કર્મણિ જ ડાન્ કુક્ષિભરીનેવ તાન્
 કિં મોદસે પંડિતનામમાત્રાત્,

॥૩॥

॥૪॥

શાસ્ત્રેષ્વધીતી જનરંજકેષુ।
 તત્કિંચનાધીષ્વ કુરુષ્વ યાશુ,
 ન તે ભવેદેન ભવાભિપાતઃ
 ધિગાગમૈર્માઘસિ રંજયન્ જનાન્,
 નોદચ્છસિ પ્રેત્યહિતાય સંયમે।
 દઘાસિ કુક્ષિભરિમાત્રતાં મુને,
 ક્વ તે ક્વ તત્ ક્વૈષ ય તે ભવાંતરે
 ધન્યાઃ કેઽપ્યનધીતિનોઽપિ સદનુષ્ઠાનેષુ બદ્ધાદરા,

॥૫॥

॥૬॥

दुःसाध्येषु परोपदेशलवतः श्रद्धानशुद्धाशयाः।
 केचित्वागमपाठिनोऽपि दधतस्तत्पुस्तकान् येऽलसाः अत्रामुत्रहितेषु कर्मसु कथं ते भाविन प्रेत्यहाः
 ॥७॥

धन्यः स मुग्धमतिरप्युदितार्द्धज्ञारागेश-
 यः सृजति पुण्यमद्दुर्विकल्पः।
 पाठेन किं व्यसनतोऽस्य तु दुर्विकल्पैर्यो,
 दुःस्थितोऽत्र सदनुष्ठितिषु प्रमादी ॥८॥
 अधीतिमात्रेश क्लंति नागमाः,
 समीहितैर्ज्व सुभैर्भवान्तरे।
 स्वनुष्ठतैः किंतु तदीरितैः परो,
 न यत्सिताया वलनश्रमात्सुभी ॥९॥
 दुर्गधतो यदशुतोऽपि पुरस्य मृत्युरायुषि सागरमितान्यनुपकमाशि।
 स्पर्शः परः क्वयतोऽतितमामितश्य,
 दुःभावनंतगुणितौ भृशशैत्यतापौ ॥१०॥
 तीव्रा व्यथाः सुरकृता विविधाश्य,
 यत्राकंदारवैः सततमभ्रभृतोऽप्यमुष्मात्।
 किं भाविनो न नरकात्कुमते भिभेषि,
 यन्मोदसे क्षणसुभैर्विषयैः कषायी ॥११॥ युग्मम्।
 अंधोऽनिशं वाहनताऽनानि,
 क्षुत्तुदुदुरामातपशीतवाताः।
 निजान्यजातीयभयापमृत्युदुःभानि,
 तिर्यक्विति दुस्सडानि ॥१२॥
 मुधान्यदास्याभिभवाम्यसूया भियोऽन्तगर्भस्थितिदुर्गतीनाम्।
 अवं सुरेष्वध्यसुभानि नित्यं,
 किं तत्सुभैर्वा परिष्णामदुःभैः ॥१३॥
 सप्तभीत्यभीभवेष्टविप्लवा-
 निष्टयोगगददुःसुतादितिः।
 स्यास्थिरं विरसता नृजन्मनः,
 पुण्यतः सरसतां तदानय ॥१४॥
 षति यतुर्गतिदुःभततीः,
 कृतिन्नतिभयास्त्वमनंतमनेऽसम्।
 दृष्टि विभाव्य जिनोक्तकृतांततः,
 करु तथा न यथा स्युरिमास्तव ॥१५॥
 आत्मनू परस्त्वमसि साहसिकः,
 श्रुताक्षैर्यद्भाविनं यिरयतुर्गतिदुःभराशिम्।
 पश्यन्नपीड न भिभेषि ततो न तस्य,
 विच्छिन्नये य यतसे विपरीतकारी ॥१६॥

अथ नवमश्रित्तदमनाधिकारः

कुर्कर्मजालैः कुविकल्पसूत्रजैर्निबध्य,
 गाढं नरकाग्निभिश्चिरम्।
 विसारवत् पक्ष्यति ज्व! ॥१॥
 हे मनःकैवर्तकस्त्वामिति मास्य विश्वसीः
 येतोऽर्थये मयि यिरत्नसभे! प्रसीद,
 किं दुर्विकल्पनिकरैः क्षिपसे भवे माम्।

<p> अद्धोंडजलिः कुरु कृपां त्वज सद्विकल्पान्, भैत्रीं कृतार्थय यतो नरकाद्भिभेमि स्वर्गापवर्गो नरकं तथान्तर्भुङ्क्षु- मात्रेण वशावशं यत्। ददाति जन्तोः सततं प्रयत्नात्, वशं तदंतःकरणं कुरुष्व सुभाय दुःभाय च नैव देवा, न यापि कालः सुहृदोऽरयो वा। भवत्परं मानसमेव जंतोः, संसारयकत्रमणौकलेतुः वशं मनो यस्य समाहितं स्यात्, किं तस्य कार्यं नियमैर्यमैश्वर्यं? इतं मनो यस्य च द्रुविकल्पैः, किं तस्य कार्यं नियमैर्यमैश्वर्यं? दानश्रुतध्यानतपोऽर्यनादि, वृथा मनोनिग्रहमंतरेण। कषाययिताकुलतोऽजितस्य, परो हि योगो मनसो वशत्वम् जपो न मुक्त्यै न तपो द्विभेदं, न संयमो नापि दमो न मौनम्। न साधनाद्यं पवनादिकस्य, किंत्वेकमंतःकरणं सुदान्तम् लब्ध्वापि धर्मं सकलं जिनोदितं, सुदुर्लभं पोतनिभं विहाय या मनःपिशाचग्रहिलीकृतः पतन्, भवांबुधौ नायतिदृग् जडो जनः सुदुर्जयं ही रिपवत्यदो मनो, रिपूकरोत्येव य वाक्तनू अपि। त्रिभिर्हतस्तद्रिपुभिः करोतु किं, पद्मीभवन् द्रुविपदां पदे पदे रे यित्त! वैरि! तव किं नु मयापराद्धं, यद्दुर्गतौ क्षिपसि मां कुविकल्पजालैः। जानासि मामयमपास्य शिवेऽस्ति, गंता तत्किं न सन्ति तव वासपदं ह्यसंख्याः पूतिश्रुतिः श्रेव रतेर्विद्वरे, कुञ्चीव संपत्सुदृशासनर्हः। श्वपाकवत्सद्गतिभंदिरेषु, नार्हेत्प्रवेशं कुमनोऽतोऽङ्गी। तपोजपाद्याः स्फलाय धर्मा, न द्रुविकल्पैर्हतयेतसः स्युः। तत्पाद्यपेयैः सुभृतेऽपि गेहे, क्षुधातृषाभ्यां म्रियते स्वदोषात् अकुञ्चसाध्यं मनसो वशीकृतान्, </p>	<p> ॥२॥ ॥३॥ ॥४॥ ॥५॥ ॥६॥ ॥७॥ ॥८॥ ॥९॥ ॥१०॥ ॥११॥ ॥१२॥ </p>
--	---

परं य पुण्यं, न तु यस्य तद्वशम्।
 स वंयितः पुण्यययैस्तद्दृढवैः,
 इक्ष्वैश्वर्यं ली! ली! इतः करोतु किम्? ॥१३॥
 अकारणं यस्य य द्रुर्विकल्पैर्हतं,
 मनःशास्त्रविदोऽपि नित्यम्।
 घोरैरघैर्निश्चित नारकायुर्मृत्यौ,
 प्रयाता नरके स नूनम् ॥१४॥
 योगस्य हेतुर्भनसः समाधिः,
 परं निदानं तपसश्च योगः।
 तपस्य मूलं शिवशर्मवत्या,
 मनःसमाधिं भज तत्कथञ्चित् ॥१५॥
 स्वाध्याययोगैश्चरणाङ्कियासु,
 व्यापारशौर्द्धादशभावनाभिः।
 सुधीस्त्रियोगीसदसत्प्रवृत्ति-
 इलोपयोगैश्च मनो निरुंध्यात् ॥१६॥
 भावनापरिणामेषु, सिद्धेष्विव मनोवनो।
 सदा जगत्सु दुर्ध्यानसूकरा न विशंत्यपि ॥१७॥

अथ दशमो वैराग्योपदेशाधिकारः

किं ज्व माद्यसि हसस्ययमीहसेऽर्थान्,
 कामांश्च भेलसि तथा कुतुकैरशंकः।
 शिक्षिप्सु घोरनरकावटकोटरे,
 त्वामभ्यपतल्लघु विभावय मृत्युरक्षः ॥१॥
 आलंभनं तव लवादिकुटारघाताः,
 छिंदंति ज्विततरुं न हि यावदात्मनू।
 तावद्यतस्व परिणामहिताय तस्मिन्,
 छिन्ने हि कः क्व य कथं भविता स्वतंत्रः ॥२॥
 त्वमेव भोग्धा मतिमान् त्वमात्मनू,
 नेष्टाप्यनेष्टा सुषुप्तः प्रयोस्त्वम्।
 दाता य भोक्ता य तयोस्त्वमेव,
 तस्येष्टसे किं? न यथा हिताप्तिः ॥३॥
 कस्ते निरंजन! यिरं जनरंजनेन,
 धीमन्! गुणोऽस्ति परमार्थदृशेति पश्या
 तं रंजयाशु विशद्वैश्वरितैर्भवाब्धौ,
 यस्त्वां पंततमभलं परिपातुमीष्टे ॥४॥
 विद्वानहं सकललब्धिरहं नृपोऽहं,
 दाताहमद्भुतगुणोऽहमहं गरीयान्।
 छत्याद्यहं कृतिवशात्परितोषमेषि,
 नो वेत्सि किं परमवे लघुतां भवित्रीम् ॥५॥
 वेत्सि स्वदुःपङ्कलसाधनभाधनानि,
 धर्मस्य, तं प्रभवसि स्ववशश्च कर्तुम्।
 तस्मिन् यतस्व मतिमन्नधुनेत्यमुत्र,
 किञ्चित्त्वया हि नहि सेत्स्यति भोत्स्यते वा ॥६॥

धर्मस्याऽवसरोऽस्ति पुद्गलपरावर्तेरनंतैस्तवाऽऽयातः संप्रति ज्व हे प्रसहतो द्रुःभान्यनंतान्ययम्।
स्वल्पाहः पुनरेष दुर्लभतमश्यास्मिन् यतस्वार्हतो, धर्मं कतुमिभं विना हि नहि ते द्रुःभक्षयः कर्हिचित्
॥७॥

गुणस्तुतीर्वाद्यसि निर्गुणोऽपि,
सुप्रतिष्ठादि विनापि पुण्यम्।
अष्टांगयोगं य विनापि सिद्धीर्वातूलता,
कापि नवा तवात्मन् ॥८॥

पदे पदे ज्व! पराभिभूतिः,
पश्यन् किमीर्षस्यधमः परेत्यः।
अपुण्यमात्मानमवैषि किं न,
तनोषि किं वा नहि पुण्यमेव ॥९॥

किमर्हयन्निर्हयमंगिनो लघून्,
वियेष्टसे कर्मसु ही प्रमादतः।
यदेकशोऽप्यन्यकृतार्दनः,
सहत्यनंतशोऽप्यंगयमर्दनं त्वे ॥१०॥

यथा सर्पमुपस्थोऽपि, त्वेको जंतूनि भक्षयेत्।
तथा मृत्युमुपस्थोऽपि, किमात्मनर्हसेऽगिनः ॥११॥

आत्मानमल्पैरिह वंशयित्वा,
प्रकल्पितैर्वा तनुयित्तसौभ्यैः।
भवधमे किं जन! सागराणि,
सोढासि ही नारकदुःभराशीन ॥१२॥

उरत्रकाकिण्युदभिंदुकाभ्रवशिक्त्रथीशाकटभिक्षुकाद्यैः।
निदर्शनैर्हारितमर्त्यजन्मा, द्रुःभी प्रमादैर्बहु शोयितासि ॥१३॥
पतंगभृंगैश्चाभगाहिमीनद्विप-
द्विपारिप्रमुखाः प्रमादैः।

शोय्या यथा स्युर्मृतिबंधदुःभैश्चिराय,
त्वावी त्वमपीति जंतो! ॥१४॥
पुरापि पापैः पतितोऽसि द्रुःभराशौ,
पुनर्भूढ! करोषि तानी।

मज्जन्मलापंकिलवारिपूरे,
शिला निजे मूर्ध्नि गले य धत्से ॥१५॥
पुनः पुनर्ज्व! तवोपदिश्यते,
बिभेषि द्रुःभात्सुभमीहसे येत्।

कुरुष्व तत्किंयन येन वांछितं,
भवेत्तवास्तेऽवसरोऽयमेव यत् ॥१६॥
धनांगसौभ्यस्वजनानसूनपि,
त्यज त्यजैक न य धर्ममार्हतम्।

भवन्ति धर्माद्धि त्वे भवेऽर्थितान्य-
मून्यमीभिः पुनरेष दुर्लभः ॥१७॥
द्रुःभं यथा बहुविधं सहसेऽप्यकामः,
कामं तथा सहसि येत्करुणादिभावैः।

अल्पीयसापि तव तेन त्वांतरे,
स्यादात्यंतिकी सकलद्रुःभनिवृत्तिरेव ॥१८॥
प्रगल्भसे कर्मसु पापकेष्वरे,
यदाशया शर्म न तद्विनानितम्।

विभावयंस्तस्य विनश्चरं द्रुतं,

ભિભેષિ કિં દુર્ગતિદુઃખતો નહિ ? કર્માણિ રે જીવ! કરોષિ તાનિ, યૈસ્તે ભવિત્ર્યો વિપદો હ્યનંતાઃ। તાભ્યો ભિયા તદ્વદ્ધસેઽધુના કિં ?, સંભાવિતાભ્યોઽપિ ભૃશાકુલત્વમ્	॥૧૯॥ ॥૨૦॥
યે પાલિતા વૃદ્ધિમતાઃ સહેવ, સ્નિગ્ધા ભૃશં સ્નેહપદં ચ યે તે। યમેન તાનપ્યદયં ગૃહીતાન્, જ્ઞાત્વાપિ કિં ન ત્વરસે હિતાય ? યૈઃ ક્લિશ્યસે ત્વં ધનબંધ્વપત્યયશઃ- પ્રભુત્વાદિભિરાશયસ્થૈઃ।	॥૨૧॥
કિયાનિહ પ્રેત્ય ચ તૈર્ગુણસ્તે, સાધ્યઃ કિમાયુશ્ચ વિચારયૈવમ્ કિમુ મુહ્યસિ ગત્વરૈઃ પૃથક્, કૃપણૈર્બધુવપુઃપરિગ્રહૈઃ। વિમૃશસ્વ હિતોપયોગિનોઽવસરેઽસ્મિન્ પરલોકપાંથ! રે ॥૨૩॥ સુખમાસે સુખં શેષે, ભુંક્ષે પિબસિ ખેલસિ। ન જાને ત્વગ્રતઃ પુણ્યૈર્વિના તે કિં ભવિષ્યતિ ?	॥૨૨॥ ॥૨૪॥
શીતાતાપાન્મક્ષિકાકનૃણાદિસ્પર્શા-દ્યુત્યાત્કષ્ટતોઽલ્પાદ્ધિભભેષિ। તાસ્તાશ્ચૈભિઃ કર્મભિઃ સ્વીકરોષિ, શ્ચભ્રાદીનાં વેદના ધિગ્ ધિયં તે ક્વચિત્કષાયૈઃ ક્વચન પ્રમાદૈઃ, કદાગ્રહૈઃ ક્વાપિ ચ મત્સરાદૈઃ। આત્માનમાત્મન્ કલુષીકરોષિ, ભિભેષિ ધિઃ નો નરકાદઘર્મા	॥૨૫॥ ॥૨૬॥

અથૈકાદશો ધર્મશુદ્ધયુપદેશાધિકારઃ

ભવેદ્ભવાપાયવિનાશનાય યઃ, તમજ્ઞ! ધર્મ કલુષીકરોષિ કિમ્ ?। પ્રમાદમાનોપધિમત્સરાદિભિર્ન, મિશ્રિતં દ્વૌષધમામયાપહમ્ શૈથિલ્યમાત્સર્યકદાગ્રહકુધોઽનુતાપ- દંભાવિધિગૌરવાણિ ચ।	॥૧॥
પ્રમાદમાનો કુગુરુઃ કુસંગતિઃ, શ્લાઘાર્થિતા વા સુકૃતે મલા ઇમે યથા તવેષ્ટા સ્વગુણપ્રશંસા, તથા પરેષામિતિ મત્સરોજ્જી। તેષામિમાં સંતનુ યલ્લભેથાસ્તાં, નેષ્ટદાનાદિ(દ્વિ?) વિનેષ્ટલાભઃ	॥૨॥ ॥૩॥
જનેષુ ગૃહ્ણાત્સુ ગુણાન્ પ્રમોદસે, તતો ભવિત્રી ગુણરિક્તતા તવા ગૃહ્ણાત્સુ દોષાન્ પરિતપ્સ્યસે ચ ચેદ્, ભવન્તુ દોષાસ્ત્વયિ સુસ્થિરાસ્તતઃ પ્રમોદસે સ્વસ્ય યથાન્યનિમિતૈઃ, સ્તવૈસ્તથા ચેત્પ્રતિપંથિનામપિ। વિગર્હણૈઃ સ્વસ્ય યથોપતપ્સ્યસે, તથા રિપૂણામપિ ચેત્તતોઽસિ વિત્ સ્તવૈર્થથા સ્વસ્ય વિગર્હણૈશ્ચ,	॥૪॥ ॥૫॥

પ્રમોદતાપૌ ભજસે તથા ચેત્ |
 ઇમૌ પરેષામપિ તૈશ્ચતુર્ધ્વપ્યુદાસતાં,
 વાસિ તતોડર્થવેદી ॥૬॥
 ભવેન્ન કોડપિ સ્તુતિમાત્રતો ગુણી,
 ખ્યાત્યા ન બલ્વ્યાપિ હિતં પરત્ર ચા
 તદિચ્છુરીર્ધ્વાદિભિરાયતિ તતો,
 મુઘાભિમાનગ્રહિલો નિહંસિ કિમ્ ॥૭॥
 સૃજન્તિ કે કે ન બહિર્મુખા જનાઃ પ્રમાદમાત્સર્યકુબોધવિપ્લુતાઃ |
 દાનાદિધર્માણિ મલીમસાન્યમૂન્યુપેક્ષ્ય,
 શુદ્ધં સુકૃતં ચરાડણવપિ ॥૮॥
 આચ્છાદિતાનિ સુકૃતાનિ યથા દધંતે,
 સૌભાગ્યમત્ર ન તથા પ્રકટીકૃતાનિ |
 વ્રીડાનતાનનસરોજસરોજનેત્રા-
 વક્ષઃસ્થલાનિ કલિતાનિ યથા દુકૂલૈઃ ॥૯॥
 સ્તુતૈઃ શ્રુતૈર્વાપ્યપરૈર્નિરીક્ષિતૈર્ગુણ-
 સ્તવાત્મનૃ! સુકૃતૈર્ન કશ્યના
 ફલન્તિ નૈવ પ્રકટીકૃતૈર્ભુવો,
 દુમા હિ મૂલૈર્નિપતંત્યપિ ત્વઘઃ ॥૧૦॥
 તપઃક્રિયાવશ્યકદાનપૂજનૈઃ,
 શિવં ન ગંતા ગુણમત્સરી જનઃ |
 અપથ્યભોજી ન નિરામયો,
 ભવેદ્રસાયનૈરપ્યતુલૈર્યદાતુરઃ ॥૧૧॥
 મન્ત્રપ્રભારત્નરસાયનાદિનિ-
 દર્શનાદલ્પમપીહ શુદ્ધમ્ |
 દાનાર્યનાવશ્યકપૌષધાદિ,
 મહાફલં પુણ્યમિતોડન્યથાન્યત્ ॥૧૨॥
 દીપો યથાલ્પોડપિ તમાંસિ હન્તિ,
 લવોડપિ રોગાન્ હરતે સુધાયાઃ |
 તૃણ્યાં દહત્યાશુ કણોડપિ ચાગ્ને-
 ધર્મસ્ય લેશોડપ્યમલસ્તર્થાહઃ ॥૧૩॥
 ભાવોપયોગશૂન્યાઃ, કુર્વન્નાવશ્યકીઃ,
 ક્રિયાઃ સર્વાઃ દેહકલેશં લભસે,
 ફલમાપ્સ્યસિ નૈવ પુનરાસામ્ ॥૧૪॥

અથ દ્વાદશો દેવગુરુધર્મશુદ્ધધિકારઃ

તત્ત્વેષુ સર્વેષુ ગુરુઃ પ્રધાનં, હિતાર્થધર્મા હિ તદ્દુક્તિસાધ્યાઃ |
 શ્રયંસ્તમેવેત્યપરીક્ષ્ય મૂઢ!, ધર્મપ્રયાસાન્ કુરુષે વૃથૈવ ॥૧॥
 ભવી ન ધર્મૈરવિધિપ્રયુક્તૈર્ગમી,
 શીવં યેષુ ગુરુર્ન શુદ્ધઃ |
 રોગી હિ કલ્યો ન રસાયનૈસ્તૈર્યેષા
 પ્રયોક્તા ભિષગેવ મૂઢઃ ॥૨॥
 સમાશ્રિતસ્તારકબુદ્ધિતો યો,
 યસ્યાસ્ત્યહો મજ્જયિતા સ એવા
 ઓઘં તરીતા વિષમં કથં સ,
 તથૈવ જંતુઃ કુગુરોર્ભવાબ્ધિમ્ ॥૩॥
 ગજાશ્વપોતોક્ષરથાન્ યથેષ્ટપદાપ્તયે ભદ્ર!
 નિજાન્ પરાન્ વા |

ભજંતિ વિજ્ઞાઃ સુગુણાન્ ભજૈવં, શિવાય શુદ્ધાન્ ગુરુદેવધર્માન્	૧૪૧
ફલાદ્ વૃથા સ્યુઃ કુગુરુપદેશતઃ, કૃતા હિ ધર્માર્થમપીહ સૂઘમાઃ। તદ્દૃષ્ટિરાગં પરિમુચ્ય ભદ્ર! હે, ગુરું વિશુદ્ધં ભજ ચેદ્ધિતાર્થસિ	૧૪૨
ન્યસ્તા મુક્તિપથસ્ય વાહકતયાશ્રીવીર! યે પ્રાક્ ત્વયા, લુંટાકાસ્ત્વદતેડભવન્ બહુતરાસ્ત્વચ્છાસને તે કલૌ। બિભ્રાણા યતિનામ તત્તનુધિયાં મુષ્ણંતિ પુણ્યશ્રિયઃ, પૂત્કુર્મઃ કિમરાજ્યકે હ્યપિ તલારક્ષા ન કિ દસ્યવઃ?	૧૪૩
માઘસ્યશુદ્ધૈર્ગુરુદેવધર્મૈર્ધિગ્- દૃષ્ટિરાગેણ ગુણાનપેક્ષઃ। અમુત્ર શોચિષ્યસિ તત્ફલે તુ, કુપથ્યભોજીવ મહામયાર્તઃ	૧૪૪
નામ્નં સુસિક્તોડપિ દદાતિ નિંબકઃ, પુષ્ટા રસૈર્વધ્યગવી પયો ન ચા દુઃસ્થો નૃપો નૈવ સુસેવિતઃ શ્રિયં, ધર્મ શિવં વા કુગુરુર્ન સંશ્રિતઃ	૧૪૫
કુલં ન જાતિઃ પિતરૌ ગણો વા, વિદ્યા ચ બંધુઃ સ્વગુરુર્ધનં વા। હિતાય જંતોર્ન પરં ચ કિંચિત્, કિંત્વાદૃતાઃ સદ્ગુરુદેવધર્માઃ	૧૪૬
માતા પિતા સ્વઃ સુગુરુશ્ચ તત્ત્વાત્, પ્રબોધ્ય યો યોજતિ શુદ્ધધર્મે। ન તત્સમોડરિઃ ક્ષિપતે ભવાબ્ધૌ, યો ધર્મવિઘ્નાદિકૃતેશ્ચ જીવમ્	૧૪૭
દાક્ષિણ્યલજ્જે ગુરુદેવપૂજા, પિત્રાદિભક્તિઃ સુકૃતાભિલાષઃ। પરોપકારવ્યવહારશુદ્ધી, નૃણામિહામુત્ર ચ સંપદે સ્યુઃ	૧૪૮
જિનેષ્વભક્તિર્થતિનામવજ્ઞા, કર્મસ્વનોશિત્યમધર્મસંગઃ। પિત્રાદ્યુપેક્ષા પરવંચનઞ્ય, સૃજન્તિ પુંસાં વિપદઃ સમન્તાત્	૧૪૯
ભક્ત્યૈવ નાર્યસિ જિનં સુગુરુશ્ચ ધર્મ, નાકર્ણયસ્યવિરતં વિરતીર્ન ધત્સે। સાર્થં નિરર્થમપિ ચ પ્રચિનોષ્યઘાનિ, મૂલ્યેન કેન તદમુત્ર સમીહસે શમ્?	૧૫૦
ચતુષ્પદૈઃ સિંહ ઇવ સ્વજાત્યૈર્મિલત્રિમાં- સ્તારયતીહ કશ્ચિત્। સહૈવ તૈર્મજજતિ કોડપિ દુર્ગે, શૃગાલવચ્યેત્યમિલન્ વરં સઃ	૧૫૧
પૂર્ણો તટાકે તૃષિતઃ સદૈવ, ભૃતેડપિ ગેહે ક્ષુધિતઃ સ મૂઢઃ। કલ્પદ્રુમે સત્યપિ હી દરિદ્રો, ગુર્વાદિયોગેડપિ હિ યઃ પ્રમાદી	૧૫૨

न धर्मयिता गुरुदेवभक्तिर्येषां,
 न वैराग्यलवोऽपि यित्तो
 तेषां प्रसूक्लेशङ्गलः पशूनामि-
 वोद्भवः स्याद्दुदरंभरीशाम् ॥१५॥
 न देवकार्ये न य संघकार्ये,
 येषां धनं नश्वरमाशु तेषाम्।
 तदृजनाद्यैर्वृजिर्नैर्भवांधौ,
 पतिष्यतां किं त्ववलंबनं स्यात्? ॥१७॥

अथ त्रयोदशो यतिशिक्षोपदेशाधिकारः

ते तीर्णा भववारिधि मुनिवरास्तेष्वो नमस्कुर्महे,
 येषां नो विषयेषु गृध्यति मनो नो वा कषायैः प्लुतम्।
 रागद्वेषविमुक् प्रशांतकलुषं साम्याप्तशर्माद्वयं,
 नित्यं भेलति यात्मसंयमगुणाकीडे भजद्भावनाः ॥१॥
 स्वाध्यायमाधित्ससि नो प्रमादैः,
 शुद्धा न गुप्तीः समितीश्व्य धत्से।
 तपो द्विधा नार्जसि देहभोडादल्पेऽपि,
 देतौ दधसे कषायान् ॥२॥
 परीषडाग्नौ सडसे न योपसर्गात्,
 शीलांगधरोऽपि यासि।
 तन्भोक्ष्यमाणोऽपि भवाब्धिपारं,
 मुने! कथं यास्यसि वेषमात्रात् ॥३॥ युग्मम्।
 आञ्जविकार्यमिह यद्यतिवेषमेष,
 धत्से यरित्रममलं न तु कष्टभीरुः।
 तद्वेत्सि किन्न? न भिभेति जगज्जिघृक्षुर्मृत्युः,
 कुतोऽपि नरकश्च न वेषमात्रात् ॥४॥
 वेषेण माद्यसि यतेश्वरं विनात्मन्!
 पूजां य वांछसि जनाद्बहुधोपधिं या
 मुग्धप्रतारणभवे नरकेऽसि गंता,
 न्यायं भिभर्षि तदृजगलकर्तरीयम् ॥५॥
 जनेऽस्ति संयमतपोत्तिरभीभिरात्मन्नस्य,
 प्रतिग्रहभरस्य न निष्करोऽपि।
 किं दृर्गतौ निपततः शरणां तवास्ते?,
 सौभ्यं य द्दास्यति परत्र किमित्यवेहि ॥६॥
 किं लोकसत्कृतिनमस्करणार्थनाद्यै,
 रे मुग्ध तुष्यसि विनापि विशुद्धयोगान्।
 कृतन् भवांधुपतने तव यत्प्रमादो,
 बोधिद्रुमाश्रयमिमानी करोति पशन् ॥७॥
 गुणांस्तवाश्रित्य नमंत्यमी जना, ददत्युपध्यालयभैक्ष्यशिष्यकान्।
 विना गुणान् वेषमृषेर्भिभर्षि येत्,
 ततश्चकानां तव भाविनी गतिः ॥८॥
 नाञ्जविकाप्रणयिनीतनयाद्विचिन्ता,
 नो राजभीश्व्य भगवत्समयं य वेत्सि।

શુદ્ધે તથાપિ ચરણે યતસે ન ભિક્ષો?,
 તત્તે પરિગ્રહભરો નરકાર્થમેવ ॥૯૫॥
 શાસ્ત્રજ્ઞોડપિ ધૃતવ્રતોડપિ ગૃહિણીપુત્રાદિબંધોજ્જિજ્ઞતોડપ્યંગી યદ્યતતે પ્રમાદવશગો ન પ્રેત્યસૌખ્યશ્રિયો
 તન્મોહદ્વિષતસ્ત્રિલોકજયિનઃ કાચિત્પરા દુષ્ટતા, બદ્ધાયુષ્કતયા સ વા નરપશુનૂનં ગમી દુર્ગતૌ
 ॥૧૦॥

ઉચ્ચારયસ્યનુદ્દિનં ન કરોમિ સર્વ,
 સાવદ્યમિત્યકુદ્દેતદ્દથો કરોષિ।
 નિત્યં મૃષોકિત્તજિનવંચનભારિતાત્તત્,
 સાવદ્યતો નરકમેવ વિભાવયે તે ॥૧૧॥

વેષોપદેશાદ્યુપધિપ્રતારિતા,
 દદત્યભીષ્ટાનૃજવોડધુના જનાઃ।
 ભુંક્ષે ચ શેષે ચ સુખં વિચેષ્ટસે,
 ભવાંતરે જ્ઞાસ્યસિ તત્કલં પુનઃ ॥૧૨॥

આજીવિકાદિવિવિધાર્તિભૃશાનિશાર્તાઃ,
 કૃચ્છ્રેણ કેડપિ મહતૈવ સૃજન્તિ ધર્માન્।
 તેભ્યોડપિ નિર્દય! જિઘૃક્ષસિ સર્વમિષ્ટં,
 નો સંયમે ચ યતસે ભવિતા કથં હી ॥૧૩॥

આરાધિતો વા ગુણવાન્ સ્વયં તરન્,
 ભવાબ્ધિમસ્માનપિ તારયિષ્યતિ।
 શ્રયન્તિ ચે ત્વામિતિ ભૂરિભક્તિભિઃ,
 ફલં તવૈષાં ચ કિમસ્તિ નિર્ગુણ! ॥૧૪॥

સ્વયં પ્રમાદૈર્નિપતન્ ભવાંબુધૌ,
 કથં સ્વભક્તાનપિ તારયિષ્યસિ?।
 પ્રતારયન્ સ્વાર્થમૃજૂન્ શિવાર્થિનઃ,
 સ્વતોડન્યતશ્ચૈવ વિલુપ્યસેડહસા ॥૧૫॥

ગૃહ્ણાસિ શય્યાદ્દતિપુસ્તકોપધીન્,
 સદા પરેભ્યસ્તપસસ્તિવયં સ્થિતિઃ।
 તત્તે પ્રમાદાદ્ભરિતાત્પ્રતિગ્રહૈર્ઋ-
 ણાર્ણમગ્નસ્ય પરત્ર કા ગતિઃ? ॥૧૬॥

ન કાપિ સિદ્ધિર્ન ચ તેડતિશાયિ,
 મુને! ક્રિયાયોગતપઃશ્રુતાદિ।
 તથાપ્યહંકારકદર્શિતસ્ત્વં,
 ખ્યાતીચ્છયા તામ્યસિ વિડ્ મુઘા કિમ્? ॥૧૭॥

હીનોડપ્યરે ભાગ્યગુણૈર્મુઘાત્મન્,
 વાંછંસ્તવાર્યાદ્યનવાખ્નુવંશ્યા।
 ઈર્થ્યન્ પરેભ્યો લભસેડતિતાપ-
 મિહાપિ યાતા કુગતિ પરત્ર ॥૧૮॥

ગુણૌવિહીનોડપિ જનાનતિસ્તુતિ-
 પ્રતિગ્રહાન્ યન્મુદિતઃ પ્રતીચ્છસિ।
 લુલાયગોડશ્વોષ્ટ્રખરાદિજન્મભિર્વિના,
 તતસ્તે ભવિતા ન નિષ્ચિયઃ ॥૧૯॥

ગુણેષુ નોદ્યચ્છસિ ચેન્મુને! તતઃ,
 પ્રગીયસે ચૈરપિ વંદ્યસેડર્થસે।
 જુગુપ્સિતાં પ્રેત્ય ગતિં ગતોડપિ,
 તેર્હસિષ્યસે ચાત્મિભવિષ્યસેડપિ વા ॥૨૦॥
 દાનમાનનુતિવંદનાપરૈર્મોદસે,

निकृतिरंजितैर्जनैः।
 न त्ववैषि सुकृतस्य येऽलवः,
 कोऽपि सोऽपि तव लुट्यते हि तैः ॥२१॥
 भवेद् गुणो मुग्धकृतैर्न हि स्तवैर्न ज्यातिदानार्थनवंदनाद्विभिः।
 विना गुणान्नो भवद्दुःभसंक्षयस्ततो,
 गुणानर्जय किं स्तवाद्विभिः ॥२२॥
 अध्येषि शास्त्रं सदसद्विचित्रालापादि-
 त्मिस्ताम्यसि वा समायैः।
 येषां जनानामिह रंजनाय,
 भवांतरे ते क्व मुने! क्व य त्वम् ॥२३॥
 परिग्रहं येद्व्यजडा गृहादेस्तत्किं-
 नु धर्मोपकृतिश्छलात्तम्।
 करोषि शय्योपधिपुस्तकादेर्गरोऽपि,
 नामांतरतोऽपि हंता ॥२४॥
 परिग्रहात्स्वीकृतधर्मसाधनात्मिधान-
 मात्रात्किमु मूढ! तुष्यसि।
 न वेत्सि हेन्माप्यतिभारिता तरी,
 निमज्जयत्यंगिनमंबुधो द्रुतम् ॥२५॥
 येंडलः कषायकलिकर्मनिबंधभाजनं,
 स्युः पुस्तकाद्विभिरपीहितधर्मसाधनैः।
 तेषां रसायनवरैरपि सर्पदामयै-
 रार्त्तात्मनां गदहतेः सुभक्तु किं भवेत् ॥२६॥
 रक्षार्थं जलु संयमस्य गदिता येऽर्था यतीनां जि नैर्वासः पुस्तकपात्रकप्रभृतयो धर्मोपकृत्यात्मकाः।
 भूर्धन्मोहवशात्त एव कुवियां संसारपाताय धिक्,
 स्वं स्वस्यैव वधाय शस्त्रमधियां यद्बुध्रयुक्तं भवेत् ॥२७॥
 संयमोपकरणाश्छलात्परान्त्मारयन्-
 यदसि पुस्तकाद्विभिः।
 गोभरोष्ट्रमहिषादिऽपभृत्तश्चिरं,
 त्वमपि भारयिष्यसे ॥२८॥
 वस्त्रपात्रतनुपुस्तकादिनः,
 शोभया न जलु संयमस्य सा।
 आदिमा य ददते भवं परा,
 मुक्तमाश्रय तद्विद्यैकिं काम् ॥२९॥
 शीतातपाद्यान् मनागपीड,
 परीषडांश्वेत्कामसे विसोढुम्।
 कथं ततो नारकगर्भवासदुःखानि,
 सोढासि भवांतरे त्वमे? ॥३०॥
 मुने! न किं नश्वरमस्वदेह-
 मृत्पिंडमेनं सुतपोप्रतापैः।
 निपीडय भीतिर्भवद्दुःभराशोर्दित्वात्म-
 साय्छैवसुभं करोषि? ॥३१॥
 यदत्र कष्टं यरुणस्य पालने,
 परत्र तिर्यङ्गरकेषु यत्पुनः।
 तयोर्मिथः सप्रतिपक्षता स्थिताविशेष-
 दृष्टयान्यतरज्जलीहि तत् ॥३२॥
 शमत्र यद्भ्रिन्दुरिव प्रमादजं ,

परत्र यस्याब्धिरिव द्युमुक्तिजम्।
 तयोर्मिथः सप्रतिपक्षता स्थिता,
 विशेषदृष्ट्यान्यतरद् गृहाण तत् ॥३३॥
 नियंत्रणा या यरषोऽत्र तिर्यक्स्त्री-
 गर्भकुंभीनरकेषु या या
 तयोर्मिथः सप्रतिपक्षत्वाद्दिशेष-
 दृष्ट्यान्यतरां गृहाण ॥३४॥
 सः तपोयमसंयमयंत्रणां,
 स्ववशतासःने हि गुणो मदान्।
 परवशस्त्वति भूरि सल्लिष्यसे,
 न य गुणं बहुमाप्स्यसि कंयन ॥३५॥
 अशीयसा साम्यनियंत्रणात्तुवा,
 मुनेऽत्र कष्टेन यरित्रजेन या
 यदि क्षयो दुर्गतिगर्भवास-
 गाऽसुभावलेस्तत्किमवापि नार्थितम्? ॥३६॥
 त्यज स्पृहां स्वःशिवशर्मलाभे,
 स्वीकृत्य तिर्यङ्नरकादिदुःखम्।
 सुभाषुत्मिश्येद्विषयादिजातैः,
 संतोष्यसे संयमकष्टमीरुः ॥३७॥
 समग्रयिन्तार्तिहतेरिडापि,
 यस्मिन्सुखं स्यात्परमं रतानाम्।
 परत्र येन्द्रादिमहोदयश्रीः,
 प्रमाद्यसीडापि कथं यरित्रे? ॥३८॥
 महातपोध्यानपरीषडादि,
 न सत्त्वसाध्यं यदि धर्तुमीशः।
 तद्भावनाः किं समितीश्व्य गुप्तीर्धत्से,
 शिवार्थिन् न मनःप्रसाध्याः ॥३९॥
 अनित्यताद्या लज भावनाः सदा,
 यतस्व दुःसाध्यगुणोऽपि संयमे।
 जिघृत्सया ते त्वरते ह्ययं यमः,
 (ह्यसंयमः?) श्रयन् प्रमादान् लवाद्बिभेषि किम्? ॥४०॥
 उतं मनस्ते कुविकल्पजलै-
 र्वयोऽध्यवद्यैश्व्य वपुः प्रमादैः।
 लब्धीश्व्य सिद्धीश्व्य तथापि वांछन्,
 मनोरथैरेव उडा!! उतोऽसि ॥४१॥
 मनोवशस्ते सुखदुःखसंगमो,
 मनो मिलेद्यैस्तु तद्वात्मकं भवेत्।
 प्रमाद्योरैरिति वार्यतां,
 मिलच्छ्रीलांगमित्रैरनुषङ्गयानिशम् ॥४२॥
 ध्रुवः प्रमादैर्भववारिधौ मुनेः,
 तव प्रपातः परमत्सरः पुनः।
 गले निबद्धोरुशिलोपमोऽस्तिथेत् कथं तदोन्मज्जनमध्यवाप्स्यसि? ॥४३॥
 महर्षयः केऽपि सः संत्युदीर्याप्युग्रात-
 पादीन्यदि निर्जरार्थम्।
 कष्टं प्रसंगागतमध्यशीयोऽपीच्छन्-
 शिवं किं सः न भिक्षो! ॥४४॥

यो दानमानस्तुतिवन्दनाभिर्न,
 मोदतेऽन्यैर्न तु दुर्मनायते।
 अलाभलाभाद्विपरीपडान् सडन्,
 यतिः स तत्त्वाद्यपरो विडम्बकः ॥४५॥
 दधद् गृहस्थेषु ममत्वबुद्धिं,
 तदीयतप्त्या परितप्यमानः।
 अनिवृतांतःकरुणः सदा स्वैस्तेषां-
 य पापैर्भ्रमिता भवेऽसि ॥४६॥
 त्यक्त्वा गृहं स्वं परगोडयिता-
 तप्तस्य को नाम गुणस्तवर्षे!।
 आञ्जविकास्ते यतिवेषतोऽत्र,
 सुदुर्गतिः प्रेत्य तु दुर्निवारा ॥४७॥
 कुर्वे न सावद्यमिति प्रतिज्ञां,
 वदन्नकुर्वन्नपि देहमात्रात्।
 शय्याद्विकृत्येषु नुदन् गृहस्थान्,
 हृदा गिरा वाऽसि कथं मुमुक्षुः? ॥४८॥
 कथं महत्त्वाय ममत्वतो वा,
 सावद्यमिच्छस्यपि संघलोके।
 न हेममय्यप्युदरे हि शस्त्री,
 क्षिप्ता क्षणोति क्षणतोऽप्यसून् किम्? ॥४९॥
 रंकः कोऽपि जनाभिभूतिपदवीं त्यक्त्वा प्रसादाद्गुरो-र्वेषं प्राप्य यतेः कथंयन क्रियच्छास्त्रं पदं कोऽपि या
 मौभर्याद्विवशीकृतजुंजनादानार्थनैर्गर्वत्मा-गात्मानं गणायन्नरेंद्रमिव धिग् गंता द्रुतं दुर्गतौ ॥५०॥
 प्राप्यापि थारित्रमिदं दुरापं,
 स्वदोषजैर्यद्विषयप्रमादैः।
 भवांबुधौ धिक् पतितोऽसि भिक्षो!,
 उतोऽसि दुःभैस्तदन्तकालम् ॥५१॥
 कथमपि समवाप्य बोधिरत्नं,
 युगसमिलादिनिदर्शनादुरापम्।
 कुरु कुरु रिपुवश्यतामगच्छन्,
 किमपि छितं लभसे यतोऽथितं शम् ॥५२॥
 द्विषस्त्वमे ते विषयप्रमादा,
 असंवृता मानसदेहवायः।
 असंयमाः सप्तदशापि हास्यादयश्च,
 भिन्मय्यर नित्यमेत्यः ॥५३॥
 गुडुनवाप्याप्यपहाय गेहमधीत्य,
 शास्त्राण्यपि तत्त्ववांशि।
 निर्वाहयिताद्विभराद्यत्वावेऽप्यृषे!
 न किं प्रेत्यछिताय यत्नः? ॥५४॥
 विराधितैः संयमसर्वयोगैः,
 पतिष्यतस्ते भवद्दुःभराशौ।
 शास्त्राणि शिष्योपधिपुस्तकाद्या,
 भक्ताश्च लोका शरणाय नालम् ॥५५॥
 यस्य क्षणोऽपि सुरधामसुभानि,
 पत्य-कोटीर्नृणां द्विनवतीं ह्यधिकां ददाति।
 किं हारयस्यधम्! संयमञ्जवितं तत्,
 हा हा प्रमत्त! पुनरस्य कुतस्तवाप्तिः? ॥५६॥

नाम्नापि यस्येति जनेऽसि पूज्यः,
 शुद्धात्ततो नेष्टसुभानि कानि।
 तत्संयमेऽस्मिन् यतसे मुमुक्षोऽनु-
 भूयमानोरुङ्खलेऽपि किं न?

॥५७॥

अथ यतुर्दशो मिथ्यात्वादिनिरोधाधिकारः

मिथ्यात्वयोगाविरतिप्रमादान्,
 आत्मन्! सदा संवृणु सौम्यमिच्छन्।
 असंवृता यद्दृढवतापमेते,
 सुसंवृता मुक्तिरमां य दद्युः

॥१॥

मनः संवृणु हे विद्वन्!, असंवृतमना यतः।
 याति तंदुलमत्स्यो द्राक्, सप्तमीं नरकावनीम्
 प्रसन्नयंद्रराजर्षेभनःप्रसरसंवरौ।

॥२॥

नरकस्य शिवस्यापि, हेतुभूतौ क्षणादपि
 मनोऽप्रवृत्तिमात्रेण, ध्यानं नैकेन्द्रियादिषु।
 धर्म्यशुक्लमनःस्थैर्यत्माजस्तु ध्यायिनः स्तुमः
 सार्थं निरर्थकं वा यन्-मनः सुध्यानयंत्रितम्।
 विरतं दृर्विकल्पेत्यः, पारगांस्तान् स्तुवे यतीन्
 वयोऽप्रवृत्तिमात्रेण, मौनं के के न भिन्नति।
 निरवद्यं वयो येषाम्, वयोगुप्तांस्तु तान् स्तुवे
 निरवद्यं वयो ब्रूहि, सावद्यवयनैर्यतः।

॥३॥

प्रयाता नरकं घोरं, वसुराज्जद्यो द्रुतम्
 षडाऽमुत्र य वैराय, दुर्वायो नरकाय या
 अग्निदग्धा प्ररोहन्ति, दुर्वागदग्धाः पुनर्न हि
 अत एव जिना दीक्षाकालादकेवलोद्भवम्।
 अवद्याद्विभिया भ्रूयुर्ज्ञानत्रयभृतोऽपि न

॥७॥

कृपया संवृणु स्वांगं, कूर्मज्ञातनिदर्शनात्।
 संवृतासंवृतांगा यत्, सुषट्ठुःभान्यवाप्नुयुः
 कायस्तंभान्न के के स्युस्तरुस्तंभाद्यो यताः।

॥८॥

शिवहेतुक्रियो येषां, कायस्तांस्तु स्तुवे यतीन्
 श्रुतिसंयममात्रेण, शब्दान् कान् के त्यजन्ति न।
 ष्टानिष्टेषु यैतेषु, रागद्वेषौ त्यजन्मुनिः

॥१०॥

यक्षुःसंयममात्रात् के, रूपालोकांस्त्यजन्ति न।
 ष्टानिष्टेषु यैतेषु, रागद्वेषौ त्यजन्मुनिः
 ब्राह्मसंयममात्रेण, गंधान् कान् के त्यजन्ति न।

॥११॥

ष्टानिष्टेषु यैतेषु, रागद्वेषौ त्यजन् मुनिः
 जिल्वासंयममात्रेण, रसान् कान् के त्यजन्ति न।
 मनसा त्यज तानिष्टान्, यदीच्छसि तपःफलम्

॥१२॥

त्वयःसंयममात्रेण, स्पर्शान् कान् के त्यजन्ति न।
 मनसा त्यज तानिष्टान् यदीच्छसि तपःफलम्
 अस्तिसंयममात्रेण, ब्रह्म के के न भिन्नते।

॥१३॥

मनःसंयमतो धेहि, धीर! येत्तत्फलार्थसि
 विषयैर्द्रियसंयोगात्मावात्के के न संयताः।
 रागद्वेषमनोयोगात्मावात्के तु स्तवीमि तान्

॥१४॥

कषायान् संवृणु प्राज्ञ, नरकं यदसंवरात्।
 मृदातपस्विनोऽप्यापुः, करटोत्करटाद्यः
 यस्यास्ति किञ्चिन्न तपोयमादि,

॥१५॥

॥१६॥

॥१७॥

॥१८॥

॥१९॥

भ्रूयात्स यत्तनुदतां परान् वा।
 यस्यास्ति कष्टाप्तमिदं तु किं न,
 तद्ब्रह्मशक्तीः संवृणुते स योगान् ॥२०॥
 भवेत्समग्रेष्वपि संवरेषु,
 परं निदानं शिवसंपदां यः।
 त्यजन् कषायादिजट्टुर्विकल्पान्,
 कुर्यान्मनःसंवरमिद्धधीस्तम् ॥२१॥
 तदेवमात्मा कृतसंवरः स्यात्,
 निःसंगतात्माऽसततं सुभेना।
 निःसंगत्वात्तदथ संवरस्तद्द्वयं,
 शिवार्थी युगपद्भजेत ॥२२॥

अथ पंचदशः शुभवृत्तिशिक्षोपदेशाधिकारः

आवश्यकेष्व्यातनु यत्नमाप्तोदितेषु शुद्धेषु तमोऽपदेषु।
 न हंत्यत्मुक्तं छि न याप्यशुद्धं,
 वैधौक्तमप्यौषधमामयान् यत् ॥१॥
 तपांसि तन्याद्विविधानि नित्यं,
 मुभे कटून्त्यायतिसुंदराणि।
 निघ्नन्ति तान्येव कुकर्मराशिं,
 रसायनानीवदुरामयान् यत् ॥२॥
 विशुद्धशीलांगसहस्रधारी,
 भवानिशं निर्मितयोगसिद्धिः।
 सद्योपसर्गास्तनुनिर्ममः सन्,
 भजेस्व गुप्तीः समितीश्व सभ्यऽ ॥३॥
 स्वाध्याययोगेषु दधस्व यत्नं,
 मध्यस्थवृत्त्यानुसरागमार्थान्।
 अगारवो भेक्षमटाडविषादो,
 छेतौ विशुद्धे वशितेन्द्रियौघः ॥४॥
 ददस्व धर्मार्थितयैव धर्मान्,
 सद्योपदेशान् स्वपरादिसाम्यान्।
 जगद्धितैषी नवभिश्च कल्पैर्ग्रामे,
 कुले वा विहराडप्रभतः ॥५॥
 कृताकृतं स्वस्य तपोजपादि,
 शक्तीरशक्तीः सुकृतेतरे या
 सदा समीक्षस्व हृदाथ साध्ये,
 यतस्व ह्येयं त्यज याव्ययार्थी ॥६॥
 परस्य पीडापरिवर्जनात्ते, त्रिधा त्रियोग्यप्यमला सदास्तु।
 साम्यैकलीनं गतदुर्विकल्पं, मनो वयश्याप्यनधप्रवृत्ति ॥७॥
 भैत्रीं प्रमोहं करुणां य सभ्यऽ,
 मध्यस्थतां यानय साम्यमात्मन्।
 सद्भावनास्वात्मलयं प्रयत्नात्,
 कृताविरामं रमयस्व येतः! ॥८॥
 कुर्यान्न कुत्रापि ममत्वत्वात्,
 न य प्रभो! रत्यरती कषायान्।
 छडापि सौम्यं लभसेऽप्यनीहो,
 ह्यनुत्तरामर्त्यसुभात्ममात्मन्! ॥९॥
 छिति यतिवरशिक्षां योऽवधार्य प्रतस्थ-श्वरणाकरणायोगानेकचित्तः श्रयेता।

संपदि भवमहाब्धिं क्लेशराशिं स तीर्त्वा,
विलसति शिवसौभ्यान्त्यसायुज्यमाभ्य ॥१०॥

अथ षोडशः साम्यसर्वस्वाधिकारः

अेवं सदाभ्योसवशेन सात्भ्यं,
नयस्व साम्यं परमार्थवेदिन्॥
यतः करस्थाः शिवसंपदस्ते,
भवन्ति सद्यो भवत्मीतिभेत्तुः ॥१॥

त्वमेव दुःखं नरकस्त्वमेव,
त्वमेव शर्मापि शिवं त्वमेवा
त्वमेव कर्माणि मनस्त्वमेव,
जडीह्यविद्यामवधेहि यात्मन्! ॥२॥

निःसंगतामेहि सदा तदात्मन्नर्थेष्व-
शेषेष्वपि साम्यत्वावात्।
अवेहि विद्वन्! ममतैव मूलं,
शुभ्यां सुभानां समतैव येति ॥३॥

स्त्रीषु धूलिषु निजे य परे वा,
संपदि प्रसरदापदि यात्मन्॥
तत्त्वमेहि समतां ममतामुगृ,
येन शाश्वतसुभाद्वयमेषि ॥४॥

तमेव सेवस्व गुरुं प्रयत्नादधीष्व,
शास्त्राण्यपि तानि विद्वन्॥
तदेव तत्त्वं परिभाषयात्मन्!,
येभ्यो भवेत्साम्यसुधोपभोगः ॥५॥

समग्रसंस्थास्त्रमहाशिवेभ्यः,
समुद्धतः साम्यसुधारसोऽयम्।
निपीयतां हे विबुधा! लभध्वमिहापि,
मुक्ततेः सुभवर्षिकां यत् ॥६॥

शांतरसत्त्वावनात्मा, मुनिसुंदरसूरिभिः कृतो ग्रंथः।
ब्रह्मस्पृष्टया ध्येयः, स्वपरहितोऽध्यात्मकल्पतरुः।
धममिति मतिमानधीत्य चित्ते,
रमयति यो विरमत्ययं भवाद्वाक्। ॥७॥

स य नियतमतो रमेत यास्मिन्,
सह भववैरिजयश्रिया शिवश्रीः ॥८॥